

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ИГРА НА СЪДБАТА

Превод от английски: Незабравка Гошева, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Сара Фрейзър спря да претърсва бюрото на Ейдриън Савил и за стотен път си повтори, че онова, което върши, е незаконно и опасно. И макар да беше допускала много грешки, както наскоро близките ѝ за пореден път бяха отбелязали, никога досега не беше се подлагала на такъв риск.

Макар и притеснена, разтревожена и изпълнена с подозрения към непознатия, чийто кабинет припряно претърсваше, Сара се бе поддала на присъщата си импулсивност и бе решила, че настоящата възможност е прекалено добра, за да бъде пропусната. Когато бе пристигнала преди около двадесет минути, бе намерила външната врата на усамотената къща на Савил отключена. Не, тя нямаше намерение нито да краде, нито да прави погром. Просто се налагаше да си отговори на някои въпроси.

Тя затвори чекмеджето на бюрото и обходи с поглед стаята. Поддържаният в идеален ред кабинет беше непретенциозно обзаведен. Семпла, издържана в строг стил обстановка. Доколко ли точно отразяваше нрава на своя собственик? Дъсчен под, мебели с изчистени линии и библиотечни лавици по стените. В случай че този кабинет със своята строгост отразяваше дори и в малка степен характера на своя собственик, то тогава тя наистина щеше да си има големи проблеми, ако Савил я завареше тук. Чувстваше се като натрапник, нарушил покоя на нечие убежище.

Единственият огромен прозорец в стаята пропускаше толкова много светлина, че посетителят неволно се сещаше, за зимна градина. От него се разкриваше гледка към студените, тъмни води на пролива Пюджит. Здрачът навън се спускаше над Бейбридж Айлънд, където Ейдриън Савил бе избрал да се установи, а в далечината, отвъд ширналото се водно пространство, светлините на Сиатъл оповестяваха началото на нощния живот. Сара не посмя да светне лампата да не би бдителни съседи да я забележат. Иначе къщата беше сравнително усамотена и се издигаше сред борова гора. Винаги обаче

съществувахе риск някой в рядко профучаващите по пътя коли да мерне силуета ѝ. Въпреки че лятото беше към края си, дните все още не бяха се скъсили прекалено и преди мръкване беше достатъчно светло, за да може да приключи с огледа.

Когато загърби бюрото и се насочи към лавиците с книги, забеляза ябълката. Стреснато посегна към нея и в този момент я споходи мисълта, че може би греша в подозренията си относно Ейдриън Савил. Тя самата притежаваше също такава украсение, а на света имаше един-единствен човек, който можеше да му я е подарил.

Сара вдигна ябълката на оскъдната светлина, идваща откъм прозореца, и я огледа внимателно. Това, разбира се, не бе обикновена ябълка. Странното украсение бе изработено от тежък кристал, а дръжката и единственото листо бяха ювелирно изковани от чисто злато. Тя знаеше, че онзи, който му бе подарил ябълката, издигаше в култ този метал! За него златото бе едно от малкото неща на този свят с непреходна стойност. Неизвестният майстор бе изработил така плода, че сърцевината представляваше съзвездие от малки мехурчета. Те пречупваха светлината по сложен начин и всеки, който подържеше за малко украсението, трудно откъсваше очи от него.

Изящно изработеният предмет служеше за преспание и фактът, че се намираше на бюрото на Ейдриън Савил, хвърляше нова светлина върху ситуацията. Сара продължаваше да върти ябълката на светлината, обмисляйки какво да предприеме.

— Може ли една хапка — прозвуча дълбок дрезгав глас откъм вратата.

Сара застина за миг, вцепенена от страх и смущение, че са я заловили на местопрестъплението. За малко да изпусне кристалната сфера, докато извърщаше глава към мъжа, подпрян нехайно на касата на вратата. Тя се опита да възвърне самообладанието си и да измисли разумно обяснение за присъствието си. Нямахме как да лавира. Прииска ѝ се никога да не се бе поддавала на изкушението да проникне в празната чужда къща.

— Съжалявам — продума тя с усилие и си даде сметка, че ръцете ѝ треперят. — Никой не ме посрещна. Искам да кажа, че когато пристигнах, в къщата нямаше никого, а вратата не беше заключена. Нямах право да влизам, но ми се стори глупаво да седя отвън в колата

и да чакам... — тя млъкна за миг, след което неочаквано попита: — Вие сте Ейдриън Савил, нали?

Очите, който я огледаха с любопитство, бяха или необичайно светли или пък прекалено контрастираха със сумрака навън. Сара се смути, усетила как непознатият ѝ прави кратък, щателен оглед.

— А ако не съм Ейдриън Савил? Положението май става още по-сложно, нали? — приглушено произнесе той.

Сара несъзнателно притисна преспапието към гърдите си, докато се опитваше да овладее гласа си. Помъчи се да звучи спокойно и хладно.

— В такъв случай би означавало, че в къщата на господин Савил са се вмъкнали двама неканени гости, не един. Да, това наистина би усложнило ситуацията, но не мисля, че е така, защото вие все пак сте Ейдриън Савил.

Мъжът я наблюдаваше с любопитство, скръстил ръце на гърдите си.

— И какво ви прави толкова сигурна?

— Ами облегли сте се прекалено нехайно на вратата — отговори Сара.

Каквито и мисли да се въртяха в главата му, изглежда, не възнамеряваше да ѝ причини зло. Всъщност не приличаше на човек, който би наранил някого, освен ако не бъде предизвикан. Страхът ѝ намаля, но тя продължи да изпитва неудобство.

— Вижте, господин Савил, мога да обясня...

— С нетърпение очаквам да чуя обясненията ви.

Сара усети как по страните ѝ плъзна червенина. Тя остави кристалната ябълка на бюрото и почувства облекчение, намерила извинение да отклони поглед от загадъчния светъл взор на мъжа срещу нея.

— Няма ли да потвърдите самоличността си?

— А трябва ли? Това все пак е моят дом. Не съм длъжен да се представям на никого.

— Аз съм Сара Фрейзър — тихо додаде тя и отново впери очи в него: — Племенницата на Лоуел Кинкейд. Имам същото преспапие вкъщи.

— Разбирам.

Настъпи неловко мълчание. Това сякаш засили безпокойството и неудобството ѝ и я принуди да продължи с обясненията:

— Дойдох да ви потърся, защото не заварих вкъщи чичо Лоуел. Пристигнах в хижата му в планината късно следобед. Качих се на ферибота до острова и докато открия вашата къща, стана доста късно. Никой не ми отвори, когато почуках, натиснах дръжката и вратата се отвори. Влязох вътре само за да ви изчакам — додаде тя предпазливо и се усмихна.

— И докато се чудехте как да убиете времето, решихте да поогледате кабинета ми? — той не отвърна на усмивката ѝ, макар че не изглеждаше истински ядосан.

Сара си пое дълбоко дъх.

— Случайно забелязах преспапието — смело излъга тя. — Наистина притежавам същото. Чичо Лоуел ми го даде преди няколко месеца. Предполагам, че и на вас той ви го е подарил.

— Хмм...

Сара прие неопределеното изсумтяване за утвърдителен отговор.

— Много са красиви, нали? И моето стои на бюрото ми у дома.

Той пренебрегна опита ѝ да поведе неангажиращ разговор.

— Какво всъщност търсиш, Сара?

Нещо в равния тон, с който ѝ зададе въпроса, даде на Сара да разбере, че Ейдриън Савил не приема за чиста монета казаното от нея за присъствието ѝ в кабинета му. Тя бавно издиша, докато обмисляше какво да прави. С неохота заключи, че в случая спасителната тактика е откритостта. Скръсти ръце пред малките си гърди, имитирайки неговата собствена поза, и се облегна на бюрото зад себе си. След това смело срещна погледа му.

— Да, прав сте. Търсех нещо.

Той кимна, сякаш признанието ѝ беше най-естественото нещо на света.

— И какво по-точно?

— Там е проблемът — сви рамене тя. — Не знам. Нещо, което да ми подсказе къде би могъл да бъде чичо ми.

Ейдриън продължи да я наблюдава сериозно и съсредоточено още една безкрайно дълга минута. Този път Сара се въздържа да прекъсне мълчанието с ненужни обяснения. Реши, че ще е по-добре да

бъде също толкова сдържана и сериозна, колкото и самия Ейдриън Савил.

— Какво те кара да мислиш, че аз мога да дам отговор на въпросите ти?

— Не съм сигурна, че можеш, но Чичо Лоуел ми каза веднъж, че ако някога се случи нещо с него, трябва да уведомя първо теб. Преди няколко месеца ми даде твоя адрес, всъщност малко преди да ми изпрати ябълката.

— И ти реши, че може да се е случило нещо с Лоуел?

— Не знам — призна Сара. — Не го открих в хижата му в планината.

— Може би е предприел кратко пътешествие. Той очакваше ли те?

— Ами, не — притеснено преглътна Сара. — Боя се, че се появих, без той да ме очаква. Опитах се да се обадя, но всеки път, когато набирах номера, попадах на телефонния секретар.

— И това те притесни, така ли? — настоя Ейдриън.

Сара го погледна с недоверие.

— Доколко познаваш чичо ми?

— Достатъчно добре.

Този отговор не й прозвуча успокоително, но поне й даде възможност да предположи реакцията му, когато сподели причината за тревогата си.

— Един негов съсед ми каза, че е отишъл на лов.

Ейдриън Савил посрещна този факт с мълчание. Отдръпна се от вратата и неочаквано попита:

— Вечеряла ли си, Сара? — обърна се и спокойно тръгна по коридора.

Тя се вбеси от незаинтересоваността му.

— Почакай! Не разбираш ли? — извика и се спусна след него. Настигна го тъкмо когато влизаше в малка, старомодно обзаведена кухня. — Казаха ми, че е отишъл на лов!

— А Лоуел Кинкейд не си пада по кървавите спортове. Да, разбирам — Ейдриън отвори хладилника и внимателно провери съдържанието му:

— Заради предишната му работа е — побърза да обясни Сара. — Преди да се пенсионира, се е движил в свят с жестоки правила.

— Имаш предвид ангажираността му с тайните правителствени служби, предполагам — Ейдриън най-накрая се спря на пакетирано сирене и го извади на масата, след което отвори един от шкафовете и взе кутия с бисквити. — Отлично знам как чичо ти си изкарваше прехраната, Сара.

Тя премигна и впери изучаващ поглед в него.

— Ясно.

— Не отговори на въпроса ми. Вечеряла ли си? — Ейдриън започна да реже сиренето бързо, с отмерени движения.

— Ами, не ми остана време — отвърна тя разсеяно. Главата ѝ беше заета със съвсем други мисли през целия следобед, не само в последния час.

— Аз също не съм. Сирене, бисквити и зеленчуци, какво ще кажеш?

— Вижте, господин Савил... Ейдриън, не съм особено гладна. Дойдох тук, за да разбера дали знаеш нещо за чичо Лоуел.

— И реши по този повод да претършуваш кабинета ми. Съжалявам, не мога да ти предложа кой знае какво изискано меню. Прекалено късно е за кулинарни подвизи. А и да си призная, не съм особено добър в готвенето...

— Не е вярно, че съм претърсвала кабинета ти! — избухна Сара, изгубила търпение. Никога не бе била от най-търпеливите. Животът ѝ без това е кратък и напрегнат, така че прекомерната отстъпчивост не би донесла полза никому. — А що се отнася до чичо Лоуел...

— Виното е в шкафа до мивката. Защо не извадиш една бутилка, докато аз нарежа няколко моркова и малко броколи?

— Кой е казал, че искам вино.

— Аз, естествено — той я погледна през рамо и на лицето му се появи закачлива усмивка. — Имам повод за празнуване.

— И какво празнуваш? — троснато попита тя.

— Успехът на първия ми роман.

— Наистина ли?

— Ами, да.

— Но това е чудесно, Ейдриън! Направи страхотно! — въодушевено възкликна Сара. — Такова нещо не се случва всеки ден. Не мога да повярвам. Никога преди не съм се познавала с истински писател.

— Чак и на мен не ми се вярва — скромно отвърна той. Привърши с рязането на сиренето и отвори хладилника, за да вземе връзка моркови. — Избери си такова вино, каквото ти харесва.

Смутена от неочаквания обрат на разговора, Сара се подчини, отвори шкафа и избра бутилка „Пино Ноар“ от Орегон. Знаеше, че винопроизводството в северозападната част на Щатите процъфтява, но до момента не беше опитвала някое от прочутите тамошни вина.

— Сигурно си доста развълнуван.

— Всяко начинание, увенчало се с успех, носи по-скоро облекчение — рече замислено той.

— Господи, облекчение! Как само се изразяваш! Та станалото е чудесно! Направо страхотно! Как може да не се радваш? Не мога да те разбера. Аз на твое място бих се премятала през глава.

— Според мен, човек изпитва искрено вълнение, когато има кой да сподели радостта му — промърмори той и продължи да подрежда суровите зеленчуци на плато. Накрая сложи лъжица майонеза в средата. — Е, отидох да изпия една бира в местната кръчма. Всъщност бил съм там, когато ти си пристигнала.

Сара сипа вино и му подаде едната чаша. След това взе своята и вдигна тост:

— Наздраве! За нови, още по-успешни книги и по-солидни чекове — тя отпи внимателно от прехваленото „Пино Ноар“. „Добро е“, отбеляза наум. Явно винопроизводството в северозападната част на страната заслужено бе спечелило славата си. Ейдриън не биваше да се тревожи за кулинарните си умения, щом можеше да си позволи такова вино. — Жалко, че не можеш да съобщиш чудесната новина и на чичо Лоуел. Сигурна съм, че щеше да се зарадва искрено на успеха ти.

Ейдриън я погледна над ръба на чашата и отпи голяма глътка.

— Да, мисля, че щеше да бъде много доволен.

— Той знаеше ли, че пишеш книга? — усмихнато попита Сара и го изгледа изпитателно.

— Знаеше, разбира се.

— Значи вие наистина сте много близки приятели? — продължи уж невинния разпит тя.

— Ами...

Тя го изгледа, присвила очи.

— Не можеш ли просто да ми отговориш с да или не?

— Извинявай. Разбира се, че да.

— Не е ли странно тогава да споделя със съседа си, че ще ходи на дълъг лов, а с теб не?

— Така ли е казал? Че Лоуел е отишъл на лов? — Ейдриън взе подноса с платото зеленчуци и се запъти към всекидневната. Остави го на ниската масичка, изработена от дърво и месинг, заобиколи канапето и се приближи до старинната камина от дялан камък. Приклекна и започна да избира подпалки. Макар че все още беше лято и дните бяха слънчеви и топли, вечер вече се усещаха първите признаци на приближаващата есен.

Сара седна в ъгъла на удобното канапе, тапицирано с черна кожа, и дискретно се зае да изучава мъжа пред себе си.

— Всъщност не беше съсед, а съседка. Точно така ми каза. Живее най-близо до него. Предавам ти дословно думите ѝ.

Ейдриън не отговори, беше се съсредоточил върху стъкването на огъня. Сара отпи от виното и продължи да го наблюдава. В умелите му движения се долавяше особена грация, ловкост и сила, което подсили интереса ѝ към него. Направи ѝ впечатление колко мисъл влага дори в проста дейност като стъкването на огън. Мъжът пред нея притежаваше комбинативен ум и умееше да се владее. Беше обут в износени сини джинси и черна джинсова риза. Дрехите прилягаха добре на стройното му стегнато тяло, което явно поддържаше с постоянна физическа активност. Носеше прашни ленени обувки с каучукови подметки. Всеки път, щом я погледнеше, тя се мъчеше да определи странния цвят на очите му. Всъщност беше комбинация между синьо и сиво. На определена светлина изглеждаха дори сребристи.

Той беше приятел на чичо ѝ и това стои в известна степен първоначалното ѝ смущение от факта, че я бе заварил да рови из нещата му. Ейдриън Савил оставяше впечатление на приятелски настроен и спокоен човек. Чичо ѝ умееше да избира приятелите си. Така че след като той бе одобрил Ейдриън Савил, то и Сара на свой ред можеше да му се довери. Чичо ѝ винаги се бе славел умението си да преценява правилно хората, може би защото животът му често бе зависел от това. Фактът, че бе успял да доживее до пенсия с неговата професия, сам по себе си говореше доколко верни са били реакциите му спрямо различните хора, с които се бе сблъсквал в нелекия си път. Беше издържал проверката на времето и бе оцелял.

Ейдриън драсна клечка кибрит и в камината лумнаха жълти пламъци. Той остана още миг, за да се увери, че съчките са се запалили както трябва и трепкащият огън озари строгия му профил.

Той далеч не бе красив мъж. Лицето му бе по-скоро сурово и волево, сякаш издялано със сечиво. Беше далеч от представата за фини черти. Агресивната линия на носа и суровите скули излъчваха някаква примитивна сила. Не беше от хората, които се усмихваха за щяло и нещяло. Устните му рядко се разтягаха в усмивка. Сара прецени, че е около тридесет и пет — четиридесет годишен, като клонеше може би по-скоро към четиридесетте. Някак си долови онази първична увереност и сила на духа у него, които явно и чичо й бе забелязал, преди да реши да се сблизят. Лоуел Кинкейд хранеше доверие към този мъж и това бе достатъчно основание и Сара да изпитва същото. Тя се отпусна и отново отпи от виното си. Вътрешно усещаше, че е постъпила правилно, идвайки при Ейдриън Савил.

Надяваше се той да прояви малко повече заинтересованост относно, притесненията за чичо й, но пък от друга страна, човек, който току-що е продал, и то доста успешно, първия си роман, има право да мисли за други неща в такъв момент.

— Какво заглавие избра? — попита тя, когато Ейдриън се изправи и се върна при нея на канапето.

— За романа ли? Фантом — той явно прие резкия обрат на разговора, провокиран от нея. Ейдриън си взе бисквита с малко сирене и я лапна цялата.

— За трилър ли става въпрос?

Той бавно поклати глава, вперил поглед в огъня.

— Не и в смисъла, който хората по принцип влагат в категорията трилър. Но съдържанието наистина е близко до този стил.

— Аха, тайни, шпионаж, интриги, заговори — тематика от този род. Обичам да чета трилъри — усмихна се тя. — Под собствено име ли пишеш?

— Да, под собствено. Ейдриън Савил.

— Добре, така няма да има нужда тепърва да разкривам псевдонима ти. Ще ми дадеш, надявам се, автограф, когато книгата бъде публикувана. Сигурна съм, че и чичо Лоуел би поискал да си я купи.

— Лоуел вече е видял ръкописа — осведоми я Ейдриън. — Заради... Заради миналото му, реших, че може да ми даде някои ценни съвети с цел по-автентично звучене на текста.

— Е, направи ли го?

— Разбира се... — Ейдриън се загледа в огъня. — Много ми помогна. Наистина ли толкова си се разтревожила за него?

Сара се поколеба дали да не му отговори и тя с едно „Хмм“ или с лаконичното „Да“.

— Чичо ми по принцип не ходи на лов. Не обича дори риболова. Защо ще казва на съседката си, че отива на лов и после ще изчезне яко дим?

— Не знам — Ейдриън разклати виното в чашата си. — Не смяташ ли, че малко прекалено се тревожиш? Сигурен съм, знаеш, че чичо ти може да се погрижи сам за себе си.

— Вече приближава седемдесетте, Ейдриън. И отдавна е въвн от играта.

В очите на мъжа срещу нея за миг просветна весело пламъче.

— Играта ли? Звучиш все едно си посветена в тази дейност. Лоуел също използва подобни думи.

Сара направи кисела, физиономия. Беше се почувствала леко засегната.

— Той винаги се е отнасял отговорно към работата си. Предполагам, че просто неволно съм усвоила термина.

— А може би и някои от неговите прийоми? — престорено мило попита той.

Тя отмести поглед и си взе парченце морков. Знаеше, че има предвид факта, че я бе заварил да тършува из кабинета му.

— Очевидно не съм. Ако бях, ти изобщо нямаше да ме изненадаш толкова лесно. Какво всъщност стана тази вечер? Ти си този, който се появи безшумно и аз изобщо не те усетих! Сигурно е заради каучуковите подметки на обувките, които носиш, а? Убедена съм, че щях да чуя, ако някоя кола спре пред къщата.

— Върнах се пеша от кръчмата. Колата е в гаража отзад.

— Ясно — разочарована, че не бе предвидила тази подробност, Сара усърдно се зае да дъвче моркова.

— По-добре да свикваш с тези неща, ако възнамеряваш занапред да вървиш по стъпките на чичо си.

— Не се безпокой, колкото и да харесвам чичо си и дори в момента да си търся работа, не възнамерявам да се залавям с шпионска дейност. Не мога да си представя нещо по-депресиращо и мрачно. Представи си какво е да водиш живот, в който не можеш да имаш доверие на никого и за нищо. Освен това, предпочитам да се сблъскам с насилието на книга, четейки трилъри, например — добави тя с лека усмивка. — На равнище въображение всичко е много интригуващо, но със сигурност не бих искала да правя кариера в тази сфера.

— Щом имаш толкова категорично мнение по въпроса, трябва да се откажеш от навика си да претърсваш чужди бюра. При подобни обстоятелства можеше да се окажеш лице в лице с разярен собственик, насочил пистолет или пушка към теб, недотам приятелски настроен и великодушен като мен.

— Всъщност ти прие факта доста спокойно — изгледа го замислено тя.

— Не изглеждаше особено опасна — прошепна с изненадващо нежен глас той. — Беше по-скоро съблазнителна на оскъдната светлина, докато се взираше в ябълката. Освен това, в мига, в който каза, че притежаваш същата ябълка, вече знаех коя си.

— Разбрал си, че съм племенницата на Лоуел Кинкейд?

— Когато ми даде кристалната ябълка, той ми каза, че е подарил същата и на теб. Не знаеш ли, че ги е поръчал специално за нас двамата.

— Не, нямах представа. Всъщност не знаех, че има втора ябълка, докато не видях твоята на бюрото ти. Когато я открих, реших, че няма причина да съм изпълнена с подозрения по отношение на теб — добави тя извинително. — За съжаление, дойдох до това заключение впоследствие. Преди бях на друго мнение. Ти обаче се промъкна и ме завари в положение, което в повечето случаи би било окачествено като доста съмнително. Наистина ли не знаеш къде може да е чичо Лоуел и защо е казал, че отива на лов?

— Не. Но продължавам да смятам, че Лоуел е напълно способен да се погрижи за себе си. Предполагам, че би искал да стоиш настрана, докато той се справи с онова, с което му се налага по една или друга причина.

— Значи той наистина е в трудно положение! — почти извика тя.

— Не съм твърдял подобно нещо — отрече Ейдриън. — Искан само да кажа, че вероятно има основателна причина за изчезването му. Може би е искал да остане малко сам. Може би си има приятелка и не е искал да дава обяснения на съседите и съседки. Вероятно могат да се намерят сто различни причини за неговото изчезване от къщи и нито една от тях да не е забулена в тайнственост.

— Това не ми харесва — промърмори Сара, макар да ѝ бе трудно да изложи разумен аргумент в противовес на желязната му логика.

— Очевидно, защото в противен случай нямаше да си правиш труда да ме търсиш. Значи Лоуел ти е казал да ме потърсиш, ако някога имаш опасения относно него?

— Каза ми, че ти би искал да си в течение, ако нещо се случи. Не съм много сигурна какво точно имаше предвид. Чичо ми няма много близки приятели. Предположих, че ти си един от тях.

— Но не беше сигурна каква точно е моята роля, затова реши да провериш чекмеджетата на бюрото ми, докато чакаш да се прибере вкъщи. Винаги ли действаш толкова импулсивно?

— При така създадите се обстоятелства ми се стори по-скоро благоразумно, отколкото импулсивно, да се възползвам от предоставилата ми се възможност да разбера нещо за теб, преди да се срещнем лице в лице — внимателно произнесе тя. — Някои от старите познати на чичо ми вероятно са хора, с които е по-добре да си нямаш вземане-даване.

— С много от тях ли си се срещала? — попита Ейдриън учтиво.

— Не. Но чичо Лоуел ми е разказвал за някои от тях — Сара потрепери леко, явно спомнила си за някои от тях. — Чичо ми има неизчерпаем запас от истории и лични наблюдения, макар винаги да променя имената и местата, за да осигури безопасност на главните действащи лица. Предполагам, че и на теб е споменал за някои от най-колоритните персонажи, когато си го използвал за консултант при написването на „Фантом“.

— Е, изпихме по няколко бири и поговорихме — призна Ейдриън.

— Често ли се виждате?

Ейдриън махна небрежно с ръка.

— Вече знаеш, че не живее далеч. Така че от време на време се отбивам при него, а понякога той идва тук. Ами ти? Често ли се

виждате?

Сара се усмихна.

— Не толкова, колкото би ми се искало. Боя се, че чичо Лоуел винаги е бил смятан за черната овца в семейството. Но както можеш да се досетиш, за мен той е много интересна личност. От онзи тип роднини чудаци, които се занимават с мистериозни неща и се появяват точно когато най-малко ги очакваш. Беше направо непредсказуем, а децата, знаеш, обичат това. Някои от семейството смятаха, че чичо Лоуел ми влияе лошо, а това, разбира се, още повече засилваше любопитството ми.

Ейдриън се облегна назад на канапето и я погледна.

— Защо са смятали, че ти влияе лошо?

— Защото той винаги ме е окуражавал да правя това, което искам самата аз, а не онова, за което настоява семейството ми. По някакъв начин той интуитивно ме разбираше, сякаш четеше мислите ми. Преди две години, например, ми каза, че няма особен смисъл да оставам дълго в голямата корпорация, в която работех като мениджър, ако нямам перспектива за развитие. Каза, че не съм от личностите с корпоративно мислене. И се оказа прав. Мисля, че и самата аз го знаех, но животът ми течеше толкова гладко и безпроблемно, че изобщо не се замислях. Водех мечтания от мнозина живот на юпи — онези млади, проспериращи чиновници, и ако трябва да бъде честна, имаше моменти, когато това почти ми харесваше.

— Юпи ли? А, да — кимна Ейдриън, — онези амбициозни младоци, с които големите градове са бъкани.

Сара го дари с широка усмивка.

— Такъв бе начинът ми на живот в Калифорния. Имах членска карта за елитен фитнес клуб, обличах се като преуспяла млада дама, апартаментът ми бе обзаведен по последния писък на модата във вътрешния дизайн, съблюдавах дори най-новите тенденции в областта на балансираното хранене, макар иначе да бях придобила изискан кулинарен вкус. Сама смислах кафето за собствената си вносна италианска еспресо машина и ако те интересува, мога да ти кажа точната секунда, когато макароните вече не струват, защото са преварени, както и колко време е необходимо да се приготвят по креолски.

— Не, благодаря. Ям често макарони със сирене, но не обичам засуканите рецепти. И Лоуел те посъветва да зарежеш живота на юпи, така ли?

— Макароните със сирене не са оригинална италианска рецепта — продължи тя, добила патос. — Юпитата си падат по аламинути с калмари или фетучини „Алфредо“. Да, чичо Лоуел ме посъветва да зарежа този снобски живот. Както и мъжете, с които се срещах по онова време. За него юпитата до едни бяха смотаняци. Каза, че нито един от тези, с които го бях запознала, не би се справил в напечена ситуация. Обясних му, че мога и сама да се оправя, ако, не дай Боже, изпадна в затруднено положение, но той само поклати глава и настоя да му дойда на гости. Е, дойде ми умът в главата.

Ейдриън я изгледа проникателно.

— И затова ли се появи в хижата му днес? За да кажеш на Лоуел, че ти е дошъл умът в главата?

Сара се размърда притеснено на канапето, подгъна единия си крак под себе си и за сетен път впери очи в огъня.

— Ами, нещо такова. Миналата седмица напуснах работа. Мисля, че преживявам преломен момент. Реших да заживея по друг начин.

— Не смяташ ли, че е малко рано да правиш генерални заключения?

Сара отмина скрития присмех във въпроса му.

— Не се дръж покровителствено с мен. Вече съм на тридесет години. Колкото и странно да ти звучи, преживяла съм няколко такива кризи и се научих да разпознавам признаците, когато са налице. Аз наистина съм готова да променя начина си на живот.

— Сигурна ли си, че желаш промяна? И то в точно определена посока? — Ейдриън се изправи и сложи една голяма цепеница в огъня.

— О, да — прошепна Сара с гореща убеденост, — сигурна съм!

Ейдриън реши, че звучи доста категорично. Продължи да подклажда огъня замислено. Беше долавял подобно упорство от време на време и в гласа на Лоуел. Явно бе семейна черта.

Поради някаква неясна причина, Сара Фрейзър не беше точно такава, каквато Ейдриън си я бе представял, макар да притежаваше част от желязната решителност на чичо си. Ейдриън разри жарта и пламъците избухнаха в искри. Направи го машинално, замислен за

свитата на канапето зад него жена. Когато един мъж е чакал почти година, за да срещне една жена, съвсем естествено е да си е изградил някаква представа за нея.

Той обаче така и не бе формулирал ясно очакванията си по адрес на Сара. Лоуел му бе подавал неясна и откъслечна, често случайна информация за своята племенница, така че нямаше как да си я представи в истинската ѝ светлина. Беше оставил на въображението на Ейдриън да допълни само портрета. Все пак той знаеше какво предизвикателство е за един мъж да постави в центъра на мислите си загадъчния образ на една бегло обрисувана жена.

Ейдриън не си бе представял Сара Фрейзър като знойна красавица и се бе оказал прав. Взети поотделно, чертите ѝ не блестяха с красота. Онова, което го изненада, бе, че лешниковите ѝ очи, дългата кестенява коса и стройната фигура се съчетаваха по такъв неповторим начин, че я правеха неимоверно привлекателна и очарователна.

Като се замисли обаче, реши, че физическите белези не бяха тези, които създаваха нейната прелест. Нямаше нищо толкова уникално в тези очи с нюанс между зеленото и кафявото, нито пък в косата ѝ, разделена на път по средата и прибрана небрежно зад ушите. Червената плетена блуза, която носеше, очертаваше малки, дръзки гърди, а не чувствена пищност.

Ейдриън продължи в този ред на мисли още малко, преди да стигне до извода, че Сара представляваше нещо много повече от онова, което предлагаше за окото. В лешниковите ѝ очи прозираше интелигентност, палавост и импулсивност. А когато научи, че е продал правата за първата си книга, спонтанният ѝ ентузиазъм нито за миг не му се стори фалшив, макар той да си оставаше един непознат за нея. Извиращата отвътре жизнерадост обединяваше иначе обикновените ѝ черти и правеше комбинацията изключително интригуваща.

Къде съзнателно, къде несъзнателно той бе очаквал появата и в продължение на месеци, но онова, което видяха очите му днес, го изненада. Той изобщо не бе очаквал, че ще се почувства толкова внезапно привлечен от нея. Не бе и помислил, че появата на истинската Сара ще му въздейства по толкова силен начин. Беше готов да се обзаложи, че следващия път, когато се видят, Лоуел ще възкликне: „Нали ти казах!“

Удовлетворен, от анализа, който току-що бе направил на личността на Сара и на собственото си отношение към нея, Ейдриън се върна на канапето. Отдавна бе приел факта, че на някои въпроси просто нямаше отговор, макар да предпочиташе ситуации, в които всичко можеше да бъде разчленено на части, анализирано и асимилирано. Обичаше да държи нещата под контрол. Внимателната преценка и задълбоченият анализ го караха да се чувства истински сигурен в света, който обитаваше. Сара Фрейзър представляваше нов, всяващ смут елемент в обичайната му жизнена среда и бе добре, че вече бе прозрял що за човек е. И още по-важно, бе осъзнал и приел своята реакция към нея. Представи си колко доволен ще бъде Лоуел Кинкейд от развоя на събитията.

— Става късно — рече Сара, хрупайки последната бисквита. — По-добре да тръгвам. Ако наистина не знаеш къде може да е чичо Лоуел, няма смисъл да ти се натрапвам повече.

— Къде смяташ да отседнеш за тази вечер? — Ейдриън се облегна назад, давайки си неочаквано сметка колко разочарован се чувства, противно на всякаква логика. Тя току-що беше пристигнала, а вече се готвеше да си върви. Не биваше да го допуска. Част от него се разбунтува срещу, факта, че тя явно не забелязваше колко различно вече стоят нещата, след като бяха поговорили. Явно Кинкейд изобщо не ѝ бе намекнал какво има предвид, когато бе решил да организира среща между Ейдриън и своята племенница.

Не знаеше каква част от плановете, които чичо ѝ имаше за нея, да ѝ разкрие. Как ли щеше да приеме чутото? Можеше да се ядоса, а нищо чудно да го приеме и на шега. Жените са различни от мъжа същества. Хрумна му, че макар да приближаваше четиридесетте, не ги познаваше толкова добре, колкото би трябвало. Може би беше по-добре да не споменава нищо тази вечер за плановете на Лоуел. От друга страна, хич не му се искаше да пусне Сара да си отиде, без дори да ѝ е даде да разбере колко е впечатлен от нея. Неочаквано се бе почувствал толкова развълнуван и възбуден, че му бе трудно да го потисне.

— Има един малък хотел в покрайнините на Уинслоу. Само на около километър оттук. Ще пренощувам там тази нощ, а утре смятам да тръгвам.

Ейдриън се намръщи.

— Смяташ да се връщаш в Калифорния?

Сара тръсна глава.

— Не и докато не разбере какво е станало с чичо Лоуел. Тревожа се за него, за разлика от всички останали.

Той замислено завъртя празната чаша от вино между пръстите си.

— Не смятам, че имаш основание да се тревожиш.

— Може би съм с прекалено развинтено въображение. Често ме обвиняват за това — тя повдигна рамо, небрежно пренебрегвайки този факт. — Но чичо Лоуел явно не се е отказал напълно от предишната си работа. Знам, че от време на време се забърква с разни опасни хора. Веднъж ми разказа за един... — тя спря рязко и присви очи.

— Какво всъщност смяташ да правиш? — попита Ейдриън.

Сара замълча.

— Ами, ще се върна утре сутринта в хижата му и ще се опитам да вляза вътре. Може би е оставил някаква бележка или нещо друго на бюрото си — тя се замисли за сутрешните си планове.

Ейдриън погледна чашата в ръцете си.

— Последният път, когато, избра подобен подход, се провали.

Тя се засмя.

— Е, няма нищо неудобно в това чичо Лоуел да се върне неочаквано и да ме завари в хижата си. Всъщност би било голямо облекчение за всички ни. Мистерията ще бъде разгадана, нали?

Ейдриън я погледна полуразвеселено-полуозадачено.

— Наистина ли?

— А защо не? Държа да разбере какво всъщност се е случило...

— Според мен, ще си загубиш времето.

Сара се намръщи.

— Имам много време за губене. Както преди малко ти обясних, в момента съм без работа.

— Би могла да си уплътниш времето с много по-полезни неща — отбеляза сухо Ейдриън.

— Знам. Като например да си потърся подходяща работа. Но първо ще се опитам да разбере какво е станало с чичо Лоуел.

— Винаги ли си толкова импулсивна и упорита?

— О, откакто навърших тридесет, особено — отговори му тя с престомена нахаканост. В очите ѝ се четеше желание да отвърне на

предизвикателството.

Ейдриън си даде сметка, че ѝ се усмихва. Погледът ѝ се насочи към устните му и той осъзна, че тя е доста заинтригуваш от изражението му. Толкова ли странно изглеждаше, когато се усмихнеше?

— Ако наистина планираш ново влизане с взлом, мисля, че ще е по-добре да те придружа.

Тя го изгледа изненадано.

— Защо? Няма нужда да идваш с мен.

— Грещиш. Мога да ти изброя няколко причини, поради които е по-добре да те придружа, най-малкото, защото Лоуел Кинкейд жив ще ме одере, ако не го направя.

— Какво пък го интересува това чичо Лоуел?

— Ти явно си толкова обезпокоена за него, че си способна да проникнеш не в едно, а в не знам колко частни жилища. Според мен Лоуел би очаквал да взема насериозно притесненията ти. Също така и да се уверя, че няма да ти се случи нищо лошо. Ами ако някой съсед те види да прескачаш през задните прозорци и извика полицията? Ще трябва да даваш обяснения. Ще стане една бъркотия, не ти е работата. Лоуел не обича нещата излишно да се усложняват. Перфекционист е във всичко, с което се захване — Ейдриън спря за момент.

— Аз също.

— Добре, но все още не разбирам защо очаква от теб да поемеш отговорността да ме предпазваш от неприятности? — настойчиво попита Сара.

Гласът на Ейдриън прозвуча привидно спокойно, въпреки че усещаше осезаемо силните удари на сърцето си.

— Нима не знаеш? Обяснението е съвсем просто. Лоуел Кинкейд има планове за теб, Сара. Ти пристигна малко рано, от колко се очакваше. Мисля, че планираше посещението ти след около два месеца, но този факт не променя особено нещата.

За първи път, откакто я бе заварил в кабинета си, съзря в погледа ѝ истинска тревога. Не биваше да бъде толкова словоохотлив. Но желанието да ѝ каже, че не е свободна да прави каквото пожелае, го бе принудило да го стори.

— Какви планове? — попита тя подозрително.

Ето, че казах повече от необходимото, ядоса се на себе си Ейдриън. Това го притесни не на шега. Беше си позволил крайна емоционална реакция и това го бе отвело в нежелана посока. Почувства, че губи почва под краката си. Странно... Обикновено действаше благоразумно, но в случая беше стигнал твърде далеч и бе длъжен да внесе яснота: Не можеше да върне назад думите, които бе изрекъл. Ала следващото нещо, което можеше да направи, бе да се постарее гласът му да звучи хем шеговито, хем сериозно.

— Чичо ти не ти ли е казал, че те е обещал на мен? Ти си моята награда, Сара. Моят подарък, задето завърших „Фантом“ и задето трябваше да се преборя с разни неща.

ВТОРА ГЛАВА

— Чичо ми е със странно чувство за хумор. Ако наистина си му близък приятел, предполагам, вече си го разбрал. Винаги съм смятала, че от него би излязъл добър карикатурист. С навика му вечно да нахвърля скици и с тънкото му чувство за хумор, би имал голям успех.

Един час по-късно Сара си легна в непознатата стая в малкия хотел и отново преповтори наум отговорите си на язвителните, на моменти дори обидни, забележки на Ейдриън Савил. Накрая реши, че се е представила достойно, въпреки обстоятелствата. Щеше да заподозре Савил, че има извратено чувство за хумор, ако не познаваше чичо си. Напълно възможно беше Лоуел Кинкейд да я бе „обещал“ на приятеля си. Беше ѝ заявявал неведнъж, че не знае как да си подбира мъжете. Чичо ѝ бе този с извратеното чувство за хумор, реши мрачно Сара. Онова, което я безпокоеше, бе, че Ейдриън бе приел така наречения си подарък съвсем сериозно. Видно бе от начина, по който ѝ го каза.

Обърна се на една страна, нагласи възглавницата си удобно и се замисли за онова, което си бе позволил да направи чичо ѝ. Беше изненадващо и възмутително, но напълно съответстваше на начина, по който Лоуел Кинкейд понякога уреждаше нещата. Маниерът му да залага на неочаквани ходове най-вероятно беше отработен с цел оцеляване. Да, един опитен таен агент не можеше да си позволила бъде предсказуем, въздъхна Сара. Обикновено Лоуел не си позволяваше, въпреки предпочитанията си към изненадващите ходове, да се намесва прекалено много в живота на своите приятели и роднини. Интуитивно усещаше докъде може да стигне.

Този път обаче се беше увлякъл и Сара не можеше да си отговори защо е станало така. Ясно, бе, че Савил е човек, които се отнася сериозно към живота. Рядко някой си прави шеги с хора като него. Те или побесняват, или се засягат смъртно. Разбира се, съществуваше вероятността Лоуел да е възнамерявал да я запознае с мъж, когото той самият одобрява. На няколко пъти ѝ бе давал ясно да

разбере, че не одобрява избора ѝ на приятели. Да Лоуел може би наистина е бил напълно сериозен в своите намерения. В такъв случай, трябваше да бъде сигурен, че ще му каже какво мисли за него, когато благоволяше да се появи отново пред очите ѝ.

Сара се загледа в сенките, които хвърляха леко поклащащите се отвън дървета. Прозорецът бе отворен един-два сантиметра и в стаята нахлуваше свежият нощен въздух. Добре познаваше триковете на чичо си. През годините бе ставала свидетел на какви ли не случки. Странно, че бяха такива добри приятели със Савил. Никой нямаше право да го вини за липсата на особено чувство за хумор. Леките признаци на веселие, които бе забелязала на няколко пъти тази вечер, съвсем спокойно можеха да бъдат плод на въображението ѝ. Тя бе останала с впечатлението, че когато се проявяваха, изненадваха еднакво и него, ѝ нея. Савил беше спокоен и сдържан човек, който не само изглеждаше много по-различен от чичо ѝ, но и бе пълна противоположност на мъжете, с които се бе сблъсквала досега.

В моя предишен живот, напомни си Сара. Светът на юпитата беше вече минало за нея и опитът ѝ се заключаваше в поредица интересни житейски експерименти, които бе провокирала или в които бе взела неволно участие. Беше ѝ забавно, но още когато навлезе в деловия свят, бе разбрала, че няма да е за постоянно. Често си бе повтаряла, че ще разпознае начина на живот, който би искала да води, когато се сблъска с него. В очакване на този момент, тя си бе играла с хората и обстоятелствата. Дали вече не бе остаряла за подобни игри, след като бе на път да се откаже?

Тя се обърна на другата страна и отново оправи възглавницата си. През последните няколко години беше усвоила куп полезни умения. Например, знаеше как да се измъкне от неудобна ситуация, подобна на тазвечерната. Лек смях, скептично изражение и неангажиращ коментар.

Ейдриън беше приел резервираното ѝ отношение, но бе настоял да я придружи до хотела с колата ѝ. Преди това бе предложил да остане да преспи в гостната му и не бе изненадан, когато тя любезно отклони поканата. Сара беше на мнение, че няма смисъл да усложняват повече нещата. Колкото и да я бе заинтригувал Ейдриън към края на вечерта, тя трябваше да се държи предпазливо.

Беше свикнала да общува с мъже, които не вземат насериозно нищо друго, освен своята кариера, тичането за здраве и новите си поршета — мъже, които бяха овладели до съвършенство изкуството да съблазняват, издигайки в култ мъжката си чувственост, ала бягащи като дявол от тамян от трайните връзки. Сара знаеше как да се оправя с такъв тип мъже, но не беше сигурна как да се държи с Ейдриън Савил. Усещаше, че той има друго разбиране за живота.

Очите му издаваха придобитата мъдрост, макар годините да не бяха оставили видими следи върху лицето му. От сребристосивия му поглед струеше кротка, ала непоколебима сила. Да, тя чудесно разбираше защо чичо ѝ е предпочел Савил, но също така си представяше и защо, верен на своята непредсказуемост, се бе опитал да го провокира. Сякаш виждаше пред себе си Лоуел Кинкейд да казва през смях на Ейдриън, че племенницата му е най-подходящата партия за него и че ще подреди нещата така, че след завършването на романа, тя да бъде негова.

Изражението на Сара стана гневно. Своенравността на чичо и я възмущаваше. Не си ли бе дал сметка колко сериозно би приел подобно скандално според нея предложение мъж като Ейдриън Савил? Е, добре, щеше да се постарее да поддържа едно неангажиращо отношение към проходящия писател, когато утре заедно поемат нагоре из планината.

А когато всичко това свърши, ще изнесе една хубава назидателна лекция на Лоуел за правото му да се меси както нейния, така и в този на приятелите си. Решила най-накрая какво да прави, Сара заспа.

Утринта беше слънчева и топла. Сара си взе душ, облече се и се приготви да слезе за закуска. Свикнала бе да става рано в Сан Диего. Тя закопча ръкавите на широката риза мъжки тип, която бе избрала да облече днес, и пристегна с жълт колан маслинозелените панталони. Прибра косата си с две шноли и се зачуди дали Ейдриън Савил ще спази обещанието си и ще се появи за закуска в уречения час. Реши, че ще го спази. Писателите, и изобщо хората на изкуството бяха склонни често да променят навиците си, но Сара бе усетила, че Ейдриън е от мъжете, които стриктно спазват уговорките и винаги се оказват на

точното място в точния час. Ейдриън Савил беше мъж, на когото една жена можеше да разчита.

Тя забърза надолу по стълбите, излезе от хотела и прекоси улицата. Кафенето, което Ейдриън й бе посочил миналата вечер, когато я бе изпратил до хотела, беше пълно с хора, които тревожно поглеждаха часовниците си, за разлика от нея. Във въздуха се усещаше нещо като отчаяние, сякаш всички бяха решили да се възползват от последните слънчеви лъчи, преди да настъпи суровата по тези северозападни земи зима. Всички, от собственичката до сервитьора, изкоментираха със съжаление факта, че за Сиатъл и района около него това може би бе един от последните слънчеви дни.

— Да, времето днес наистина е прекрасно — съгласи се Сара учтиво и седна. Никой в Сан Диего не би си направил труда да коментира този факт, каза си тя наум. — Между другото, очаквам един човек — точно в този момент нещо я накара да погледне към вратата. — А, ето го и него. Поканете го на моята маса.

Собственичката, дама с посивели коси на средна възраст, леко се засмя.

— Разбира се — тя замаха енергично на мъжа, който стоеше на прага и оглеждаше салона. — Хей, Ейдриън! Насам.

Не само Ейдриън, но и всички присъстващи извърнаха погледи към тях. Сара усети как се изчервява. Трябваше да се досети, че в провинцията всички се познават. Събра кураж и се усмихна на Савил, докато той си проправяше път към нея.

Опита се да го посрещне спокойно и учтиво, но откри с учудване, че всъщност е леко превъзбудена от появата му. Походката му беше измамно лека, с отмерени движения. Той за секунди преодоля разстоянието от вратата до масата. Притежаваше мъжка гъвкавост и удивителна координираност на движенията, които далеч не приличаха на атлетичността, която нейните приятели придобиваха чрез бягане за здраве или занимания във фитнес залите. Сара имаше чувството, че хармоничността на движенията му е вродена като при котките.

Черната му къса коса беше гладко сресана, макар и още мокра от сутрешния душ. Беше облякъл джинси и жълтеникава, по-скоро бяла риза. Носеше същите ленени обувки с каучукови подметки, отбеляза Сара. Може би благодарение на тях, той се придвижваше толкова безшумно из кафенето. Ако Сара не го бе видяла, никога не би чула

приближаването му. Както не го бе чула и миналата вечер, когато се бе появил в кабинета, помисли си тя, докато той поздравяваше собственичката.

— Добро утро, Анджи. Как е днес? Тази сутрин май е пълно с хора?

Собственичката закима доволно.

— Дай малко слънчице на хората от северозападните щати и те бързичко се измъкват от бърлогите си. Изминалата седмица беше много добра. Наистина много добра. Седни тук с приятелката си, а аз ще изпратя Лиз да вземе поръчката ви — тя се усмихна непринудено на Сара и Ейдриън и отиде да потърси сервитьорката.

— Приятелка ли! — възмути се Сара. — Често съм чувала, че хората в малките градове обичат да шпионират какво правят техните съседи, но не знаех, че толкова бързо си правят заключения. Внимавай, Ейдриън. Когато всички разберат, че тази сутрин заминаваш с мен за планините, вече ще си компрометиран.

— Ще го преживея някак — не изглеждаше особено притеснен, когато се извърна и поздрави младата сервитьорка, която приближаваше тяхната маса.

— Добро утро, Ейдриън. Кафе и за двама ви, нали? — Лиз започна да налива кафе в чашата му, без да изчака потвърждение, макар че погледна въпросително Сара.

— Да, моля — усмихнато кимна тя.

— Готови ли сте с поръчката? — Лиз бързо извади бележника си.

— Опитай кифличките — предложи Ейдриън, преди Сара да каже каквото и да било.

— Кифлички ли?

— Да. Като домашно приготвени са. Направо страхотни — увери я той.

— Ами, обикновено закусвам само с кафе и кроасан... — започна неуверено Сара.

— Нали ме увери, че оставяш зад себе си онзи начин на живот на юпитата? Забрави ли? — изгледа я сериозно Ейдриън.

Тя се развесели.

— Добре, Добре. Няколко кифлички и едно сварено яйце — поръча тя на сервитьорката.

— Имате ги — отривисто отвърна Лиз и погледна Ейдриън. — За теб както обикновено, нали? Закуска номер три без бекон?

— Благодаря, Лиз. Ти си чудесна.

Лиз се изкиска и изтича към кухнята.

Сара наля малко сметана в кафето си и го погледна.

— Добре де, предавам се. Какъв беше този кикот по адрес на закуска номер три?

Ейдриън присви устни.

— Ами, наша шега. Номер три без бекон е всъщност номер едно. Първият път, когато закусвах тук, не забелязах разликата в менюто и просто казах на Лиз, че искам номер три без бекон. И оттогава се превърна в закачка.

— Разбирам. Не обичаш ли бекон?

— Не ям месо — додаде тихо той.

Сара беше искрено изненадана.

— Не ми приличаш на вегетарианец.

Той се облегна назад и взе чашата си с кафе.

— А как изглеждат вегетарианците според теб?

— О, не знам. Може би като изпосталели членове на комуна от шейсетте или като последователи на някакъв източен религиозен култ. Отбягваш месото по здравословни или по морални причини?

— Отбягвам го, защото просто не ми е вкусно — троснато отвърна Ейдриън.

Сара се насили да задържи учтивата усмивка на лицето си. Винаги усещаше кога деликатно ѝ намекват да млъкне.

— Предполагам, че това също е много основателна причина. Да променим темата на разговора тогава. Кога смяташ да тръгнем за планините? Ако нямаш нищо против, бих искала да потеглим колкото е възможно по-скоро.

Ейдриън сведе за миг тъмните си клепачи и се замисли за миг. След малко вдигна поглед и попита:

— Май се държах грубо?

— Разбира се, че не — увери го тя спокойно. — Не трябваше да разпитвам. Всеки решава сам какво да яде.

— Не исках да те засегна — настоя Ейдриън.

— Не съм се засегнала. Да забравим за това. Ето ги и кифличките, които изглеждат наистина страхотно — Сара му хвърли

най-очарователната си усмивка, която пазеше за коктейли партита и главни мениджъри.

— О, недей...

Тя премигна и повдигна вежда въпросително.

— Моля?

— Казах да не правиш така — промърмори Ейдриън, докато им сервираха.

— Какво да не правя?

— Да ми се усмихваш по този начин.

— Съжалявам — смути се Сара. Май щеше да ходи сама в планините, както бе тръгнало.

— Това е нещо, останало от времето, когато си била юпи, нали? — рече Ейдриън внимателно. — Прекалено бърза смяна на настроенията. Прекалено фалшиво. Предпочитам непосредствеността.

Този път Сара не можа да се въздържи.

— Не си ли малко претенциозен?

— За някои неща, да. Може ли да тръгнем веднага след закуска?

— Всъщност — започна тя извинително, — на път съм да променя решението си.

— Да влизаш с взлом в хижата на чичо си? — Ейдриън сложи парченце от яйцето на препечената си филийка.

— Да ме придружиш — произнесе Сара с любезно хладен тон.

Той вдигна поглед изненадано.

— Само защото преди бях малко троснат с теб?

Казано по този начин, наистина звучеше незначителна.

Но Сара не можеше да си обясни защо изпитва съмнение относно неговата компания. Това чувство се бе породило още със ставането ѝ сутринта. Всъщност нямаше убедително обяснение за нежеланието ѝ да я придружи пак, тя беше тази, която го бе потърсила, и бе постъпила така само защото Лоуел Кинкейд я бе помолил да го направи преди няколко месеца. Несигурност — това изпитваше в присъствието на Ейдриън, беше нетипично за нея чувство. Сара забарабани по масата с лакираните си в малиненочервено нокти, решила да постави нещата наясно и да настоява за спазването на някои условия. Обикновено не съблюдаваше строги правила в общуването, но имаше моменти, когато те ѝ гарантираха определена степен на сигурност.

— Предполагам, че не мога да ти забраня да дойдеш с мен, но ще съм ти много благодарна, ако не забравяш, че идеята да вляза в хижата е моя.

— Което означава, че ти си шефът ли? — Ейдриън бавно дъвчеше препечената си филийка и не откъсваше ироничен поглед от нея.

— Нещо такова. Извинявай, ако си правя прибързани заключения, Ейдриън, но имам усещането, че си от мъжете, които обикновено вземат нещата в свои ръце и не позволяват на другите да им се месят — изричайки последните думи, Сара осъзна колко истина се крие в тях. Може би оттам идваше лекото ѝ притеснение и резервите ѝ към него.

— Помисли си обаче колко по-добре би било, ако има и някой друг с теб, който да сподели отговорността, ако те заловят, че влизаш с взлом в нечий дом.

Сара ококори очи.

— Основателна причина, няма що — изгледа го тя подигравателно. — Какъв си бил, преди да станеш писател, Ейдриън? Умееш да получаваш това, което пожелаеш. Да не би да си се занимавал с бизнес?

Той помисли малко, преди да ѝ отговори.

— Бях нещо като консултант, ако може да се каже така!

— Консултант ли?

— Да. Някой, който оправя нещата, когато се объркат. Знаеш за какво говоря.

— Разбира се. В корпорацията, в която доскоро работех, постоянно прибягвахме до услугите на консултанти. В коя област си специализиран? Инженерство? Дизайн? Мениджмънт?

— Мениджмънт.

Сара кимна видимо доволна.

— Е, да не би да си се уморил да го правиш?

— Не, не беше това. Изобщо не съм превъртял от работа.

— Мисля, че те разбирам. Нещо подобно се случи и с мен. Чичо Лоуел е прав. Искане да си определен тип личност, за да бъдеш истински щастлив, ако се занимаваш с мениджмънт. Предполагам, че нито ти, нито аз сме точно от този тип хора.

Лека усмивка смекчи суровата линия на устните на Ейдриън.

— Може би имаме много повече общи неща помежду си, отколкото си мислиш. И двамата сме в процес на преориентация, и двамата сменяме попрището, и двамата харесваме Лоуел Кинкейд...

Сара се засмя.

— И смяташ, че по тези причини можем да си правим компания из планините?

— Да, наистина смятам, че ще се справим, без да се отегчим до смърт или да се хванем за гушите.

Час и половина по-късно Сара бе склонна да се съгласи с Ейдриън. Пътуването на изток от Сиатъл към Каскейдс протичаше удивително гладко. Редуваха се кратки разговори с промеждутъци от мълчание, което не беше наситено с напрежение. Ейдриън беше от мъжете, които една жена не се чувстваше длъжна да забавлява с духовити забележки. Всъщност Сара бе убедена, че Ейдриън не би издържал, ако някой се опитва да му говори празни приказки. Тя изпита истинско облекчение, когато осъзна, че се чувства спокойна с него.

Сутрешната ѝ несигурност съвсем изчезна, когато навлязоха в планините. Темите за разговор варираха от великолепия пейзаж по предположения относно това къде е отишъл Лоуел Кинкейд, Обсъдиха и кариерата на Ейдриън като писател, както повратната точка, до която бе стигнала Сара в своя живот.

— Бързаш ли да си намериш нова работа? — попита Ейдриън по едно време.

Той беше се настанил зад волана и Сара бе приела безпрекословно положението, защото подозираше, че ще шофира спокойно, след като познава района. И се оказа права. Вроденото му чувство за ориентация и шофьорски умения веднага я накараха да се отпусне. Той бе настоял да използват неговата кола и Сара не бе възразила. БМВ-то преодоляваше завоите по магистралата със завидна повратливост и мощност. Сара не приемаше с особено голям ентузиазъм ролята на пътник, особено пък в колата на човек, с когото не бе пътувала.

— Имам достатъчно спестени пари, за да си позволя почивка — сподели тя, приковала поглед във великолепните планини, издигащи се

от двете страни на магистралата.

По издадените гранитни блокове се стичаха бистри водопадчета, от едната страна на пътя препускаше стремително кристалночист поток. Пред тях се простираше безкрайна гориста местност. Не беше за вярване, че подобно природно великолепие се намира в такава непосредствена близост до сърцето на град като Сиатъл.

— Ще се опитам да не прекаля с оправданията какво наистина смятам да правя с живота си.

— Имаш ли някакви идеи?

— Ами... — тя се поколеба, осъзнавайки, че досега не бе обсъждала дори със семейството си своите неясни планове за бъдещето. — Смятам да се занимавам с това, с което ти си се занимавал досега.

Ейдриън се обърна рязко.

— С което съм се занимавал досега ли?!

Тя кимна усмихнато.

— Може да ти изглежда странно, но да ти кажа право, от мен ще излезе добър консултант. Харесва ми възможността сама да съм си шеф. Не бих искала да работя за консултантска фирма. Бих искала да имам възможност да си подбирам контрактите. Знам, че звучи несериозно, но макар да не ми е по сърце да работя за голяма компания, притежавам мениджърски нюх, от който би имало реална полза. Това беше и причината, поради която се колебах толкова дълго дали да напусна досегашната си работа. Доста добре се справях.

Ейдриън отново насочи вниманието си към пътя.

— Не смятам, че звучи несериозно. Много хора могат да ти дадат полезни съвети за неща, с които те самите не биха искали да се занимават.

— Само дето ще ми трябва доста време, докато си спечеля клиента — произнесе колебливо Сара.

— Права си, така е. Аз също се нуждая от време, за да привлека вниманието на читателите и да се превърна в популярен писател.

— Но познавам някои хора, които с радост ще ме препоръчат на компании, които имат нужда от консултанти — продължи Сара малко по-ентузиазно.

— Аз пък продадох правата за първата си книга. Звучим така, сякаш и двамата ни очаква розово бъдеще — каза Ейдриън и за първи

път днес на устните му се прокрадва усмивка.

Сара широко се усмихна.

— Стига, разбира се, и двамата да не се озовем в затвора, ако някой от съседите на чичо Лоуел не се обади на полицията, след като ни види да нахлуваме в имота му!

Преваляше пладне, когато Ейдриън спря на поляната пред планинското убежище на Лоуел Кинкейд. Бяха се отбили да обядват в малко крайпътно ресторантче.

Изложена на стихиите, хижата на Лоуел беше една от малкото в тази гориста местност. Някои от тях бяха подслонили туристи за летния сезон, а други, като тази например на съседния хълм, бяха постоянно обитавани от своите собственици. Лоуел Кинкейд обичаше усамотението и бе избрал хижа, която не бе в ползрението на съседите. Ако някой от тях не решише да направи следобедната си разходка насам, едва да щеше да забележи двамината непознати, които се канеха да разбият задния прозорец.

— Правила ли си го и преди? — попита я Ейдриън, докато слизаха от колата, да огледат хижата.

— Влязох с взлом в твоята къща, не си ли спомняш? — засмя се Сара.

— Май си забравила, че входната врата беше отворена.

— Може би трябва да започнеш да я заключваш — рече тя сериозно. — В днешно време трябва да бъдеш по-внимателен.

— Ще се опитам да го запомня — произнесе той сухо. — А сега, да пристъпим към работа...

— Признавам, нямам опит в разбиването на прозорци, но не би трябвало да е много трудно, нали? Престъпниците постоянно проникват с взлом в чужди домове.

— Но понякога ги застрелват за това.

Сара се усмихна широко.

— Може би първо трябва да почукаме на предната врата, само за да сме сигурни, че няма никой.

— Добра идея.

Ейдриън отиде до предната врата на хижата и потропа силно. Не получи никакъв отговор. И колата на Лоуел не се виждаше наоколо.

— Явно ще трябва да го направим по по-рискования начин — отбеляза мрачно Ейдриън. — Ще счупим прозорец и после Лоуел ще ми изпрати сметката.

Сара се насочи към задната част на хижата, търсейки прозорец на подходяща височина и с подходяща големия.

— Не бъди такъв песимист. Доведох те да ми помагаш и да ми бъдеш морална подкрепа, а не да ме разколебаваш.

— Просто си представям как Лоуел се прибира вкъщи и намира прозореца счупен. Няма да остане особено доволен.

— Ще му напиша бележка — успокои го Сара, открила подходящия прозорец. — Какво ще кажеш за този?

Ейдриън се намръщи и пристъпи напред, за да го огледа отблизо.

— Прозорец като прозорец. Ще ни трябва обаче тежък предмет, с който да счупим стъклото. Може да използваме крика от колата. Ще отида да го взема — той се завъртя и спря рязко, вперил очи в подалечния прозорец на хижата. — По дяволите!

— Какво има? — Сара проследи погледа му. — Някой е бил тук преди нас — каза Ейдриън тихо.

Сара се огледа напрегнато.

— Наистина ли мислиш, че... Ооо! — за първи път я побиха тръпки. Неизвестността я плашеше.

Беше очевидно, че прозорецът е разбит от професионалист. Рамката носеше следи от инструмента, който бе използвал, а самият прозорец бе наполовина вдигнат.

— Вандали.

Ейдриън огледа пораженията.

— Със сигурност няма да те задоволи обяснение от рода, че двама пънкари са влезли с взлом в хижата на чичо ти. Не и след всички небивали сценарии, които е способно да роди въображението ти.

— Не бъди саркастичен. Какво правиш?

— Влизам, за да поогледам — Ейдриън повдигна още малко прозореца и безстрашно прехвърли крак вътре.

— Чакай! — Сара го сграбчи за ръката. — Ами ако вътре все още има някой? — уплашено прошепна тя.

Той надникна в хижата и поклати глава.

— Няма никой, теренът е свободен.

— Не можеш да си сигурен. Много е опасно да сгациш крадци в дома си. По-добре да извикаме полицията.

— Така ли? — процеди Ейдриън. Прехвърли и другия си крак през перваза и леко скочи на пода в хижата.

Притеснена не на шега, Сара се надвеси през прозореца и продължи да се взира в стаята, готова да го предупреди, ако се наложи. Но думите заседнаха в гърлото ѝ, когато съзря хаоса, които цареше вътре.

— Господи!

— Не се впечатлявай толкова — Ейдриън мина покрай един библиотечен шкаф, преровен до дъно, и спря пред старинно писалище с извит сгъваем капак.

Сара го последва вътре и безмълвно проследи как претърсва писалището. Добре си спомняше това писалище. Беше помогнала на чичо си да го избере в един вехтошарски магазин в Сиатъл. Той явно бе прекарал часове за неговото реставриране.

Сега по повърхността му се валяха в безредие листа, книги и списания. Чекмеджетата бяха издърпани и изпразнени от съдържанието си. Папките с личните бизнес дела на Лоуел Кинкейд бяха разхвърляни по пода заедно с един от скициниците му.

Вбесена от непочтителния начин, по който скичникът бе захвърлен разтворен на овехтелия ориенталски килим, Сара се наведе и го вдигна.

— Копелета — промърмори тя, като се опитваше да приглади смачканите страници. — Който и да е бил, целял, е единствено да предизвика хаос. Мислех, че само Калифорния бъка от откачалки.

— И тук, в северозападните щати, си имаме такива — Ейдриън обходи бавно всекидневната и влезе в кухнята. — Явно някой доста се е позабавлявал.

— Но това е отвратително! — Сара сбърчи нос, усетила миризма на разваляща се храна. Съдържанието на хладилника също бе разхвърляно по пода, а стените — оплескаш с разни сосове. — Каква гадост!

— Или поне някой е искал да изглежда по този начин. Сара го погледна с широко отворени очи.

— Откъде, по дяволите, ти хрумна това? Наистина ли го мислиш? Да не би този, който се е подвизавал тук, нарочно да се е

опитал всичко да изглежда като дело на вандали? Разбирам... Така никой не би разбрал какво всъщност е търсил той или тя.

— От друга страна пък, може наистина да са били вандали — Ейдриън сви рамене и влезе в спалнята.

— Ще решиш ли най-после! — Сара бързо го последва.

— Откъде да знам. Не ми е известно нищо повече, отколкото на теб самата.

— Убедителен аргумент, няма що! — Сара не можа да скрие сарказма си. — При тези обстоятелства май се налага да отидем в полицията или да се обадим на шерифа или какъвто е там представителят на закона по тези места.

Ейдриън не ѝ обърна внимание. Беше вперил очи в телефонния секретар, който стоеше на шкафчето до леглото. Който и да беше вилнял в стаята, отваряйки чекмеджета и врати, бе пропуснал да събори на пода телефонния секретар. Червената лампичка светеше, което означаваше, че има оставено съобщение.

— Сигурно е моето — прошепна Сара. — Преди два дни му се обадих, за да го уведомя, че пристигам. Никой не ми отговори ѝ аз реших да потегля насам, убедена, че чичо ми няма къде да отиде.

Ейдриън натисна бутона за превъртане на касетата. Първото съобщение наистина беше на Сара.

„Чичо Лоуел? Напускам Калифорния и идвам да те видя. Само искам да знаеш, че послушах съвета ти. Мама и татко са разстроени от решението ми, но мисля, че ще го преодолеят някак. Няма как, трябва да свикнат с новия ми начин на живот. Лично аз се чувствам страховтно. Беше прав. Ще се видим утре.“

Сара затаи дъх, когато чу следващия глас на касетата. Спокойният, дрезгав глас на чичо ѝ звучеше безгрижно и лаконично както обикновено.

„Ейдриън, ако ти и Сара слушате този запис, значи сте разбрали, че в момента имам малък проблем. Сега не

мога да ви обясня какво става, но не се тревожете за мен. Ще ви кажа, когато му дойде времето. Чуйте ме добре какво ви говоря. Бъдете спокойни, ще се справя, но имам нужда от малко време и спокойствие. Боя се, че трябва да довърша една работа, за да си позволя да ви направя подobaващ сватбен подарък. Налага се обаче да го отвоювам. Повярвайте ми, адски трудно е човек да избере най-подходящия подарък за специална двойка като вас. Не предполагам, че ще е наистина толкова трудно. Направете ми услуга и не занимавайте с мен местната полиция. Въпросът е личен.

Ейдриън, внимавай със Сара! Племенницата ми има доста развитено въображение и не е особено търпелива. Понякога е направо прибързана. Изслушах съобщението ѝ, когато се обадих да оставя моето. Знам, че пристига и когато не ме намери, най-вероятно ще потърси теб, което, разбира се, обяснява защо в момента стойте и слушате този запис. Не сте ли изненадани от плана ми? Великолепен замисъл, ще се уверите сами — чу се дрезгав смях. — Грижи се за нея вместо мен и ѝ спести неприятностите, докато се върна. Ще ви се обадя веднага, щом мога.“

Звукът заглъхна, но Сара продължи да стои като истукана и да се взира в телефона, онемяла от изненада и възмущение.

— Сватбен подарък?! Ще му дам аз един... — процеди тя и млъкна.

Ейдриън натисна бутона и изключи телефонния секретар.

— Казах ти, че Лоуел има планове за нас — намигна ѝ той.

— Ейдриън, нещо не се връзва!

— Напротив, връзва се — Ейдриън се обърна и я погледна. Светлите му очи бяха непроницаеми, а изражението на лицето му — сурово. — Лоуел каза, че онова, което става, засяга само него. Щял да се погрижи за всичко. Не желае помощ. Настоява да те държа настрана. От мен се иска да се грижа за теб. Всичко е пределно ясно. Какво не се връзва?

— Не ме баламосвай! Нима има нещо ясно в цялата тази бъркотия? — Сара се върна във всекидневната. — Дяволите да го вземат проклетия ми чичо! Защо не е оставил нормално съобщение или поне да ти беше обяснил какво има намерение да прави? — тя се втурна към разхвърляното писалище. — Типично за него! Какво ли се чудя! Вечно е поставял хората в шах.

— Той ясно казва, че става дума за лична работа. Не иска да се намесваме. Вероятно не ми се е обадил, защото не е искал да ме безпокои излишно. От друга страна, знаел е, че рано или късно ще се озовем тук и затова е оставил съобщение — Ейдриън я последва безшумно и спря да огледа книгите, разпилени по пода.

— Ако въпросът е толкова личен, какво беше това за някаква си недовършена работа и за нашия уж сватбен подарък? — Сара го стрелна с поглед, докато събираще разхвърляните списания на една от масичките. Лоуел Кинкейд обожаваше списанията. Сара често го майтапеше за броя на абонаментите, който всяка година прави.

— Познаваш чичо си. Има моменти, когато въобще не може да се въздържа да не подразни някого — Ейдриън си придаде вид на незаинтересован.

— Дано и този път да става дума за проклетото му чувство за хумор — Сара въздъхна и събра куп застрахователни полици — Ейдриън, цялата тази история ме влудява. Откъде можем да знаем, че той наистина е добре?

— Няма как да узнаем, докато не се върне. Но аз ти казах и преди, Сара, чичо ти не е дете, ще се погрижи сам за себе си.

— Не ми хареса онова за недовършената работа — не се предаваше Сара. — Намирисва на нещо опасно. Сякаш миналото го преследва.

— Лоуел е прав. Имаш доста развинтено въображение. Така ли? Как ще обясниш тогава такова налудничаво съобщение?

— Права си, може да има нещо общо с неговото минало — призна Ейдриън. Събра купчина книги и ги сложи на полицата. — Проблемът е във вандалския погром в кухнята. Всичката тази похабена храна и оплескани стени... Ще трябва да почистим. А това ще отнеме доста време.

— Престани да изместваш темата! Нещата са сериозни. Трябва да разберем какво става — Сара се намръщи, когато погледна листата в

ръката си. Както можеше да се предположи, дори и на гърба на най-ценните документи имаше нахвърляни скици и драскулки. Лоуел Кинкейд не пропускаше да рисува върху всичко, което му попадне — книги, листа, бележници. Сара знаеше, че го прави почти несъзнателно. Можеше да говори за едно, а да прави скица на съвсем друго нещо. Спомняше си как неотдавна двамата пиеха кафе в едно заведение и обсъждаха неудовлетворението от настоящата ѝ работа. Лоуел следеше разговора и се намесваше с мнения и съвети, докато правеше шаржове на посетителите от съседното сепаре на една салфетка. — Какво според теб е търсил човекът, предизвикал целия този хаос тук?

— Нищо не ми идва наум. Трябва да изчакаме Лоуел да се върне. Едва тогава можем да разберем.

— Единствената връзка, която можем да направим, е с нашия така наречен сватбен подарък — промърмори Сара с все по-нарастващо объркване. — Какво всъщност има предвид чичо Лоуел?

— Ако е искал да знаем, щеше да ни каже.

— Много незаинтересовано се държиш, Ейдриън! — изгледа го Сара през рамо.

— Познавам чичо ти добре, скъпа. Не иска да се намесваме. Каза го ясно.

Сара пренебрегна думите му, потрепвайки нетърпеливо с крак под писалището. Тя замислено се взираше през прозореца към няколкото ели отвън.

— Той спомена, че вече е избрал подарък. А сега трябва да направи нещо, за да го отвоюва.

— Да, каза нещо такова — Ейдриън подреди една лавица с книги.

— Значи нищо чудно онзи, който е предизвикал тази бъркотия, да е търсел онова, което чичо Лоуел нарича нашия сватбен подарък.

— Ще ми помогнеш ли да почистим кухнята?

— Знаеш ли, чичо Лоуел веднъж ми каза, че колкото и изтъркано да звучи, най-доброто скривалище е онова, което е пред погледа на всички. Хората наистина пропускат очевидното. Може би лесно ще намерим отговора, ако знаем къде да търсим — тя огледа стаята с присвити очи. — Сигурно много го бива в това. Би трябвало чудесно да знае какво прави.

Ейдриън отиде в кухнята.

— Човекът, предизвикал целия този хаос, не е намерил онова, което е търсил, следователно, и ти няма да го намериш. Може дори да не е тук. Възможно е Лоуел да го е скрил на друго място. Или пък целият този хаос наистина да е дело на вандали, случайно попаднали на празна хижа. Просто съвпадение. Сара, не разполагаме с нищо, от което да тръгнем. Няма смисъл да се опитваме да разрешим казус, който не е по силите ни. Остави чичо ти сам да се справи.

Сара чу как в кухненската мивка водата църцори. Тя неохотно остави купчината застрахователни полици на писалището. Ейдриън беше прав. Първо трябваше да почистят кухнята.

— Чичо Лоуел ми спомена, че възнамерявала сложи алармена инсталация. Много жалко, че не е успял да я монтира вече. Би предотвратил всичко това — отбеляза тя.

— Знам. Бях обещал да му помогна — извика Ейдриън от кухнята.

Сара се опита да прескочи купчина листа, които лежаха на пода до един от столовете, но ги закачи с крака си. Снопът чисто напечатани листа бе завързан с ластик. Тя се наведе и ги вдигна. По средата на първата страница имаше една-единствена подчертана дума, която я заинтригува: *Фантом*.

— Ейдриън! Тук има копие на твоя ръкопис! — извика тя, изгаряща от любопитство и разгърна страниците.

— Мисля, ти споменах, че дадох едно копие на Лоуел — отвърна Ейдриън от прага на кухнята.

— Имаш ли нещо против да... — молбата на Сара да прочете ръкописа замря на устните ѝ, когато погледът ѝ се спря върху една скица, направена с молив в десния горен ъгъл на първата страница. Имаше и други драскулки в долния край, но именно тази в горния я накара да изстине.

Рисунката бе нахвърляна набързо, но умениято на Лоуел Кинкейд личеше от пръв поглед. С уверена ръка той бе скицирал главата на вълк.

— Не — прошепна Сара, неспособна да откъсне очи от рисунката. — О, не!

— Сара? Какво има? — Ейдриън захвърли гъбата, с която бършеше, и се втурна към нея.

Разтреперана, тя приседна на стола зад писалището и го погледна.

— Виждаш ли тази рисунка на ръкописа?

Ейдриън погледна страницата, после изопнатото ѝ лице.

— Е, и? Чичо ти постоянно си драска нещо. Знаеш това — той се наведе и прелисти останалата част от ръкописа, стегнат с ластик. — Виж, почти на всички страници има рисунки.

— Знам. Но това не е обикновена рисунка — тя преглътна, опитвайки се да си спомни нещо. — Разбираш ли, миналото му е свързано с човек, когото той нарича Вълка Отцепник. Няма значение, това е дълга история. Чичо Лоуел ми разказа за него една вечер, след като беше изпил няколко питиета — тя уплашено се взря в рисунката — Ейдриън, ако това е „Недовършената работа“, която трябва да свърши чичо, той е в голяма опасност! Трябва да направим нещо.

Ейдриън сви устни. Посегна и взе ръкописа.

— Не, ще стоим настрана. Не бива да пречим на Лоуел да се погрижи за онова, което има да довърши.

— Ейдриън, ние сме длъжни да...

— Длъжен съм единствено да се грижа за теб, докато той се върне. Толкова е ясно и просто. Това е, за което чичо ти настоява, и аз възнамерявам да уважа желанието му. Сега, ако наистина искаш да направиш нещо за Лоуел, ела в кухнята и ми помогни да почистим. Ако не се задвижим, пъргавите в такива случаи скунксове или някой още по-опасен звяр, ще го направи вместо нас.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя наистина се изплаши, мислеше си Ейдриън няколко часа по-късно. Беше напрегната и нервна. Наложил се да прекара последните три часа в опити да я накара да разбере, че Лоуел Кинкейд може сам да се справи с проблема, както и да я убеди, че не бива да дава воля на въображението си, а да прецени трезво ситуацията. Нито един от опитите му обаче не се увенча докрай с успех. Явно не го биваше особено да успокоява другите.

Вече бе станало доста късно, когато привършиха с почистването на хижата на Лоуел и Ейдриън предложи да прекарат нощта в някой мотел, вместо да се връщат чак до Сиатъл. Сара не се възпротиви. Той нае две отделни стаи в приятно провинциално мотелче, разположено в непосредствена близост до главната магистрала.

Сега, когато я изучаваше, докато седяха един срещу друг на масата в ресторанта, му мина мисълта, че няма да му е никак лесно да изпълни заръката на Кинкейд, съдържаща се в онова проклето съобщение на телефонния секретар.

Нищо не ставаше по начина, по който го бе предвидил, и това го изнервяше. През по-голямата част от изминалата година неясният образ на Сара се бе загнездил в подсъзнанието му, посят там от Лоуел Кинкейд.

— Двамата ще бъдете страхотна двойка — бе му казал Лоуел, абсолютно убедено. — И двамата се нуждаете от малко време. Ти трябва да приключиш с „Фантом“, а тя — да достигне сама до някои изводи. Предполагам, касае се за месец-два...

— Лоуел, може да си ми най-добрият приятел, но не искам да играеш ролята на сватовник, разбра ли? — Ейдриън беше достатъчно категоричен, макар вече да бе изпил няколко бири, когато разговорът се завъртя около племенницата на Кинкейд.

— Ще я харесаш, приятелю. Повярвай ми. Между двама ви има много общи неща.

— Съмнявам се.

— Познавам хората, Ейдриън. Вече трябва да си разбрал това. Тя е идеалната жена за теб. Интелигентна и пълна с живот. Изключително искрена и честна. Ще внесе оживление в живота ти. Имаш нужда някой да ти вдъхне малко ентузиазъм. Прекалено предпазлив си, и още нещо, тя вече е на възраст, когато трябва да се обвърже с някого. За твое най-голямо щастие още не е срещнала подходящия мъж. А това няма да стане скоро, ако продължава да се мъкне с онези мухльовци от ситито, както прави през последните години. Достатъчно интелигентна е да се задоволява с това, което ѝ предлага случайността в очакване на най-доброто — при тези думи Лоуел се бе усмихнал широко. — Играе си с живота и се справя по превъзходен начин. В колежа се правеше на псевдоинтелектуалка. С часове бе способна да спори на философски теми. Много хора, включително и преподавателите ѝ, смятаха, че ѝ е призвание. Получаваше чудесни оценки. Когато се дипломира, за известно време пък реши да се прави на художничка. Нае една мансарда за ателие, пусна си дълга коса и започна да ходи с оплескани с боя джинси. Дори успя да продаде няколко картини на една галерия, която бе имала неблагоприятното да я приеме насериозно. После дойде ред на активистката фаза, по време на която не пропускаше акция в защита на околната среда. Най-накрая се превърна в прототип на млад и напорист, висококвалифициран служител от големия град. Винаги е притежавала усет за времето, в което живее. Затова я бива в мениджмънта. Наслаждава се на живота по начин, по който другите се наслаждават на разни забавления.

— И аз какво бих могъл да ѝ предложа? — бе попитал Ейдриън мрачно, отпивайки от поредната халба бира.

Разговорът беше открит, като между приятели, седнали на чашка. Имаше нещо в тази непозната жена, което го интригуваше повече, отколкото му се искаше да признае. Какво ли би си помислила за него, ако Лоуел все пак някога ги запознаеше?

— Тя има нужда от мъж, способен да оцени онова, което може да му предложи. Също така има нужда някой да охлажда от времена време прекаления ѝ ентузиазъм и импулсивност. Някой стабилен, сериозен. Когато наистина отдаде сърцето си, ще го направи безрезервно, но ще очаква и другият да стори същото. Повечето мъже не са способни на това. Може да са посветени в италианската кухня

или да са наясно коя е най-добрата марка спортно облекло за бягане, но с това много често се изчерпва оригиналността им като личности.

— Явно четеш разните му там статии за „новия тип мъж“. Крайно време е да се откажеш от някои от абонаментите, които правиш. Знаеш, че голяма част от тези списания са пълен боклук.

— Така ли? А на какъв мъж в днешно време би поверил живота си, портфейла или любимата жена? — тутакси бе отвърнал Лоуел.

Ейдриън си спомни, че това го бе накарало да се замисли.

— О, може би единствено на теб. И с това въпросът се изчерпва. А ти си единственият човек, на когото бих поверил най-обичното за мен същество — моята племенница, Ейдриън. Може би защото в нея има нещо, което ми напомня за мен самия.

— Значи държиш да я дадеш на мен? Не съм сигурен, че в това се заключават отговорностите и задълженията ти като неин чичо.

— Знам какво правя. Би трябвало да ми благодариш. Имаш нужда от жена, която да ти се посвети изцяло, както и от човек, комуто думата лоялност не е чужда. Но няма да ти навреди и някоя, която знае как да те накара да се отпуснеш. А Сара умее и това. Такова желязно самообладание имаш, синко, че на моменти ме плашиш. Сякаш си организирал и премислил така внимателно живота си, че в него няма място за нищо, което не си анализирал и преценил предварително.

— Предпочитам сигурността, Лоуел. Знаеш това.

По-възрастният мъж се бе усмихнал многозначително.

— Веднъж щом опознаеш Сара, ще разбереш, че можеш да разчиташ на нея за всяко нещо. За нея любовта и лоялността са свети неща и мъжът, който открие ключа към сърцето ѝ, ще се почувства неимоверно богат. Повярвай ми!

Доколкото Ейдриън си спомняше, с това бяха прекратили темата. Бирата бе продължила да се лее и, слава Богу, Лоуел Кинкейд бе насочил вниманието си към други неща от живота. На следващата сутрин Ейдриън не си спомняше почти нищо, с изключение на разговора за племенницата на Кинкейд.

„Фантом“ беше погълнал по-голямата част от времето и енергията му през последвалите няколко месеца. Не се бе срещал с никого, дори и с Лоуел Кинкейд, но по-възрастният му приятел знаеше на какво се е отдал.

Семето бе насято и докато работеше усърдно над романа си, понякога до пълно изтощение, Ейдриън откри, че неуловимото присъствие на Сара продължава да витае в най-съкровените дълбини на съзнанието му. Понякога късно нощем, след като бе работил часове над ръкописа, той изпиваше чаша бренди и когато си легнеше, се отдаваше на мечти какво би направил, ако тя е до него. Упорито си представяше жена, горещо влюбена в него, открита и почитена. Накрая се оставяше в прегръдките на съня с тяло, натежало от желание.

В редките случаи, когато разговаряше с Кинкейд, Ейдриън се улавяше, че дискретно задава въпроси за същата тази жена, които се надяваше да прозвучат уж между другото. Лоуел с готовност му говореше за нея, като му разказваше за успехите ѝ в работата или за поредния „мухльо“, с когото се е захванала.

Когато започна да осъзнава, че не му харесва да слуша за завоеванията на Сара, Ейдриън най-накрая призна пред себе си, че може би има проблем. Беше абсурдно, дори глупаво да желае жена, която дори не познаваше, но бе изцяло завладян от очакването. Това очакване бе последвано от странното чувство, че тя е предопределена за него, което бе още по-необичайно и от породеното от фантазиите му желание.

Изкусителният ѝ образ продължаваше да присъства в напрегнатите му от очакване мисли. Тя беше там, когато си почиваше през деня след работата си над книгата. Появяваше се и го преследваше нощем, когато си легнеше. Усещаше присъствието ѝ дори вечер край камината, когато самотно пиеше чаша вино.

Лоуел бе казал, че ще се погрижи да му представи Сара, когато книгата бъде завършена. След няколко месеца той вече гледаше на нея като награда за покорения връх.

Миналата нощ, когато се върна, след като бе отпразнувал продажбата на авторските права на „Фантом“, и завари въпросната непозната в кабинета си, Ейдриън изпита зашеметяващото усещане, че най-накрая се е изправил лице в лице със съдбата. Мъчителното изкачване бе приключило и подаръкът му вече го очакваше. Фантазиите му бяха на път да се сбъднат.

И би трябвало, помисли си Ейдриън, докато наблюдаваше как Сара набожда на вилицата си последователно парче домати от салатата и един макарон. Едва ли някога фантазиите напълно се покриваха с

действителността, но в този случай тя беше далеч по-интригуваща от тях.

— И какво ще правим сега? — седнала от другата страна на масата, тя най-накрая приключи с яденето и остави вилницата си. Постоянно го изнудваше да ѝ каже истината.

Той обаче бе решен да не се поддава.

— Нищо.

— Този отговор определено не ме задоволява — промърмори тя. — По време на обучението ми по мениджмънт са ме учили, че винаги трябва да звучиш уверено, така, сякаш всичко е под контрол.

— Може би и аз трябва да премина такъв курс.

— Не се шегувам, Ейдриън. Не можем просто да седим и да чакаме.

— Защо не? Това е, което чичо ти иска от нас. Сутринта се връщаме в Сиатъл. Можеш да останеш с мен на острова, докато Лоуел се върне.

Тя го изгледа предпазливо.

— Не мисля, че това е добра идея.

— На мен ми звучи напълно разумно. Със сигурност не можеш да останеш да чакаш Лоуел в хижата. Ако си мислиш, че ще те оставя, след като знам, че онзи, който е минал оттук, може да се върне отново, значи прехваленият ти корпоративен начин на мислене тотално ти изневерява.

Той изобщо не бе повишил глас, но Сара усети желязната решимост в тона му. Дори да бе изкрещял, нямаше да постигне подобър ефект.

— Не се безпокой — рече тя. — Не горя от желание да стоя сама в хижата на чичо Лоуел. Не и след като видях онази скица на Вълка.

Ейдриън я погледна и взе чашата си с вино.

— Какви, по дяволите, са тези глупости за някакви си вълци? Държиш се, сякаш си видяла призрак, откакто се натъкна на онези глупави драсканици на Лоуел върху ръкописа ми.

— Да, така е в известен смисъл — Сара мрачно впери очи в покривката пред себе си. — Това е дълга история, Ейдриън.

— Така или иначе, чака ни дълга вечер — отбеляза той. — Можеш да ми я разкажеш.

— Знам историята само в основни линии — Сара въздъхна и премести настрани чинията с наполовина изядената си вечеря. — Чичо Лоуел така и не ми я разказа в подробности. Вероятно не е можел да си го позволи от съображения за сигурност, макар че напоследък бе започнал да демонстрира непоносимостта си към цялата параноя на тема сигурност — в очите ѝ припламнаха весели огънчета, когато се замисли за това. Вероятно споделяше настроенята на чичо си.

— И какво ти каза той за този така наречен Вълк, което така те разстрои тази вечер?

— Става въпрос за един мъж — започна бавно тя, припомняйки си разговора с чичо си, състоял се преди около година. — Подвизава се под псевдонима Вълка. Чичо Лоуел спомена, че името доста му подходило — Сара изгледа втренчено Ейдриън, сякаш се опитваше да го убеди във важността на онова, което му казва. — Бил толкова добър във всичко, което правел, и същевременно толкова плашел хората с присъствието си, че когато влезел в някоя стая, всички се сковавали.

Ейдриън се замисли за секунда и възкликна:

— Абсолютни глупости!

— Вярно е — настоя Сара.

— Чичо ти е прав. Наистина имаш прекалено развнтено въображение.

— Разказвал ми е доста за този човек. Това, че всички се сковавали, когато се появил, са негови думи, не мои. Той имаше предвид, че мъжът буквално карал кръвта ти да замръзне във вените. Явно така е действал и на чичо Лоуел. Искаш ли все пак да чуеш цялата история или не?

Ейдриън сви рамене и намаза с масло една кифличка.

— Продължавай.

— Добре. Но само ако наистина си склонен да ми повярваш. Това не са небивалици, Ейдриън. Чичо Лоуел говореше напълно сериозно онази нощ, когато ми разказа историята. Той беше... доста притеснен.

— Лоуел притеснен?!

— Да. Разбираш ли, той е познавал мъжа, когото са наричали Вълка. Точно той е трябвало да го наследи служебно. Чичо ми го е обучил да заеме неговото място, когато се оттегли в пенсия.

— Но Лоуел го направи преди пет години.

Сара кимна.

— Предполагам, че чичо ми все пак е държал под око заместника си. Явно от самото начало е имал някакви резерви. Спомена, че Вълкът бил безмилостен. Явно е коравосърдечен и лишен от чувства. Същински звяр! Когато го изпращал и на някоя мисия, било като да насочат пистолета и да дръпнат спусъка. От онова, което ми разказа чичо Лоуел, съдя, че този мъж може би има социопатични проблеми. Подобни хора, не се чувстват част от обществото. Те страдат от емоционална недостатъчност. Всъщност, са болни хора. Работата в тайните служби под ръководството на чичо Лоуел е стимулирала антисоциалните му настроения и той се е проявил като безпощаден изпълнител на чуждата воля. Ако не се е реализирал в тази сфера, най-вероятно е щял да стане първокласен престъпник.

— Лоуел ли ти каза всичко това — невярващо я изглежда Ейдриън. Явно бе смутен и заинтригуван едновременно.

— Част от разсъжденията са мои, но те са породени от казаното от чичо ми онази нощ. Той беше доста тревожен. Мисля, че просто имаше нужда да поговори с някого. Дотогава не бях го виждала в такава състояние. А и никога не се бе случвало да разговаряме за неговите бивши... колеги. Понякога ми е разказвал истории и случки, но максимално си спестяваше подробностите. Този път обаче историята звучеше напълно автентично. Изобщо не беше разкрасена или променена от съображения за сигурност! Той беше дошъл да прекара един уикенд със семейството ми в Сан Диего. Всички излязохме да вечеряме навън, а когато приключихме, той предложи да ме откара до апартамента ми. Усещах, че нещо го терзае и когато започна да говори, го оставих да излее всичко, което му тежеше на сърцето.

— Даде ли ти някакво описание на този Вълк? — попита Ейдриън тихо.

— Имаш предвид дали ми е дал конкретно описание на физическите, му белези, или дали ми е казал истинското му име? Не, разбира се — със съжаление се усмихна Сара. — Дори когато стане словоохотлив, внимава какво говори. Предполагам, че годините, прекарани в тайните служби, са го направили изключително предпазлив. Онова, което знам със сигурност, е, че Вълка е тревожел по някакъв начин чичо Лоуел впоследствие. Според мен, той се опасяваше протежето му да не премине някои граници. Вълкът бил

изключително ценен кадър, стига да имало някой по-висш началник, който да направлява действията му и дано държи под контрол... Но ако например решавал да започне самостоятелни действия...

— Да не би да искаш да кажеш, че Лоуел се е опасявал този човек да не се превърне в отцепник и предател? — попита Ейдриън.

Сара си пое дълбоко дъх.

— Ами, с точно такова впечатление останах онази нощ. Знам, само че чичо ми бе напрегнат и притеснен, защото се чувства отговорен в голяма степен за действията му като негов наставник.

Ейдриън задъвка замислено нова кифличка.

— Един нов, съвременен Франкенщайн и неговият създател.

— Знам, че звучи мелодраматично — призна Сара. — И ако не бях видяла тази малка рисунка на вълча глава върху ръкописа, едва ли този състоял се преди време разговор щеше да придобие такова значение в настоящия момент. Но след като чух съобщението на телефонния секретар, видях бъркотията в хижата и попаднах на рисунката... — Сара млъкна. В очите ѝ се четеше неподправена тревога.

— Защо според теб чичо ти е надраскал тази малка рисунка на заглавната страница на моя ръкопис? — попита Ейдриън замислено.

Сара повдигна рамене.

— Познаваш го. Постоянно си драска нещо. Все скицира ли скицира. Използва всяко късче хартия, което му е под ръка. Виждала съм го да нахвърля малки рисунки или отделни детайли на салфетки по време на коктейл, на хартиени кърпички и дори на гърба на данъчни декларации. Твоят ръкопис явно му е бил подръка, когато си е мислел за Вълка. Или... — зениците на Сара се разшириха от ненадейно споходила я мисъл. — Може би нещо в твоя ръкопис му е напомнило за Вълка.

— Не е възможно. Не и по начина, по който описа този тип — отсече Ейдриън.

Сара се замисли за момент.

— Тогава значи просто се е сетил за Вълка, когато ръкописът ти е бил пред него. Което означава, че нещо го е накарало да се почувства неспокоен. В телефонното съобщение ни казва, че ще се погрижи за някаква недовършена работа. Нещо ми подсказва, че чичо Лоуел свързва именно Вълка с тази недовършена работа.

— Защото го е обучил и след това онзи се е оказал заплаха за него ли?

— Може би. Ти как би се почувствал, ако ти възложат обучението на някой и той се превърне в... в престъпник или в нещо още по-лошо — в убиец или предател. Нямали да се чувстваш длъжен да поправиш нещата?

— Не е особено приятна мисъл — отвърна едва чуто Ейдриън.

— Но ще се чувстваш отговорен, нали?

— Може би.

— Значи тогава...

Ейдриън я прекъсна рязко.

— Но, Сара, това не обяснява казаното в записа от Лоуел! Спомни си, той споменава, че трябва да се погрижи за нашия... сватбен подарък.

— Знам. И точно това не мога да си обясня — мрачно призна тя.

— Примири се. Нямаме никакъв шанс да разберем какво става, докато чичо ти не се върне и не ни каже сам. Единственото, което ни остава, е да чакаме — на устните му заигра бегла усмивка. — Поне на мен Лоуел ми каза да стоя далеч и да не му се меся. Единствената заръка...

— Каква заръка? — смръщено го погледна тя от другата страна на масата.

— Да се грижа за теб. Не си ли спомняш, спомена, че трябва да те възпирам от необмислени действия иди нещо подобно?

— О, това ли! — тя махна с ръка. — Споменава го между другото.

— Все пак аз се чувствам длъжен да приема думите му сериозно. Ти си доста притеснена и ако някой наистина не те възпира, просто си представям как ще се забъркаш в разни истории.

— Не ставай смешен!

— Дори е възможно да навлечеш неприятности и на чичо си — заключи Ейдриън със строго изражение.

Последното я вбеси.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Ами, доколкото те познавам, щом веднъж си решила, че Лоуел е в опасност, ще започнеш да си вреш носа навсякъде и да задаваш

въпроси. А не се знае какво би излязло от всичко това и до каква степен би навредило на чичо ти.

Тя го изгледа втрещено.

— Не говориш сериозно, нали? Не бих направила нищо, което да застраши чичо ми.

— Знам, че не би го направила нарочно, но човек понякога не преценява последиците от действията си?

— Престани, Ейдриън! Нима смяташ, че съм в състояние да направя нещо необмислено?

— Виж какво... — той премести чинията си настрана и се наведе напред, склучил ръце на масата. — Нима не ти е минало вече през ума да се върнеш и да поразпиташ някои от неговите съседи? Не си далеч от мисълта да проведеш малко разследване. Нали? Признай си! Да разбереш дали някой не се е навъртал около хижата на чичо ти напоследък. Ами ако заподозрат теб? Всяко необмислено действие би се отразило зле на Лоуел. Или още по-лошо — на теб.

— Това е абсурдно и ти го знаеш. Ти си този, чието въображение е развинтено — отпрати му тя убийствен поглед, но дълбоко в себе си усети вина. Само преди няколко минути наистина ѝ бе хрумнало, че би било интересно да поговори със съседите на чичо си. В главата ѝ тъкмо бе започнал да се оформя план как да подходи в случая. В този миг усети, че се е изчервила. По дяволите, беше се издала.

Ейдриън я наблюдаваше внимателно.

— Ще отречеш ли, че вече имаш готов план?

— Ами, не, но определено не мисля, че... — тя млъкна смутено.

— Май задачата ми ще се окаже доста трудна — изръмжа Ейдриън. — Имам смътното подозрение, че Лоуел много добре е знаел какво прави, когато ми заръча да те държа под око. Ако си свършила с вечерята, хайде да лягаме. Става късно — той се изправи, без да дочака съгласието ѝ. Сервитьорът бързо се приближи със сметката.

Подразнена от рязкото прекъсване на разговора, Сара стана демонстративно и последва Ейдриън навън. Главата ѝ бучеше. Вниманието ѝ дотолкова бе обсебено от тревожни мисли, че не забеляза накъде върви Ейдриън, докато не усети каменистата настилка под краката си, обути в сандали. Той вървеше по пътеката покрай мотела.

— Не е ли малко късно за разходки? — полита тя и се вторачи в сенките на потъналите в мрак дървета. Зад тях блещукаха светлините на мотела.

— Реших, че малка разходка преди лягане може да те поуспокои — Ейдриън я хвана здраво за ръката, когато тя се спъна в камънака. — Внимавай къде стъпваш.

— Доста е трудно, при условие че не виждам нищо — измърмори тя.

— Нали аз те водя. Само ме следвай.

— Да не би да виждаш в тази непрогледна тъмнина? — иронично попита тя.

— Винаги съм се ориентирал добре нощем.

— Подобна способност явно ти е от полза в случай като този — позволи си да засили нотката на ирония тя.

— Какви случаи?

— Принудителни среднощни разходки с нищо неподозиращи създания от нежния пол — провлече тя.

— Едва девет и тридесет е и колкото и да не ти се вярва, не си спомням последния път, когато съм излизал на разходка нощем с жена, камо ли някой да ме подозира в нечисти помисли — той се поколеба и продължи: — Не ти ли е приятно?

— Какво, да вървя слепешком из гората?

— Тъкмо в това е чарът.

— Господи! — възмути се Сара и отново си спомни за изчезналия си чичо.

— Това няма да ти помогне — продума Ейдриън след малко.

— Кое?

— Тревогите.

— Е, ще го превъзмогна някак си — въздъхна Сара.

— Онова, от което имаш нужда, е да забравиш за малко притесненията си — тя изведнъж залитна към него и Ейдриън я подхвана да не падне. — И аз се нуждая от същото — добави тихо и прокара длани нагоре по ръцете ѝ.

Сара усети властността, стаена в него, когато я привлече към себе си. Вдигна поглед и интуитивно усети, че след миг ще я целуне. Опита се да срещне погледа му, за да намери отговор на неясните въпроси, които напиреха. Но в мрака очите му дори не трепнаха. Тя бе

изненадана от собствената си реакция на погледа му, който по-скоро усещаше, а не виждаше. Той се опитваше да я съблазни, като ѝ обещаваше неща, които не бе сигурна дали изобщо иска. Преди да успее да определи какво точно изпитва, Сара се усети притисната към него, а в следващия миг устните му докоснаха нейните.

Онова, което я изненада най-много в целувката, бе стаеното в нея напрежение. То сякаш се предаде и на нея. Беше комбинация от мъжко любопитство, глад и едва удържано желание. Първата целувка на един мъж обикновено е внимателна, деликатна, но не и лишена от увереност. В случая нещата обаче бяха различни. Нямаше я деликатността, въпреки че във влажната му дълбока целувка липсваше и увереността на съблазнителя.

Сара тръпнещо си помисли, че това е най-честната целувка, която някога е получавала. Не бе сигурна как достигна до това заключение, но вътрешно не изпитваше никакво съмнение. Сякаш бе открила къс самородно злато след неколкогодишно ровене из рудна шлага. Ясното осъзнаване на този факт предизвика спонтанен отклик, който тя нямаше намерение да издава. А после вече нямаше връщане назад.

Завладяна от преживяването, Сара плъзна ръце по врата му и търсещите ѝ пръсти достигнаха косата му. Беше на тридесет години и не биваше лекомислено да се поддава на внезапно избуяли страсти. Но емоцията беше толкова силна, че осъзна неповторимостта на мига.

— Сара?

Бавно и неохотно Ейдриън бе отлепил устни от нейните. После прокара пръсти през косата ѝ, като същевременно я галеше по гърба. Тя продължаваше да усеща стаеното у него напрежение, когато притисна бедрата ѝ към мускулестото си тяло.

— Не каза ли, че трябва да дам друга насока на мислите си? Това ли имаше предвид? — прошепна тя тихо.

— Не знам за теб, но моите мисли придобиха съвсем неочаквана насока тази вечер. Прости ми, скъпа, но от доста време се чудя какво ли би било да те целуна — той отново докосна устните ѝ.

Сара усети как ги разделя и прониква между тях, изследвайки устата ѝ е такава интимност, че потръпна. Времето сякаш бе спряло. Тя се потопи в интригуващата и завладяваща близост на един мъж, когото почти не познаваше, но който въздействаше на всичките ѝ сетива.

Не се възпротиви, когато Ейдриън я притисна още по-силно към себе си и дланите му се спуснаха надолу по гърба ѝ. Тя се повдигна на пръсти и се сгуши в прегръдките му. Усети нарастващото му желание, макар собственото ѝ тяло да продължаваше да се съпротивлява на първичния зов. Досега не бе познала нечие по-настойчиво желание. Когато Ейдриън насочи устни към чувствителното място зад ушите ѝ, тя изненадано чу собствената си въздишка. Дъхът му парна кожата ѝ дори през косата.

Поривът на хладния нощен вятър я отрезви за малко и тя потръпна от студа. Топлината, излъчвана от тялото на Ейдриън, го компенсираше, ала не изцяло. Той сякаш усети какво става с нея и бавно повдигна глава.

— Мисля, че е време да се връщаме — рече дрезгаво.

— Да — тя не се опита да спори. Беше прав. Време бе да се връща в безопасното си легло. Но изведнъж ѝ прималя и тя се хвана за ръката му.

Ейдриън гали обърнатото ѝ към него лице още известно време. Тя усети колебанието му и ѝ стана приятно. Не желаше да развали магията и това я зарадва. Не бе единствената, завладяна от нея.

— Ако тук не беше толкова студено и ако имаше повече време да свикнеш с мисълта, че... — не довърши Ейдриън, хвана я за ръката и тръгна обратно към светлините на мотела.

— Каква мисъл?

— Няма значение. Явно и двамата имаме доста развнтено въображение, макар и насочено в различни посоки.

Сара се усмихна на себе си в тъмнината, разбрала какво има предвид. Той я желаше и този факт накара кръвта във вените ѝ да запрепуска лудо. Разбира се, Ейдриън нямаше да предприеме нищо тази вечер. Беше прекалено рано. Те едва се познаваха, а и имаше толкова неща, които можеха да попречат на връзката им. Все пак тази вечер, тя щеше да си легне с очакване — едно наистина ново усещане за нея.

Но един час по-късно, когато лежеше в леглото си в стаята до тази на Ейдриън, Сара си даде сметка, че сънят няма да дойде лесно тази нощ. Той бе успял да я отклони от тревожните ѝ мисли за малко, реши тя унило, но сега, когато отново беше сама, те отново не ѝ даваха покой. Отново и отново се връщаше към предположенията за

случилото се с чичо ѝ, към неговата „недовършена работа“ и към спомена за настойчивата целувка на Ейдриън. Имаше нужда от нещо, което да я успокои.

— Като например една хубава книга — реши тя на глас и отметна завивките. Знаеше точно откъде да я вземе.

Пристъпи боса по килима и повдигна дългата си нощница. Отиде до куфара си в ъгъла на стаята, отвори го, бръкна вътре и взе ръкописа на „Фантом“, който бе намерила на бюрото на чичо си. За момент погледът ѝ се спря на рисунката на вълк в горния ъгъл, но си каза, че е глупаво да мисли за това. Нуждаеше се от спокойствие, а не от нови тревоги.

Постепенно се увлече в четенето. Тайно призна, че изпитва по-скоро желание да научи повече за мъжа, с когото бе прекарала деня, отколкото да разбере как завършва историята. Удивително бе колко неща можеха да се научат за някого по начина му на изразяване.

На пръв поглед „Фантом“ беше чисто приключенски роман. Разказваше за опасно преследване във връзка със скрито злато, изнесено от Южен Виетнам по време на хаоса, настанал през последните дни на войната. Съкровището било скрито някъде около камбоджанската граница и дълги години до него нямал достъп никой, защото било прекалено опасно да се посещава този регион. Само неколцина знаели неговото местоположение.

По-нататък ставаше ясно, че там било скрито нещо много повече от златно съкровище — тайни документи, които можели да провалят кариерата на високопоставен правителствен служител. Така рискът да се открие златото нараствал.

Действието в книгата беше добре замислено и се развиваше лавинообразно, но онова, което задържа вниманието на Сара почти до два часа през нощта, бе вътрешният конфликт на мъжа, наричан Фантом.

Той бе описан като човек, достигнал предела на своята емоционална и физическа издръжливост. Годишите, прекарани в напрежение, и насилието си бяха казали думата. Това бе последната задача, която изпълняваше по поръчка на правителствените служби, за които работеше. Бяха му възложили да открие и донесе златото и документите, скрити заедно с него. И то на всяка цена.

В края на краищата мъжът с прозвището Фантом бе съумял да изпълни задачата, но това почти го бе довършило. Тогава той случайно бе разкрил, че компрометиращите документи, заровени заедно със златото, съдържат и разтърсващи обвинения за мъжа, ръководещ службата, за която той самият работеше. Те доказваха измяна във висшите кръгове на властта. Фантом ставаше неудобен, защото знаеше прекалено много. Малцина вярвали, че ще се върне жив от рискованата мисия, но сега, когато се бе завърнал, животът му висеше на косъм.

Когато Сара приключи напрегнатия и вълнуващ разказ, тя се почувства по-скоро изтощена, отколкото успокоена. Стилът на писане бе майсторски, въздействащ, което всъщност не я изненада. Ейдриън Савил създаваше впечатление за човек, който не си пилее думите на вятъра. Но и сега, когато бе приключила историята, тя продължаваше да си задава същия въпрос, както и в началото — доколко можеше да съди за един човек от написаното от него?

Тя трескаво събра страниците и се изправи. Остави „Фантом“ обратно в куфара и погледна към разхвърляното легло. Не ѝ се легаше отново. Четенето на книгата я бе оставило прекалено напрегната и странно възбудена.

Водена от някакъв импулс, тя отиде към плъзгащата се врата, водеща към терасата, и я отвори. Пое дълбоко в гърдите си студеният планински въздух и пристъпи навън.

— Трябваше да спиш още преди часове.

Сара подскочи при звука на познатия глас. Тя се завъртя и видя Ейдриън да стои небрежно облеган на перилото на терасата до нейната. Беше стъпил с единия си крак на най-долната решетка и бе опрял лакти на най-горната. Сенките скриваха лицето му, но тя усети странното напрежение, изпълнило във въздуха наоколо.

— Не можах да заспя — прошепна Сара. — Четох.

— „Фантом“ ли?

— Да.

— И какво разбра?

Сара се усмихна леко.

— Само, че те очаква успешна кариера като писател на наситени с напрежение романи. Не можах да го оставя, Ейдриън!

— Е, все пак не разбра ли и нещо друго? — настоя тихо той.

Понечи да види лицето му.

— Знаеш, че го започнах от чисто любопитство, нали?

— Хмм.

— Завърших го обаче, защото историята е много увлекателна, но не мисля, че научих нещо за теб — тя спря замислено. — Не, не е вярно. Все пак успях да хвана някои неща.

— Като например?

— Че притежаваш някои добродетели. Вярваш в справедливостта и държиш на достойнството. Честността и лоялността са не по-малко важни за теб. Ако не бяха, нямаше да успееш да опишеш толкова добре емоционалните състояния на бедния си герой. Ти направо го разнищваш, Ейдриън! Към средата на романа, почти те намразих за онова, което му причиняваш. На края все пак, макар и справедливостта да възтържествува и Фантом да оцелява, читателят се пита дали преживяното си струва емоционалната цена.

Още докато говореше, Сара осъзна, че наистина бе научила нещо за Ейдриън Савил, докато четеше романа му, но то я объркваше донякъде. Той не беше играч, нито гледаше достатъчно оптимистично на живота. От друга страна Сара изпитваше уважение към него. Познаваше малцина, които знаеха какво са чест и достойнство. Ейдриън със сигурност беше от тях, иначе никога нямаше да успее да пресъздаде образа на Фантом. Сара бе разбрала какво е човек да страда и да се държи единственото поради силата на волята си. Какво ли бе преживял, за да предаде в дълбочина тази борба?

— Нима мислиш, че можех да му го спестя? — Ейдриън обърна глава и погледна към потъналата в мрак гора.

— Обичам щастливите завършеци — призна Сара е унесена усмивка.

— Не съм сигурен дали има такива.

Тя също се облегна на решетката. Хладният вятър развяваше края на нощницата и го увиваше около глезените ѝ.

— Ейдриън, заклевам се, че ако се превърнеш в някой от онези цинични нюйоркски писатели, изобщо няма да чета романите ти.

Той я погледна и тя видя усмивката на устните му.

— Може би трикът е в това да се оставя отворен финалът. Просто приключваш с разрешаването на основните конфликти между героите и оставяш читателите сами да завършат историята. Някои, подобно на теб, биха предположили, че всичко завършва щастливо.

— Не можеш да ме заблудиш — предупреди го тя. — Всичко в случая води към щастлив край. Видно е.

— Значи трябва да поработя върху това — промърмори едва чуто той.

— Ейдриън?

— Какво, Сара?

— Относно сюжетната линия на „Фантом“... Откъде ти хрумна идеята за скритото злато към края на Виетнамската война? Оригинална е. А и си успял да предадеш действието много реалистично.

— Чичо ти ми даде тази идея. Той ми разказа историята за златото.

— Наистина ли? Нима историята е истинска?

— О, едва ли. Разказват се толкова легенди. Винаги е така в ситуации като тази през последните дни на войната във Виетнам. Лоуел ми разказа историята една нощ преди около година. Предполага се, че златото е използвано от американското разузнаване, за да купува информация и да финансира секретни операции. Чичо ти ми каза под секрет, че е много вероятно златото да е било предназначено за някаква голяма наркосделка на юг. Виетнам е бил арена на такива операции към края на войната. Последният човек, който го е видял, бил някакъв американски агент. Той обаче пристигнал на мястото на срещата без него. И никой в действителност не знае какво се е случило — Ейдриън повдигна рамене. — Така се родила легендата.

— А ти добави онази част за компрометиращите документи?

— Това се нарича художествена измислица. Имах нужда от допълнителна сюжетна линия, за да направя романа нещо повече от обикновено четиво за търсене на съкровища.

— И определено си го постигнал — Сара потрепери. — Симпатизирам на героя ти. И мисля, че дори се влюбих малко в него.

От другата страна на терасата последва кратко мълчание, след което прозвуча спокойният глас на Ейдриън:

— Бих предпочел да се бе влюбила в мен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше се скрила в сенките на терасата, а Ейдриън се бе изолирал на своя малък остров, и може би именно поради това Сара доби кураж да навлезе в тази опасна територия. Или може би, защото продължаваше да се чуди дали е успяла да научи достатъчно за него от книгата му. А може би беше заради неспирното желание на една жена да изследва казаното от един мъж, в търсене на истинското значение, което той влагаше в думите. Каквато и да бе причината, не можеше да се въздържи да не му зададе следния въпрос:

— Защо?

— Защото според мен би ми било приятно да си влюбена в мен.

Сара трябваше да признае, че отговорът е достатъчно прям. Прям и искрен. Точно като мъжа, който го бе изрекъл. Неговата прямота накара вълнението, зародило се в гърдите ѝ, тутакси да бъде потушено, преди да е успяла да си го обясни докрай. Тя потисна въздишката си.

— Приятно значи — повтори замислено. — И ми звучи особено обнадеждаващо.

Стори ѝ се изненадан от начина, по който реагира.

— Не, не е така. Научих се да ценя приятните неща в живота — бавно продължи той. — Те означават цивилизованост. Внасят елемент на хармония и спокойствие в живота ни. Чаша вино преди вечеря или кутийка бира в знойния следобед, среднощна разходка по брега, приятел, на когото можеш да повериш живота си, жена, съхранила любовта си, дори да си се върнал от ада... Един истински умен човек цени тези неща.

— Явно писателят в теб е способен да нареди любовта на една жена в една и съща категория с качествата на чаша приятно вино. Не очаквай обаче една жена да бъде впечатлена. Ние, жените, обичаме да ни казват, че сме специални — развеселено произнесе Сара, макар да не се чувстваше така.

— Е, не приемай думите ми толкова лично.

— След всичко тази вечер?! Два часът през нощта е и за двама ни денят беше тежък. Чувствам се малко странно, след като прочетох „Фантом“. Смутена съм. А що се отнася до теб, явно ти си човек, чийто разбирания за удоволствията в живота се разминават коренно с моите. Не съм сигурна, че те разбирам. Чувствата ми са прекалено объркани, а и има твърде много неизвестни, за да рискувам да взема насериозно поведението ти тази вечер — каза го много спокойно и уверено, като натърти на всяка дума.

— Може би си права — съгласи се Ейдриън и замълча за момент, преди да запита: — Винаги ли си толкова предпазлива с мъжете?

Тя се изсмя престорено.

— О, това е единственото, в което съм предпазлива. Или поне така биха ти отговорили от семейството ми. Една жена може да се опари много силно, ако се влюби в мъж, който се интересува само от удоволствията и приятните неща, които предлага животът. Чичо Лоуел е прав. Той обикновено не греши, когато става дума за преценка на хора.

— Аз съм различен, Сара — въздъхна Ейдриън, обърна поглед към морето. — И изобщо не съм ти някой повърхностен мухльо като онези, с които си имала работа досега.

— Не, не съм казала, че си, но все още не съм успяла да определя към коя точно категория мъже спадаш, Ейдриън Савил. А докато успея...

— Ще бъдеш предпазлива?

— Да. Лека нощ.

Тя развали магията, като се обърна и влезе в стаята си. Решително затвори плъзгащата се врата и дръпна завесата. Спря за момент и се послуша в тишината, като се опита да определи силата на емоциите, които бушуваха у нея. Ала усети само остатъците от страстта, която Ейдриън бе запалил у нея с целувката си.

Целувката обаче бе била преди часове. Може би историята с Фантом всяваше смут в душата ѝ. Не, ставаше дума за нещо много по-дълбоко от чувството за тревога, което бе породил образът на един мъж на ръба. Трябваше да приеме факта, че подозренията ѝ относно сериозността на Ейдриън към живота, се бяха оправдали. Той май наистина гледаше на нея като на награда, обещана му от Лоуел Кинкейд.

Онова, което обаче я тревожеше, бе, че всъщност вътрешно не се противеше особено на идеята да принадлежи някога на Ейдриън. Да не би да не я възприемаше насериозно? Или може би се чувстваше привлечена от този непознат така, както нея беше привличал никой друг мъж досега?

Приятно! Ейдриън смяташе, че би било приятно да бъде обичан от жена, която същевременно да се ползва с пълното му доверие. Сара изскърца със зъби. Имаше още много да учи по отношение на чувствата! Или просто трябва да промени речника си! След като бе прочела „Фантом“, тя не смяташе вече, че е лишен от емоции.

Но именно, след като бе прочела романа му, бе разбрала, че е мъж, решен да държи под контрол чувствата си на всяка цена. Историята на Фантом доказваше, че Ейдриън смята емоционалната страна на нещата за носеща най-големи рискове. Той би искал да е напълно сигурен в любовта на една жена, преди да си позволи да ѝ се довери, каза си Сара.

Всичко това обаче беше прекалено сложно, за да се опитва да си го обясни тази нощ, а имаше и толкова много други неща, за които си струваше да се тревожи в момента. Сара си пое дълбоко дъх и се върна в леглото.

Нито един от двамата нямаше да иска да спомене за среднощния им разговор на следващата сутрин. Беше сигурна в това. Късният час и сигурността, че все пак се намират на различни тераси, както и нежният повей на вятъра сред дървета в далечината, всичко това създаваше странно настроение, което бе повлияло и на двамата. То щеше да е изчезнало до утре сутринта, а ѝ предполагаше, че в характера на Ейдриън бе да остави всичко да отзвучи.

Освен това си каза, че не я интересува особено дали ще бъде причислена към същата категория на чашата вино или на кутийката бира.

На терасата отвън Ейдриън замислено наблюдаваше поклащането на потъналите в сенки високи борове. Трябваше да внимава повече в избора си на думи.

Явно думи като „приятен“ и „удоволствие“ не бяха подходящи в компанията на Сара Фрейзър. За нея те засягаха част от приумиците, на които се наслаждаваше в живота, но в никакъв случай не бяха сериозни неща. Тя просто не осъзнаваше колко много ценеше той

естествените неща на този свят, нито колко сериозно се отнасяше към всичко. Добре, за в бъдеще ще бъде по-внимателен.

А и определено не искаше да бъде причисляван към онази категория неангажирани мъже, с които Кинкейд твърдеше, че тя общува през последните години.

Отдели се от парапета, върна се в стаята си и затвори вратата. Преди това не бе могъл да заспи — тялото му усещаше присъствието на будната Сара в съседната стая. Светлината, идваща от стаята ѝ, докато четеше, осветяваше терасата ѝ, която се виждаше от стаята му. Сега, след като най-накрая бе изгасила лампата, той се помъчи да укроти страстите си.

На следващата сутрин Сара реши да поеме инициативата в свои ръце. Трябваше да разведри настроението и да насочва разговора към безопасни теми. Установяването на спокоен и уверен тон беше нещо, което умееше. Беше го придобила в бизнес средите и бе го усъвършенствала в ежедневните срещи.

— Мислех си — каза тя на Ейдриън, докато той отваряше вратата на колата на следващата сутрин, — че всъщност ти така и нямаше възможност да отпразнуваш както трябва продажбата на правата на „Фантом“. Изпи сам една бира и чаша вино с мен по-късно и толкова. Оттогава те карам да тичаш след мен и да ми помагаш да влизам с взлом в разни къщи, да разчистваш бъркотии и да успокояваш страховете ми. Смятам, че тази вечер трябва да го празнуваме, и то както подобава.

— Как? — Ейдриън запали колата.

— Ще ти приготвя вечеря. Как ти звучи? — усмихна се тя.

— Звучи приятно — той сви устни. — Искам да кажа, звучи доста хубаво — той се изкашля и опита отново. — Направо страхотно! — изглеждаше доволен от окончателния си подбор на думи. — Можеш ли наистина да готвиш?

— Едно юпи може да приготви и най-деликатното ястие на най-заклетия чревоугодник — увери го тя. — А какво ще кажеш за нещо не толкова деликатно като спагети, например?

— Няма проблем, стига да не са макарони или сирене. В ума ми се е запечатала една страхотна рецепта за ястие от спагети със зеленчуци, от което ще ти се завие свят.

— Без месо?

— Разбира се. Месото би развалило деликатния вкус на блюдото. Ще ни трябва „Шардоне“, обаче.

Той кимна.

— Значи трябва да спрем на пазара Пайк Плейс, преди да се качим на ферибота за вкъщи.

— Страхотно. Обожавам пазарите. А от години слушам за този. Все ми се искаше да отида там, когато идвах на гости на чичо Лоуел, но така и не намерих време — тя преливаше от ентузиазъм.

— Това е една от най-големите атракции в Сиатъл. Единственият проблем е да намерим място за паркиране. В ден като този обикновено е пълно с туристи.

Те слязоха от планината по главния път, пресякоха моста, който свързваше Белвю и остров Мърсър със Сиатъл, и се насочиха по стръмните улички към Първо Авеню. Агресивната нова архитектура на Сиатъл с огромните си небостъргачи се издигаше срещу залива Елиът, който пък се намираше на западния бряг на континента и очакваше с нетърпение ежедневието от товарни кораби от дял свят. Пазарът Пайк Плейс, стара, но ценена атракция, заемаше огромна територия на една пресечка от залива. Ейдриън й каза, че ако някой се опиташе само да предложи да бъде изравнен със земята и заменен с нещо по-модерно, щеше да бъде линчуван от местните граждани. Сиатъл обичаше своя пазар с неговите сергии за зеленчуци, занаятчийски изделия, пекарни и ресторанти.

Ейдриън постигна забележителен успех, като успя да намери място за паркиране само на една пресечка от открития, многолюден както винаги пазар. Изглеждаше много горд от себе си, иначе би се наложило да плати солена сума в някой подземен гараж. За мъжете бе истинско предизвикателство да намерят място за паркиране, помисли си Сара и се усмихна. Тя го поздрави, когато той я хвана за ръката и заедно изкачиха няколкото стъпала, за да се вляят в тълпата.

— Извадих късмет — призна той скромно. — Стой близо до мен. Не искам да те изгубя.

Улични музиканти, мимове, занаятчийци и опърпани просяци допринасяха за невъобразимия шум и бъркотията, които царяха на това обществено място. Сара бе очарована от изобилието и изкусно подредените зеленчуци по сергиите. Продавачите на риба възхваляваха стоката си на висок глас и размахваха в ръце живи омари, за да

привлекат вниманието на туристите. Продавачите на месо пък предлагаша всякакво месо от всички възможни видове животни. Туристите и местните жители се тълпяха по алеите и по павираната улица, разполовяваща централно пазара. Явно взел под внимание думите на Сара, Ейдриън не погледна нито към рибните, нито към месните сергии.

— В другия край на пазара има един магазин, откъдето можем да купим спагети — каза той, когато Сара се втурна да разглежда артистично подредена пирамида от червени чушки. — А пък от другата страна на улицата има магазин за вино.

— Защо не отидеш да избереш виното и да купиш спагетите, докато аз избира зеленчуците? — предложи Сара. — Ще се срещнем пред количката за цветя на ъгъла. По този начин ще спестим малко време. Става късно.

Ейдриън се поколеба.

— Сигурна ли си, че няма да се загубиш?

— Всичко е наред. Пред количката за цветя след петнадесет минути — тя му се усмихна.

— Добре тогава. „Шардоне“ ли каза, че искаш?

— Да — Сара се обърна и си проправи път през тълпата туристи, които се опитваха да снимат пирамидата от червени чушки. Беше решена да намери идеалните броколи. Не трябваше да забравя и сирене „Пармезан“, напомни си тя.

Малко по-надолу имаше сергия за сирене.

Някъде между избора на броколи и пресен грах, Сара загуби представа за времето. Петнадесетте минути бяха изтекли неусетно, още когато поръчваше настъргания „Пармезан“. Тя погледна часовника си и осъзна, че ще закъснее за срещата с Ейдриън. Той едва ли щеше да ѝ се сърди, че не е била точна. Щеше да я разбере при тази суматоха и оживление. Наоколо имаше толкова интересни неща, които непрекъснато я разсейваха. От друга страна, каза си тя, Ейдриън Савил бе мъж, който ценеше точността. Нямахме смисъл да се заблуждава, помисли си тя. Той бе настоял да бъде на уреченото място в уречения час. Изискването за точност бе елемент от упражняването на контрол, а Ейдриън обичаше да упражнява контрол.

Тя размишляваше върху всичко това, докато поръчваше сиренето, току-що осъзнала, че е разбрала нещо много важно за

Ейдриън. За него бе от жизнено значение да упражнява контрол върху своето обкръжение. Трябваше да е сигурен във всичко. Може би бе по-добре да побърза.

Тя подаде парите на продавача на сирене и взе пакета с „Пармезан“. Когато се обърна, за да се влее в потока, някакъв огромен мъж, вероятно турист, се блъсна в нея.

— Извинете — промърмори Сара тутакси, придържайки многобройните си пакети. — Толкова е претъпкано тук, че аз... — тя млъкна, когато мъжът я хвана заръка.

— Чичо ви иска да ви види — каза непознатият. Пръстите му стегнаха хватката си и се впиха в кожата ѝ през плата на ризата. Той я избута напред в тълпата.

Сара за малко да изпусне пакетите, зяпнала от изненада.

— Чичо ми?!

— Хайде, госпожице, нямаме време за губене.

Тя го погледна и забеляза присвитите тъмни очи, започналата да посивява черна коса и ястребови черти. Изведнъж се изплаши.

— Кой сте вие? — промълви тя.

Виждаше, че непознатият я тика към края на павираната улица. Около нея се тълпяха хора. По средата на платното бавно пъплеха няколко коли, които явно се опитваха да намерят място за паркиране между сергиите. Количката за цветя беше в другата посока.

— Какво знаете за чичо ми? Пуснете ми ръката, ако обичате!

Мъжът не отговори, решен да се промуши през групичка туристи с табелки, от които се разбираше, че са от Ню Йорк. Те обаче осуетиха опита му.

— Ей, приятел, я по-полека — извика един от групичката.

— Мислех, че хората тук не са толкова нахални. Щях да си остана у дома, ако предполагах подобно отношение — промърмори дебела дама с голям фотоапарат, повесен на врата ѝ.

Мъжът с ястребовите черти изобщо не си направи труда да ѝ отговори, а си проправи път през мърморещото множество, като буташе Сара пред себе си.

— Почакайте малко! — задъха се Сара, почти изпаднала в паника. — Няма да дойда с вас, докато не ми кажете кой сте и какво знаете за чичо ми! Ако не искате да започна да крещя...

— Сара!

Тя обърна глава, чула гласа на Ейдриън.

— Ейдриън! Тук съм!

Мъжът, който я стискаше за ръката, изруга силно и я пусна. Сара се обърна да го погледне, но той се изгуби в тълпата за секунди.

— Сара, какво, по дяволите, става? — Ейдриън се добра до нея, като разбута на свой ред туристите от Ню Йорк. — Когато не се появи пред сергията за цветя навреме, реших, че си се загубила. Имаш късмет, че те зърнах на улицата преди минута. Кой беше този тип?

— Каза ми, че чичо ми искал да ме види — произнесе тя задъхано. — Сграбчи ме за ръката и ме забута напред като чувал с картофи. Ейдриън, той знаеше коя съм! Откъде би могъл да ме познава? Никога преди не съм го виждала. А и откъде би могъл да знае за чичо Лоуел? — тя се успокои малко, когато се сгуши в Ейдриън. Той обви кръста ѝ с ръка и започна да си проправя път обратно към колата.

— Как изглеждаше? Повтори ми точните му думи — нареди Ейдриън.

Тя стисна пакетите и се опита да помисли.

— Стори ми се решен на всичко. Приличаше на ястреб, а и погледът му беше някак настървен.

— Това не е описание, а емоционална реакция, за Бога!

— Не съм виновна. Нямах много време — опита да се защити тя. — Имаше черни очи и тъмна коса, леко започнала да посивява. Предполагам, че беше на около четиридесет и пет години. Беше облечен съвсем обикновено. Дори не мога да си спомня цвета на якето му. Каза, че чичо ми искал да ме види и че нямало време за губене.

— Това ли бяха единствените му думи?

— Да. Беше доста груб. Попитай онези нюйоркчани.

— Значи просто се е доближил и ти е казал това? — попита Ейдриън. — И нищо друго?

Тя поклати глава, опитвайки се да си спомни.

— Не, мисля, че не каза нищо друго. Попитах го кой е и какво знае за чичо Лоуел, но той не ми отговори. Бях готова да започна да крещя, когато ти се появи. Толкова се зарадвах, когато чух да ме викаш! Всъщност не си спомням някога да съм била по-облекчена при вида на някой, както когато те видях преди малко — тя осъзна, че казва самата истина. Ейдриън означаваше безопасност за нея. Стигнаха до

колата му и той отключи вратата. Присви очи, когато протегна ръка, за да ѝ помогне да седне на предната седалка.

— Но ти трепериш!

— Този мъж ме изплаши до смърт — произнесе тя. — В него имаше нещо, което всява страх.

— Като се има предвид факта, че, изглежда, е имал намерение да те отвлече, предполагам, че наистина е всял страх у теб — изръмжа Ейдриън, седна до нея и запали колата. — Копеле! Не трябваше да те оставям сама.

— Знаеш ли, казах ти, че имаше ястребови черти, но човек би могъл да ги опише и по друг начин — каза тя замислено.

Той я изгледа остро.

— Може да се каже, че с тези тъмни очи и строги черти, наподобяваше малко на вълк. Безпощаден и опасен.

Ейдриън застина с ръце на волана.

— Въобразяваш си, Сара.

— Не мисля — прошепна тя, загледана през прозореца. Зад тях един нетърпелив шофьор натискаше клаксона в очакване да му освободят място за паркиране.

Ейдриън изруга и подкара колата. Насочи се към пристана и доковете при ферибота.

— Сара, чуй ме. Аз съм писателят тук, нали така? Остави мелодраматичните нотки на мен.

— Въпреки всичко, кръвта във вените ми не замръзна — продължи тя, припомняйки си реакцията си. — Бях уплашена и дланите ми се изпотиха, но не ми се стори температурата да спада с двадесет градуса или нещо подобно.

— За Бога, днес температурата е двадесет и осем градуса! Дори и най-зловещият тип не може да те накара да се почувстваш така, сякаш температурата е паднала на десет градуса!

— Истина е — призна тя сухо. — А предполагам и че чичо Лоуел спомена това със смразяването на кръвта само за по-голям ефект.

— Чичо ти обича да се изразява образно и с голяма охота украсява историите, когато вижда, че публиката го желае.

Сара се усмихна леко.

— Знам. От петгодишна играя ролята на публика. Имаше обаче нещо различно в начина, по който чичо ѝ бе описал мъжа с

прозвището Вълк. Сара не бе останала с впечатлението, че чичо ѝ е разкрасил историята заради нея. Онази нощ, когато ѝ бе разказал за човека, когото бе обучавал, той не бе просто замислен, а странно притихнал, и някак мрачен.

— Забрави описанието на чичо си — каза Ейдриън навъсено и се насочи към редицата коли, чакащи за ферибота. — Сега имаме по-сериозни неща, за които да мислим, благодарение на него.

Сара потръпна.

— Имаш предвид факта, че някой знае коя съм и е успял да ме открие в тълпата на пазара?

— Точно така. Сигурно ни е проследил. Вероятно още от хижата на чичо ти. Наблюдавал ни е. Когато днес тръгнахме към Сиатъл, движението беше доста натоварено. Трудно бих могъл да забележа опашка, дори и да знаех, че трябва да се оглеждам за такава.

В гласа на Ейдриън се долавяше чувство за вина и това обезпокои Сара.

— Грешката определено не е твоя, че онзи мъж на пазара се лепна за мен. За Бога, не се самообвинявай, Ейдриън.

— Това няма да му се удаде втори път.

— Какво имаш предвид?

— Че ще си вляза в ролята на закрилник — заяви той решително.

Тя се усмихна.

— О, нима смяташ да ме наглеждаш постоянно?

— Ще останеш в моята къща, а не в мотела, докато чакаме Лоуел да се свърже с нас. Не бих искал да те изпускам от поглед.

Сара долови ясно дълбоката решителност в гласа му и разбра, че ще го стори. Ейдриън бе поел отговорността и щеше да я отстоява докрай. Това за него означаваше пълен контрол над ситуацията. По всичко личеше, че щеше да прекара следващите няколко дни с него. В момента бе неразумно да протестира. Непознатият на пазара наистина я бе изплашил. Облекчението от появата на Ейдриън в критичния момент още не бе отзвучало. Нямаше да забрави скоро преживяното. Инстинктивното усещане, че той ѝ предлага сигурност и защита, бе новото, което трябваше да добави към списъка от нещата, които я привличаха у Ейдриън Савил.

— Какво ще правим с него? — попита тя след малко.

— Мъжът, когото смяташ за Вълка, ли имаш предвид? — повдигна рамене Ейдриън небрежно. — Засега нищо. Няма какво да правим, освен да внимаваме и да го държим далеч от теб.

— Но ние нямаме представа кога ще се върне чичо Лоуел! Не можем да чакаме безкрайно — възпротиви се тя.

— Сара, скъпа, преди много време научих колко ценно нещо е търпението. Ще чакаме.

— Мисля, че трябва да направим нещо, Ейдриън.

— Не, ще чакаме — повтори той упорито.

— Но този мъж знаеше къде е чичо ми!

— Ако този тип наистина знае къде е, за какво си му ти тогава?

— Правилно. Защо ли съм му аз?

— Вероятно е решил, че може да те използва, за да накара чичо ти да се покаже.

Сара преглътна.

— Имаш доста извратен начин на мислене, Ейдриън.

— Вероятно типична черта на писателите на трилъри.

— Значи, ще чакаме, така ли?

— Имаме две възможности — или да чакаме, или да се обадим в полицията, но чичо ти изрично споменава, че не иска да прибъгваме до последното.

— Съмнявам се, че могат да направят нещо в случая — каза Сара тъжно. — И аз не мисля, че могат.

— Предполагам, че ще трябва да започнем да заключваме предната врата — пошегува се тя, придавайки си безгрижен вид.

— Да заключваме предната врата ли? — той я изгледа подигравателно. — О, имаш предвид вратата, през която ти самата мина безпрепятствено онази нощ?

— Не се обиждай, но бях останала с впечатлението, че не се налага да се грижиш особено за сигурността си на острова.

— Не се тревожи за това. Ще си в пълна безопасност. Имам алармена система. Лоуел ми помогна да я инсталирам преди около година.

— Но тя не беше включена онази нощ!

— Беше.

— Не чух нито аларма, нито пък полицията дойде.

— Моята система работи на малко по-различен принцип от обикновените аларми.

— На какъв принцип? — беше успял да пробуди любопитството ѝ.

Ейдриън паркира колата на ферибота и посегна към дръжката на вратата.

— Идеята е, че понякога е по-добре да сгациш натрапника вътре в къщата, отколкото да се опиташ да го задържиш отвън. Устройваш му капан. Мога естествено да я настроя и на обратния режим, ако поискам. Когато съм вътре в къщата, я пускам на охранителен режим. Но когато ме няма, използвам първия вариант.

Тя премигна объркано. Идеята не ѝ се стори кой знае колко оригинална, нито сигурна. Е, не съм специалист по алармени системи, каза си Сара.

— Значи, ако се бях опитала да изляза от къщата онази нощ, щях да се озова в капан?

Крайчетата на устните му се повдигнаха в подобие на усмивка, докато ѝ помагаше да слезе от колата.

— А не беше ли?

— Ни най-малко. Искам да кажа, че аз просто влязох вътре и ти случайно ме намери в кабинета си — измърмори тя.

Той я поведе към палубата за пътници по шумното стълбище. Това накара Сара да напрегне слух.

— Знаех къде се намираш в къщата още преди да бях влязъл през вратата. Нося със себе си електронен уред, който ме предупреждава, когато системата е активирана. Уредът действа на километър и половина от къщата.

— Наистина ли? — беше впечатлена.

— Нямахше никакъв шанс — провлечено изрече той.

Тя се засмя.

— С това ли целиш да ме накараш да се чувствам по-сигурна?

— Ако не ти харесва моята, алармена инсталация, вини чичо си. Той ми помогна да я конструирам.

— Сигурно е така, щом казваш — примири се Сара. Все това негово странно чувство за хумор. Характерно за него би било да проектира система, която да обърне наопаки основните принципи на охранителната дейност. Съвпада и с някои от неговите теории, като

например скриването на нещо на очевидно място, там, където хората ще го виждат, но няма да си дават сметка за това. — Щом си толкова сигурен в безопасността на системата, ще се доверя на твоята преценка.

— Имай ми доверие. Ще се грижа за теб — увери я той.

Наистина го мисли, каза си Сара. Този факт я трогна дълбоко. Не беше срещала много мъже, които биха казали подобно нещо на една жена. А дори и да го кажеха, едва ли би повярвала така безрезервно на думите им. Ейдриън Савил, реши тя, е не просто надежден, той внушава доверие.

Тя замислено зае мястото си на палубата за пътници, откъдето можеше да наблюдава чезнещия в далечината Сиатъл.

— Да не си забравил за спагетите?

— Нима бих могъл да забравя една от най-важните части от празничната ни вечеря? — палаво я погледна той.

Въпреки премеждието на пазара, по-късно същата вечер Сара се зае да приготи с голям ентузиазъм специалитета си — спагети със зеленчуци. Ейдриън наля по чаша вино и се настани в кухнята, като я наблюдаваше как довършва приготовленията. Беше очарован от всяко нейно движение. Кухнята придоби уют, който почти я накара да забрави случилото се този следобед.

Виждам, че наистина ще обогатиш кулинарните ми представи — отбеляза Ейдриън и седна на масата, която сам бе подредил, докато Сара приготвяше соса за спагетите със сирене „Пармезан“. — Твоето ястие определено изглежда по-добре от макарони със сирене.

— Кога престана да ядеш месо? — попита тя внимателно, тутакси спомнила си последния път, когато му бе задала този въпрос и той набързо я бе отрязал.

— Преди малко повече от година.

Облекчена, че той не се обижда от намесата ѝ в личния му живот, тя реши да рискува и му зададе още един въпрос. Осъзна, че не спира да се учудва на всичко в живота на този мъж.

— А не ти ли липсва?

— Не — той си взе малко спанак от купата със салата. — Чудесни подправки си сложила.

— Благодаря — тя се поколеба и опита отново, още по-деликатно: — Изведнъж ли загуби апетита си за месо?

— В известен смисъл, да — той я наблюдаваше мълчаливо, докато сядаше на масата. — По онова време преживявах нещо като криза. Когато се възстанових, сякаш много неща от живота ми се бяха променили. Напуснах работата си, преместих се в нов щат, започнах да пиша книга и реших, че наистина предпочитам да бъда вегетарианец.

— Всичко това звучи страхотно — тя се усмихна. — И аз самата съм склонна да променя из основи живота си. Бил ли си женен някога?

Той повдигна вежди и нави малко спагети на вилицата си.

— Съжалявам. Нямах намерение да се бъркам в личния ти живот — смутено промълви Сара и сведе поглед към чинията си. Беше ѝ трудно да разбере докъде би могла да стигне с този мъж.

— Няма нищо — изненада я той след малко. — Просто не съм свикнал да говоря за себе си. Не, никога не съм бил женен. Никога не съм имал време за това. Ами ти?

— Постоянно сменям естеството на работата си, а това води и до постоянна смяна на типа мъже, с които се срещам. Подходящият мъж така и не се появи.

— Ще го познаеш ли, когато го срещнеш?

— Определено — Сара се засмя тихо. — Чичо Лоуел ми повтаря от две години насам, че подходящият мъж няма да се появи никога в обкръжението, в което живея. Той винаги е упражнявал определено влияние върху мен. Попитай родителите ми. Те смятат, че ми влияе зле. Била съм станала импулсивна и непредсказуема като него.

Ейдриън кимна.

— Често е импулсивен и непредсказуем, но винаги знае какво прави. Той наистина те обеща на мен, Сара. Не си измислям.

Топлото чувство, което бе започнала да изпитва към Ейдриън, тутакси се изпари, заменено от ново безпокойство.

— Било е шега, Ейдриън. Сигурна съм. Дори чичо Лоуел не би отишъл толкова далеч.

— Тогава защо са онези еднакви подаръци?

— Кристалните ябълки ли? Вероятно са привлекли вниманието му в някой магазин и е решил да вземе две от тях.

— Каза ми, че е поръчал да ги направят специално за нас при майстор стъклар в Сиатъл — отвърна Ейдриън.

— Наистина не знам защо ни е дал еднакви кристални ябълки, но пък и не виждам какво значение има това.

— А какво ще кажеш за съобщението на телефонния секретар в хижата му? Онази част за сватбения подарък?

— Е, това — призна сухо тя, — наистина е странно. Предположенията са излишни. Но тъй като познавам чичо Лоуел, смятам, че е имал предвид нещо очевидно.

— Би било в негов стил — съгласи се Ейдриън замислено.

— Когато се появи — продължи Сара решително, — ще му дам да разбере.

След вечеря Сара започна да изпитва странно притеснение. Наближаваше времето за лягане и тя трябваше да се опита да се оттегли с достойнство, така че нито да бъде предизвикателно, нито грубо. Човек трябваше да умее да придава подобни нюанси на поведението си, а с нейния опит тя по всяка вероятност щеше да се справи. Лицето ѝ бе придобило мрачно изражение.

Не че очакваше Ейдриън да се възползва от ситуацията. Той не би го направил, каза си тя, макар да го познаваше твърде отскоро. Може би, би ѝ дал да разбере, че я желае, но едва ли би я завел насила в леглото си. Въпреки че не можеше да отрече сексуалното напрежение, което се бе зародило между тях. Ако той ѝ предложеше направо, щеше ли да намери сили да му откаже?

Затова най-правилният подход би бил да задържи отношенията им на приятелска основа, реши тя. Ще се опита да спазва мил, но неутрален тон. След снощния разговор щеше да ѝ е по-лесно. Тази нощ щеше да се реши как би протекъл престоят ѝ под неговия покрив. Усецаше го инстинктивно.

— Я, дъска за игра на дама! — възкликна тя, когато го последва в хола след вечеря. Изведнъж се появи идеално разрешение на въпроса как да прекарат останалата част от вечерта. — Добър ли си в тази игра?

— На дама ли? Доста, според мен. Е, ще ти дам няколко игри преднина — Ейдриън наля две чаши с уиски и ги занесе на масата, където Сара се бе заела да подреди пуловете — Бил съм чичо ти няколко пъти.

— Той предпочита шаха.

— Аз също.

— О, играла съм го само през годините, прекарани в колежа — призна тя развеселено. — Шахматът сякаш се вписваше в колежанския

начин на живот. Оттогава не съм. А и не ми допада особено — тя приключи с подреждането на пуловете по местата им. — Всички тези стратегии обмислянето на няколко хода напред, ми идват много. Когато играя на някоя игра, предпочитам да се забавлявам.

— Разбирам — той я погледна полуневяряващо, полунасмешливо. — Дамата може да ти се струвало лесна като игра, но също изисква стратегия.

— Ти играй по твоя начин, а аз ще си играя по моя — рече тя и се пресегна да направи първия ход.

Четири игри по-късно те се гледаха през масата. Изражението на Ейдриън беше хем иронично, хем предпазливо. Сара пък беше в превъзходно настроение.

— Вече сме на равно — отбеляза тя. — Още една игра и ще решим спора.

— Кой, по дяволите, те е учил да играеш? — измърмори той и нареди пуловете.

— О, самоука съм — заяви тя доволно.

Всъщност тайно се радваше на двете си победи. Те бяха постигнати със смели и рисковани ходове, които определено обиждаха противника ѝ, който пък беше спечелил своите две игри с внимателно обмислена стратегия.

— Личи си. Не спечели тези две игри с упорит труд. Извади късмет с рисковани ходове. Имаш изключително нестандартен начин на игра, ако нямаш нищо против, че ти го казвам.

— Просто завиждаш на вродения ми талант. По начина, по който ти играеш, човек би си помислил, че съдбата на нацията зависи от следващия ти ход. Прекалено сериозно се отнасяш към играта, Ейдриън. Отпусни се и се забавлявай!

Той я погледна напрегнато.

— Боя се, че просто съм си такъв, сериозен.

— А не отдаден на забавления и игри, така ли?

— Да.

Сара затаи дъх. Неусетно бяха започнали да говорят за нещо повече от игра на дама. Поради причини, които не можеше да обясни, тя не желаше разговорът да взема такъв обрат. Отчаяно се опита да го върне към предишната тема, преди отново да се е насочил към личния им живот.

— Е, ще видим чий подход е по-добър в следващата игра. Предупреждавам те, ще играя по най-щурия начин!

— Доказано е, че стратегията и мисълта в играта винаги успяват, за разлика от случайността, Сара.

— Докажи го!

Той сви рамене, решен да го направи. Петнадесет минути по-късно Сара гледаше с отворени от почуда очи дъската за дама. На нея нямаше нито един неин пул. Ейдриън я бе победил с лекота, без да се поколебае дори за момент. Всеки един ход от първия до последния бяха замислени и приложени с безпощадна решителност. Нейният весел и рискован подход ѝ бе донесъл само няколко от неговите пулове. Но дори и тях той беше пожертвал на различни етапи, за да я примами в някои от капаните, които ѝ бе устроил.

— Искам реванш! Не игра честно. Играеш точно като чичо Лоуел.

— Какво му е нечестното? — попита той и понечи да прибере дъската.

— Не знам, но сигурно има нещо подмолно и нечестно във всяка предварително замислена стратегия. Сигурно тук настава ад, когато ти и чичо Лоуел играете заедно.

— Игрите продължават доста време — каза Ейдриън с едва загатната усмивка.

— И кой обикновено печели?

— Равностойни сме.

— Искаш да кажеш, че печелиш често?!

— Ъ-хъ.

— Това е интересно. Не познавам никого, който да печели, така на дама или на някоя друга игра като чичо Лоуел. Е, понякога и аз печеля, когато играя с него — добави тя гордо.

— С някой рискован ход ли?

— Да — тя се усмихна широко. — Факт е, че от време на време човек може да притесни хората, които напрегнато обмислят стратегията, си, дери и с моя начин на игра.

— Само от време на време. Но не и постоянно — вметна Ейдриън учтиво. — Два пъти тази вечер ти излезе късметът, но това беше най-доброто, което можа да направиш.

— Нещо ми подсказва, че хора, които играят по твоя начин, никога не могат да оценят хората, които играят по моя.

След тези думи Сара реши да се оттегли с достойнство, без да го предизвиква повече, в спалнята, която ѝ бе показал малко по-рано вечерта.

ПЕТА ГЛАВА

Ейдриън наблюдаваше как Сара се отдалечава, недоволен, че го очаква още една безсънна нощ. Когато тя затвори вратата, той се изпъна в креслото. Дали да не си налее още едно уиски? Имаше нужда от нещо, което да укроти вълнението, каращо кръвта му да кипи във вените.

Това усещане бе по-лошо и от чувството за пустота, което го бе споходило, когато бе завършил книгата си и я бе изпратил по пощата. Тогава обаче се бе почувствал облекчен, сякаш всичко бе свършило прекалено бързо. Но тазвечерната му нервност се усилваше стократно и от тъпата болка, която му причиняваше обзелото го физическо желание.

Не си спомняше кога за последен път, толкова силно бе желал някоя жена.

Ейдриън се загледа в бутилката с уиски, оставена в другия край на стаята, и реши да си сипе още едно питие. Имаше нужда от него, макар че тази нощ не биваше да си позволява повече алкохол. Не и когато трябваше да охранява жена, която нямаше действителна представа за опасностите, дебнещи я отвън.

— Кинкейд, стар дяволе, наистина не си поплюваш? — промърмори той и се облегна назад в креслото. — Кой или какво преследваш този път?

Каквато и да беше мишената на Кинкейд, той не се съмняваше в изхода от преследването. Лоуел от дълго време бе извън строя, но някога беше най-добрият в занаята. Щеше да хване онзи, когото преследваше. Ейдриън беше наясно какво точно се искаше от него. Кинкейд му бе поставил задача в съобщението по телефонния секретар. Негово задължение бе да се грижи за Сара.

— Служим и на тези, които седят и чакат — перифразира той една максима с престорена тържественост.

Фактът, че някой наистина се бе опитал да отвлече Сара днес следобед, не му даваше покой, засилваше тревогата му и терзаеше

съзнанието му. Инстинктът му подсказваше да я отведе колкото се може по-далеч оттук и да я скрие. Ала когато оставеше емоциите настрана и се съсредоточи върху нещата, ставаше ясно, че тя е в най-голяма безопасност в тази къща. Алармената система, която Кинкейд му бе помогнал да инсталира, действаше безотказно. Къщата се бе превърнала благодарение на нея в истинска крепост. Всъщност, като се замислеше, си даваше сметка, че самият той беше като крепост — здрава, сигурна, защитена отвсякъде крепост, от която държеше всичко под контрол.

Докато не се бе прибрал в убежището си онази вечер и не бе намерил непознатата с кристалната ябълка да стои насред кабинета му, позлатена от лъчите на залязващото слънце.

Наистина трябва да се опитала поспи малко, помисли си Ейдриън. Не си помагаше като седеше тук и си фантазираше разни неща за жената с ябълката. А и нямаше нужда да стои цяла нощ на пост. Щеше да получи предупреждение, ако някой се опиташе да се добере до Сара, докато тя беше тук. Мисълта да си легне в празното легло го потискаше, макар отдавна да бе свикнал да спи сам. Но тази нощ му бе трудно да се примири.

Опита се да прогони от съзнанието си изкусителната гледка на събличащата се Сара и се запита къде ли се намираше Лоуел Кинкейд в момента. По-възрастният мъж беше изчезнал и това сигурно щеше да е така, докато нещата не се разминеха. Добра, логически обоснована стратегия. Междувременно Ейдриън можеше само да чака и да пази поверената му жена.

Търпението, бе й казал днес следобед, беше изключително ценно. Не беше сигурен, че му е повярвала. Мисълта накара устните му да се разтегнат в усмивка. Тя вършеше всичко с подчертана импулсивност. Чудесно разбираше защо не е създадена за продължителна работа в деловия свят. Сара не бе дарена с търпението, необходимо за изготвяне на подробни стратегии, а и не показваше особено желание да укроти своята необузданост. За краткото време, през което я познаваше, тя без много да му мисли бе проникнала в две чужди жилища, бе изчела и схванала идеята, вложена във „Фантом“, беше се оставила почти да бъде отвлечена, след което му бе спретнала празнична вечеря с вълнението на жена, истински загрижена за неговия успех. И накрая бе завършила деня, като си бе легнала кротко,

сякаш бе негова роднина, дошла на кратко посещение, а не жена, която скрито го предизвикваше през цялата вечер.

Да, разбираше защо Сара не би напреднала особено в деловите среди. В тази сфера се изискваше усет, но подплатен с определена доза предсказуемост и нужното уважение към корпоративния имидж. Ейдриън имаше упоритото усещане, че Сара не питае особено уважение към подобен род имидж точно както не питаеше уважение и към академичния или артистичен свят. Щеше да играе и да поддържа фасида по същия начин, по който играеше на юпи. След известно време щеше да се разбере, че не е сто процента отдадена нито на мениджмънта, нито на деловия свят. Явно тя първа бе открила това и бе решила сама да си тръгне, без да предизвиква големи сътресения.

Точно както си бе тръгнала и тази вечер, заключи Ейдриън мрачно. Дали тя знаеше, че той седи сега тук в превъзбудено състояние, докато умът му се опитва да отгатне следващия ход, който непознатият похитител, стаен отвън в сенките, ще направи? Дяволски му се искаше Кинкейд да се обади и да му даде някакво обяснение за онова, което става. Междувременно той можеше само да седи и да се уповава на добродетел като търпението. Добродетел, която беше овладял до съвършенство.

Два часа по-късно Сара се събуди и полежа малко в широкото легло, чудейки се какво я бе разбудило. И без това ѝ бе много трудно да заспи. За момент се озадачи от прекъсването на съня ѝ.

После реалността на мястото, където се намиреше, и причината да бъде тук, отново изплуваха в съзнанието ѝ и тя се изправи, като разсеяно потърка очи. Ослуша се за момент, но не долови никакъв шум. Хвърли бегъл поглед към прозореца, но не видя ничия заплашителна сянка. Защо, по дяволите, се бе разбудила? Може би от нерви. Имаше основание да бъде нервна, напомни си тя. Прозя се и си помисли дали да не стане и да си вземе чаша вода или мляко. Тогава забеляза светлината, която проникваше под вратата на спалнята ѝ откъм всекидневната. Ейдриън сигурно още не си беше легнал, осъзна тя разтревожено.

Ако той не можеше да заспи, то причината се криеше в нея. Седеше някъде там във всекидневната и се тревожеше. Този мъж се отнасяше прекалено сериозно към задълженията си. Не би желала той да стои буден цяла нощ, за да я пази.

Отметна настрани завивките, стана от леглото, наметна халата си и тръгна към вратата. Коридорът пред стаята ѝ бе пуст, макар че лампата бе запалена и това явно бе единствената включена лампа в цялата къща. Може и да не грешеше. Може би все пак Ейдриън си бе легнал. Щеше да се чувства много по-добре, ако го беше направил.

Реши все пак да провери дали има мляко в хладилника. Пристъпи в коридора и тръгна към всекидневната, свързана с кухнята. Когато обаче влезе, тя го видя.

— Ейдриън!

Стоеше до прозореца. Стройното му тяло тънеше в сянка. Знаеше, че я наблюдава, въпреки че сребристите му очи бяха скрити.

— Навик ли ти е да се разхождаш нощем? — попита я той нежно. — Това е втората вечер, през която те намирам да бродиш, вместо да си на топло в леглото си.

Тя се усмихна.

— Фактът, че си буден и проучваш моите нощни навици, ме навежда на мисълта, че и ти самият си не по-малко странен. Защо не си си легнал, Ейдриън?

— Не ми се спеше — призна той.

— Не ти вярвам — тя пристъпи към него. Босите ѝ ходила не издаваха никакъв шум по дъсчения под. — Тревожиш се, нали? Спомням си, че каза, че къщата е напълно безопасна.

— Така е.

— Тогава би трябвало да си в леглото, а не да бродиш наоколо.

— Това ли правя? — той се развесели малко. — Бродя?

Тя се приближи още повече. Спря на крачка от него и го докосна леко по ръката.

— Не мога да заспя, като знам, че си буден. Не съм свикнала някой да бди над мен. Караш ме да се чувствам странно, Ейдриън. Не биваше да поемаш отговорност за мен.

— Нямах избор — тонът му изведнъж стана мрачен.

— Да не би да имаш предвид онова съобщение на чичо ми? — тя въздъхна тежко. Пръстите ѝ се впиха в ръката му — Ейдриън, не бива да приемаш всичко толкова насериозно. Не бива да се чувстваш отговорен за мен, нито да играеш ролята на охрана.

— Дори след онова, което се случи днес следобед? — попита той сухо.

Тя поклати глава решително.

— Като стана дума за това, случилото се е мой проблем, не твой. Искам да кажа, че оценявам загрижеността ти за моето благополучие, но изобщо не искам да се чувстваш задължен.

— Вече ти казах — нямам друг избор — той докосна страната ѝ. — Но според мен ти го знаеш.

Сара със закъснение си спомни, че той виждаше много по-добре от нея в тъмното. Побоя се, че ще прочете несигурността в погледа ѝ.

— Ейдриън, моля те...

— От какво се страхуваш, Сара? Че може да станеш зависима от мен? Чичо ти каза, че идваш от свят, където не може да се разчита на мъжете, дори всичко да е заложено на карта.

— Понякога чичо ми преувеличава — изрече тя дрезгаво, ясно усещайки грубите му пръсти.

Понечи да се отскубне от ръката му, но не можа.

— Чичо ти познава човешката природа. Научил го е от опит.

— Но пък е склонен да обобщава нещата — възпротиви се тя. — Срещнал е няколко от мъжете, с които съм излизала, и е решил, че всички около мен са като тях. Мисля, че просто не одобрява „новия тип“ млади мъже — добави тя, опитвайки се да внесе малко хумор в разговора.

Ейдриън не отговори. Ръката му се плъзна по шията ѝ и спря точно до ръба на халата ѝ.

— Не смятам, че и ти одобряваш този тип нови мъже, Сара, в противен случай вече щеше да си омъжена.

— Явно и ти си склонен да обобщаваш. Всъщност има доста неща, които биха могли да бъдат казани за този нов тип мъже. Те са доста чувствителни, умеят да се изразяват. Почитатели са на изкуството и кулинарията и нямат нищо против работещите жени, нищо против.

— ... връзките, ада без обвързване. А една жена като теб има нужда от обвързване, според чичо ти. Това обяснява всичко, Сара. Чичо ти е прав. Никога нямаше да намериш онова, което търсиш, в света, в който живееш.

— Откъде си толкова сигурен? — прошепна тя несигурно.

— Чичо ти ми разказа някои неща за теб. От почти година ми говори за теб. Достатъчно, за да ме измъчва, предизвиква и дразни.

Спомних си всичко, което ми е разказвал за теб. А сега, когато имам възможност да съм с теб за няколко дни, ще науча някои неща и сам.

— О, още един експерт по човешката природа!

— Хмм — ръката на шията ѝ бе топла и предизвикателна. Той проследи извивката на рамото ѝ, сякаш бе дълбоко заинтригуван от формата му.

— И ти ли си научил всичко от опит? — попита тя, като се опита да си възвърне физическото и душевно равновесие.

— Няма друг начин.

— Ейдриън...

— Не си хаби повече думите, Сара. Щом сме изпаднали в подобна ситуация, налага се да се грижа за теб, независимо дали смяташ това за редно или не.

Тя бавно поклати глава.

— И то, защото чичо ми ме е обещал на теб, така ли?

— Може би. Не съм получавал много дарове през живота си. Затова съм се научил да пазя грижливо онези, които имам.

— Точно както си се, научил и да ценили малките удоволствия, които ти предлага животът?

— Погрешно си разбрала онова, което имах предвид онази вечер — промърмори под нос той.

— Така ли?

— А сега използваш това недоразумение като извинение, за да се отдръпнеш от мен тази вечер.

— Може и така да се каже — призна тя с болка и съжаление, заради собственото си предпазливо поведение.

Искаше ѝ се да отхвърли всички задръжки и да се отдаде на момента. Въпреки това се разкъсваше от колебания както никога досега, но не можеше да си наложи да махне ръката му от своята и да се върне в стаята си. А би трябвало да ѝ се удаде лесно. Знаеше, че това би било най-разумното в случая.

— Сара, не трябва да се страхуваш от мен — каза той толкова тихо, че едва го чу, макар безпогрешно да долови силното желание в гласа му.

— Знам това — откровението се откъсна от устните ѝ, преди да успее да спре думите. То всъщност бе провокирано от неговото

желание. — Не че се страхувам от теб, просто не искам да поемаш толкова голяма отговорност за мен.

— Знам. Страхуваш се, че ако ми дадеш това право, ще станеш зависима от мен, а това би било опасно в бъдеще, нали?

— Опасно ли?

— Боиш се, че когато един ден се обърнеш, аз няма да съм до теб или няма да се окажа човекът, за когото си ме смятала в момент, когато си имала най-голяма нужда от мен.

Сара си пое дълбоко дъх и се опита да спре треперенето на пръстите си.

— На това му се казва психоанализа!

— Казах ти, че те изучавам. Въз основа на наблюденията на чичо ти и на моите собствени, натрупах доста подробна информация — промърмори той.

— Значи смяташ, че ме познаваш добре, така ли? Ами ти, Ейдриън? Ти от какво се нуждаеш?

— От теб.

Тази единствена фраза се възправи като стена между тях. Сара осъзна, че няма път назад и че не може да пренебрегне откровеността му. Можеше или да се оттегли завинаги, или да приеме предизвикателството. Невъзможно беше да го пренебрегне.

Разумът ѝ подсказваше, че трябва да се оттегли, но силните емоции, които бушуваха у нея, не ѝ позволяваха да си тръгне. В този момент тя разбра, че също го желае. Единствената предпазна мярка, която досега бе използвала при подобен иначе лекомислен подход към живота явно я изкарваше от равновесие. Странните усещания, които предизвикваше този мъж у нея, прераснаха в буря. Сара вече не беше сигурна, че би могла да му устои.

— Ейдриън — чу тя шепота си, — сигурен ли си?

— Трябва ли да питаш?

— Не — тя го погледна с учудване. — Не, не трябва. Никога не съм срещала мъж като теб.

— Зная. Аз също не съм срещал жена като теб — ръката му продължаваше да стои на шията ѝ и тя не помръдна, когато той сведе устни към нейните.

Сара потрепери леко под топлата му, властна целувка. В гърлото ѝ се зароди глух стон, който обаче бе спрял от устните му. Тя усети

жаждата и стаеното му желание и разбра колко дълго е чакал този миг.

Тя бавно повдигна ръце, опря ги на силните му гърди и разтвори устни като цвете.

— Сара...

Името ѝ прозвуча като дрезгава въздишка, изтръгната дълбоко от гърдите му. Той отново опита топлата влага на устните ѝ. Последвалата агресивна интимна целувка сякаш я зашемети и замая. Ейдриън я прегърна нежно, дарявайки я с подкрепата, от която се нуждаеше.

Той бавно вдигна глава и я погледна с очакване. Очите му блестяха със сребрист оттенък, който я омагьоса. В този миг тя разбра, че е загубена. Вече нищо не можеше да я накара да се държи разумно. Една мисъл се извиси над трептящите усещания, които я изпълваха. Стига Ейдриън да я пожелаеше тази вечер, тя щеше да бъде негова.

Явно прочел уязвимостта зад сведенията ѝ клепащи, той въздъхна дълбоко ѝ я прегърна.

— Всичко е наред — гласът му беше дълбок и страстен, сякаш я галеше. — Всичко е наред, скъпа. Ще се погрижа за теб. Ще се погрижа за всичко. Чакал съм толкова дълго този момент. А всъщност не съм бил наясно. Досега не осъзнавах колко много съм се нуждаел от теб, докато не се появи в живота ми.

Сара усети спокойствието и силата, които се излъчваха от него, и опря глава на рамото му. И последните ѝ задръжки отпаднаха. Не я интересуваше къде я води той, нито какво ще се случи. Никога не бе била толкова сигурна, че е напълно безопасно да забрави за бъдещето. В съзнанието си вече не правеше разлика между настояще ѝ бъдеще. Всъщност, струваше ѝ се, че вече не може да съществува истинско бъдеще без случващото се в този момент. Ейдриън се нуждаеше от нея и тя се нуждаеше от него.

Мимоходом осъзна, че той я отведе в неговата спалня, а не в нейната. Внимателно я остави за миг и отметна завивките. Погледът му обаче не се откъсваше от нея. Когато приключи с подготовката, застана пред нея и отново сложи ръка на врата ѝ. Сара долови в докосването му стаената страст, както и онова усещане за нужда и желание, на което бе реагирала миналата нощ на терасата на мотелската стая. То още веднъж я омагьоса и този път нищо нямаше да спре порива ѝ към блестящата паяжина, която мамеше сетивата ѝ.

— Не мисли за нищо друго, освен за нас — прошепна той, бавно плъзна ръце под халата и го смъкна от раменете ѝ. — Моля те, Сара. Само за нас.

— Не смятам, че бих могла да се концентрирам върху нещо друго, дори и да исках — призна тя и потрепери.

Лекият халат падна на пода.

— Боиш ли се?

Сара поклати глава.

— Не.

— Трепериш — този факт явно го тревожеше. Пръстите му трескаво галеха голите ѝ ръце, сетне докоснаха гърдите ѝ над ръба на нощницата.

— Знам, но не е от страх — я се усмихна и покри една от ръцете му. — Ти също трепериш леко.

— Треперя като лист. Желая те, Сара! Желая те цяла вечер. Не, от по-отдавна. Желая те от месеци — думите бяха произнесени с дрезгав глас.

— Ейдриън, нещата при нас се развиват много бързо...

— Не — прекъсна я той рязко. — Не е така. Не и при нас — ръцете му се плъзнаха надолу по гърдите ѝ и тя усети магическата топлина на дланите му през тънката материя на дрехата. Знаеше, че усеща отклика на тялото ѝ. Зърната ѝ бяха се втвърдили, оживели сякаш от докосването му. Тя затаи дъх и се зае с копчетата на ризата му.

— Моля те, Сара — прошепна той в косата ѝ. — О, моля те! — потребността му я изпълни с желание да я задоволи и да го успокои. Тя бавно разтвори ризата му и разкрие покритите му с тъмни косъмчета гърди. Беше дотолкова завладяна от наситената чувственост на мига, че не усети кога нощницата ѝ се свлече на пода.

Но когато ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и обвиха бедрата ѝ, тя изстена тихо и политна към него. Погледна лицето му и прочете по изражението му мъжкото му очакване.

— Толкова си мека — прошепна той в унес. Пръстите му потънаха плътта на закръглените ѝ бедра и той я придърпа към себе си.

— Ти пък не си никак мек — отговори Сара, без да се замисля и зарови порозовялото си лице в гърдите му.

Той изръмжа развеселено.

— Да, предполагам, че не съм. Чувствам се груб, ъгловат и ръбат. Ти пък си цялата заоблености и меки вдлъбнатини. Места, където един мъж би могъл да се изгуби.

Той остави пръстите си да се плъзнат между бедрата ѝ, а Сара заби леко нокти в кожата му, когато той започна да изучава влажната ѝ женственост.

— Ейдриън...

— Каж ми името ми пак — помоли той с дрезгав глас, вдигна я и я положи на леглото. — Звучи различно, когато ти го изричаш.

— Наистина ли? — тя лежеше и го наблюдаваше, докато си сваля ризата, събува ленените си обувки и разкопчава джинсите.

След миг той застана гол до нея. Светлината, идваща от лампата в коридора, подчертаваше стройното му мускулесто тяло. Прекрасен е, помисли си тя зашеметено. Всичко, което някога бе търсила в един мъж. Странно, но бе убедена в този факт, макар до този момент да не бе съвсем сигурна какво точно търси у един мъж. Може би просто защото не бе го открила досега у никого.

— О, Ейдриън! — прошепна тя, когато той легна до нея. — Не знам...

— Не знаеш какво? — той сложи ръка на корема ѝ и погали кожата надолу към къдриците, които скриваха венериният ѝ хълм.

— Няма значение. Не мисля, че бих могла да ти обясня точно в този момент — тя се сгуши в него, отвърщайки бавно на докосването му. — В момента не съм способна да разсъждавам.

— Няма нищо, за което да трябва да разсъждаваш в този момент — той се наведе да целуне гърдите ѝ. Езикът му подразни твърдите зърна, докато тя не извика и не го претегли още по-плътено към себе си. — Сега трябва да правиш само това — измърмори той, с натезал от желание глас. — Просто ми се отдай. Остави ме да разопаковам подаръка си. Толкова дълго те чаках, скъпа.

Тя се подчини, като обви врата му с ръце, а той продължи да я докосва интимно. Когато търсеците му пръсти откриха влажната и топла сърцевина, тя отново извика, този път с равно на неговото желание.

— Сара, моя сладка Сара! — разтвори краката ѝ със силно бедро и започна да я изучава с нарастващо любопитство. Когато тя потрепери, той прошепна окуражително името ѝ в ухото.

Тя се притисна към ръката му, неспособна да устои на милувката. Никога преди не бе отвърщала на нечии ласки толкова всеотдайно не такава готовност. Сетивата ѝ бяха възбудени до крайност и тя си даде сметка, че живее по един нов за нея начин. Очарована от цялата палитра усещания, която я заливаше, тя обходи с ръка стройното му мускулесто тяло. Дланите ѝ се плъзнаха по гладкия му гръб и надолу по силните бедра. След това пръстите ѝ нежно, но смело потърсиха гладкия му стегнат корем. Тя се поколеба само за миг. После ръката ѝ продължи смело надолу.

— Да — промълви той с дрезгав глас, когато тя се осмели да подразни неговата мъжественост. — Поеми ме в себе си, скъпа. Нека да те имам без остатък. Толкова силно се нуждая от теб!

Тя не можа да намери думи, но той явно разбра, че е готова за него. В страстта си Ейдриън я притисна към възглавниците с тежестта на тялото си.

— Обвий ръце около мен, Сара, и никога не ме пускай! Никога...

Тя изпълни молбата му и го притисна към себе си, докато не усети силната му мъжественост да тръпне в очакване. Осъзнаването на факта, че този мъж беше на път да навлезе в нея, я отрезви за момент. В този кратък миг Сара си представи бъдещето, което я очакваше. Той е невероятен! След тази нощ нищо няма да бъде същото, каза си тя.

Смътната представа изчезна след секунда от съзнанието ѝ, когато Ейдриън проникна в нея. Сара изпита с всичките си сетива тръпнещото удоволствие и се изгуби в него.

— О, Ейдриън... — отрони се от устните ѝ, когато той превзе тялото ѝ.

— Прегърни ме, скъпа.

Тя инстинктивно се подчини, привиквайки с чувствената му атака. Тогава той започна да се движи в нея с бавни и възбуждащи тласъци, които освободиха неподозирана енергия у нея.

Настъпилото освобождаване бе като откровение за Сара, едно ново разбиране за собственото ѝ тяло и за неговите реакции. Откри, че прегръща мъжа, надвесен над нея, със страст, която я изненада и удиви. — Това е, скъпа — прошепна той, когато тя извика името му за сетен път. — Отпусни се. Просто се отпусни. Аз ще съм с теб през цялото време.

Неспособна да му откаже, Сара му се подчини изцяло и отбеляза с удовлетворение, че и той ѝ отвърща със същата всеотдайност. Тя чу името си да се откъсва от устните му, когато навлезе в нея за последен път. Силното му тяло потръпна конвулсивно и се отпусна.

Навън нощният вятър разклати боровете и притихна.

Мина доста време, преди Сара да почувства тежестта на мъжкото тяло, което я притискаше съм постелята. Тя отвори очи и откри, че Ейдриън лежи върху нея, положил глава на възглавницата до нейната. Наблюдаваше я, притвори очи.

— Хареса ли ти? — попита той лениво.

— Хмм.

На устните му плъзна усмивка, когато разпозна имитацията на така характерния за него отговор.

— Какво влагаш в това „Хмм“?

— Не знам. Ти си експертът. Ти ми кажи.

— Ами „хмм“ означава... — той въздъхна със съжаление и бавно се претърколи до нея. После я привлече към себе си. — Много съжалявам. Страшно ми беше удобно.

— Така ли?

Той наведе глава и кимна.

— Изключително удобно. Не си спомням откога не съм се чувствал толкова добре. Нито толкова спокоен. Да не говорим пък за толкова задоволен.

— Аз също — призна тя. Беше самата истина. Тази нощ между двамата не бе имало никакви преструвки, игри или предпазливост. Тя чертаеше бавно с върховете на пръстите си малки кръгчета по гърдите му — Ейдриън, никога преди не съм се чувствала така.

— Нима се радваш на това усещане? — той я погали с очакване по лицето.

Нищо вече няма да бъде същото, повтори тя наум.

— Чувствам се някак странно.

— Трябва ти време да свикнеш — увери я той.

— Мислиш ли?

— Изведнъж стана нервна, нали?

— Не — отрече бързо тя.

— Сара, скъпа, не се опитвай да ме заблуждаваш. Не успяваш — промълви нежно той.

— Е, добре, може би наистина съм малко нервна. Всичко се случи прекалено бързо, Ейдриън.

— Беше неизбежно, така че времето няма особено голямо значение.

— Та ние едва се познаваме.

— Ти си моят дар, не си ли спомняш? Тръпнех от нетърпение да те разопаковам.

Тя се изчерви.

— Мислех, че си поклонник на търпението.

— Само, когато се налага.

— Значи не мислиш, че трябваше да изчакаме малко? Да се уверим в чувствата си един към друг? — попита тя колебливо.

— Сигурен съм в своите чувства — отвърна той.

— Не бих искала да смесваш чувството си за отговорност към мен с... по-лични чувства.

Той я погледна с ирония и съжаление.

— Повярвай ми, не бъркам чувството за отговорност с дива страст. Според мен, тези две неща са коренно различни. Ти си тази, която звучи объркана.

— А ти не, така ли?

— Никак, Сара. Ако не друго, случилото се тази вечер направи нещата още по-лесни и обясними.

Тя го погледна с любопитство.

— Това пък какво означава?

— Означава, че не трябва повече да спорим по отношение на моето право да се грижа за теб — той докосна леко устните ѝ и я притегли властно към себе си. Вгледа се в лицето ѝ и каза: — Сега ми принадлежиш. Това ми дава всички права на света.

— Никога преди не съм срещала мъж, който толкова да бърза да поеме отговорност за някого — тя се опита да звучи спокойно, но се боеше, че гласът ѝ леко потрепери на последната дума.

— Аз пък никога преди не съм бил особено нетърпелив да поема отговорност за когото и да било — отвърна той сериозно. — С теб обаче нещата стоят другояче.

— А ти какво би искал в замяна? — попита тя предпазливо.

— Вече ти казах, не си ли спомняш? — той прибра един кичур коса зад ухото ѝ. — Искам да ме обичаш. Харесва ми перспективата да

бъда обичан от теб. И то много!

— Смяташ, че ще бъде „приятно“? — не можа да се въздържи тя да не му отправи хаплива забележка.

— Нали каза, че си се влюбила малко в героя от „Фантом“?

— Е, и какво от това? — предизвика го тя.

— Как, според теб, би се държал той с жена, чиято любов желае? Въпросът я изненада. Тя се намръщи.

— Смятам, че би се грижил за нея. Тя би могла да му има доверие.

— Искам и ти да ми имаш доверие по същия начин.

Тя се усмихна леко.

— Но ти не си Фантом.

— Да, но аз съм неговият създател. Следователно, би следвало да съм му предал нещо от себе си и обратното.

Тя се вгледа в суровите му черти. Беше си задавала безброй въпроси за приликите между Ейдриън и неговия герой предишната нощ, докато четеше романа.

— Предполагам, че си прав.

— Имай ми доверие, сладка моя — измърмори той, претърколи се по гръб и я придърпа върху себе си. — Подари ми любовта си. Подобно на чичо ти, и аз съм в състояние да отсея ценното в живота. Ще се грижа добре за теб.

— А не се ли съмняваш доколко добре ще се грижа за теб? — предизвика го тя, усещайки нарастващата му възбуда.

— Знам, че няма да си поиграеш с мен и да ме зарежеш.

— Какво те кара да бъдеш толкова убеден? — попита тя подразнена малко от увереността му.

— Защото това ще разбие сърцето ми — отговори той простичко.

— А ти не би ми причинила това, нали, Сара?

Ужасена от подобна мисъл, тя погали лицето му.

— Не, Ейдриън. Никога не бих направила подобно нещо — закле се тя.

Без да осъзнава колко силно се бе врекла току-що, Сара го целуна, превръщайки словесната клетва във физическо доказателство. Ръцете му обвиха талията ѝ и той притисна тялото си към нейното.

— Ейдриън?

— Хмм.

Тя не го попита какво иска да каже. Вече беше очевидно. Пътешествието в страстта започваше наново.

Следващият път, когато Сара се събуди, първите утринни лъчи се опитваха да надникнат в стаята. Тя се протегна лениво и се огледа с любопитство. Спалнята на Ейдриън беше типична мъжка стая — с под от кедър и тежки, масивни мебели със строг дизайн. Беше също толкова подредена и функционална като останалата част от къщата. Разглеждаше обстановката с интерес, докато не усети тежестта на ръката му върху корема си. Тогава се разсъни напълно.

В съзнанието ѝ изплуваха споделената страст и среднощните обещания. Обърна се и погледна Ейдриън. С облекчение отмри, че той все още дълбоко спи. Трескаво се опита да си спомни какво точно му бе обещала предишната нощ.

Говориха за любов и отговорност, обещаваха си разни неща. Но на нея ѝ се струваше, че най-опасните и смели обещания бяха излезли от нейните уста. Единственото нещо, което той се бе врекъл да прави, бе да се грижи за нея.

Беше лудост, укори се тя и внимателно се измъкна изпод ръката му. Не възнамеряваше да оставя нещата да се задълбочават. Никога не бе възнамерявала да спи с него, камо ли толкова бързо. Та тя почти не го познаваше! Точно този тип поведение бе избягвала в света, който бе напуснала. Какво, по дяволите, ѝ ставаше?

Ейдриън помръдна неспокойно, когато тя се измъкна от леглото, но не се пробуди. Сара безшумно се прокрадна към стаята си и потърси джинсите и ризата си. Имаше нужда да излезе от къщата поне за малко. Нуждаеше се от време да помисли и да прецени случилото се. Семейството ѝ често я бе предупреждавало, че импулсивните ѝ изблици ще ѝ докарат беля някой ден. Дори чичо Лоуел се бе почувствал задължен да отбележи, че съществуват известни рискове в начина, по който тя си играеше с живота.

Но през изминалата нощ тя изобщо не бе въртяла никому игри. Миналата нощ бе нощта на истината. Двадесет и четири каратова истина.

Тя нахлузи чифт сандали, извади от куфара си леко яке и забърза надолу по коридора към всекидневната. Излезе през предната врата и

застана на верандата, вдишвайки дълбоко от пропития с мириса на море утринен въздух.

Поколеба се за момент, неспособна да вземе решение накъде да тръгне. После си спомни, че снощи бе оставила колата си на паркинга пред мотела. Въздъхна с облекчение, че беше намерила цел на сутрешната си разходка и слезе по стълбите. Щеше да стигне до градчето пеш и да се прибере с колата. Чудесно. Щеше да свърши нещо полезно, докато се опитва да обмисли бъдещето си. Потупа джобовете на джинсите си, за да се увери, че е взела ключовете от колата си.

Тя дори и не разбра, че зад нея къщата бавно се пробуди с новината за непозволеното излизане. Ейдриън се събуди моментално, когато усети тихите вибрации, идващи от таблата над леглото над главата му. Електронният часовник до леглото му определено не работеше в нормален ритъм. Посланието бе тихо, но пределно ясно.

Алармата на къщата изпълняваше предназначението си. Тя предано съобщаваше на своя собственик, че Сара е излязла.

Ейдриън изруга едновременно с гняв и болка, отметна завивките и се пресегна за дрехите си.

ШЕСТА ГЛАВА

Гневът и болката отстъпиха място на друго чувство, когато Ейдриън се измъкна през входната врата. Коремът му се сви от страх, но не можа да определи веднага дали заради безопасността на Сара или заради страха, че го е напуснала. Тези две чувства се сляха в едно и сякаш стегнаха корема му на топка, която увеличи размерите си, когато не я видя пред къщата. Не можеше да си обясни как е могъл да заспи толкова дълбоко, че да не я чуе кога става от леглото. Обикновено не спеше толкова дълбоко. Станалото снощи бе променило нещо толкова индивидуално като режима му на сън, а това го правеше нервен.

Явно не беше се справил много добре миналата нощ. Беше избързал да я заведе в леглото си. Трябваше да изчака. Знаеше го. Тя не бе прекарала почти цяла година във фантазии като него. Не знаеше и какво е една от фантазиите ти да се превръща пред очите ти в реалност. Що се отнасяше до Сара, тя го познаваше едва от два дни. Сигурно се беше събудила тази сутрин, изпълнена със съмнения и гняв към него.

И си бе тръгнала, без дори да се сбогува.

По дяволите, къде можеше да е отишла? Не се чуваше шум от отдалечаваща се кола. Сигурно бе тръгнала пеша, а това означаваше, че не е стигнала далече.

Колата ѝ! Нейната кола бе паркирана пред мотела и това вероятно ѝ бе послужило като повод за бягството. Имаше само един-единствен път, който водеше към града. Без да се колебае нито минута повече, Ейдриън слезе по стълбите и се насочи през алеята към криволичещия път за Уинслоу.

Съгледа я точно когато стъпваш на асфалта. Вървеше бързо, а светлокафявата ѝ коса блестеше със златистите отънъци на ранното слънце. Цветът на косата ѝ хармонира с блясъка на златната верижка на китката ѝ, каза си той, спомнил си начина, по който тънката гривна бе блещукала миналата нощ на фона на бледата ѝ кожа. Беше му

казала, че чичо ѝ, ѝ я е подарил преди много време. Стройното ѝ тяло се движеше с лекота, която само подчертаваше загадъчната закръгленост на бедрата и деликатната женска сила, която бе познал през изминалата нощ. Ейдриън я наблюдаваше мълчаливо, потънал в спомени за снощното им сладострастие.

Годината очаквания си заслужаваше, призна той, крачейки мълчаливо подир нея. Беше позволил на Лоуел да му внуши определена представа за нея и се опасяваше да не се разочарова. Ала и в най-дивите си фантазии не си бе представял, че тя ще обвие ръце около него в изблик на страст. Нито пък бе мечтал за чистия, женствен аромат на истинската Сара Фрейзър. Това бе рядко срещано нещо и той никога не би могъл да го забрави. Но въображението му не можеше да възпроизведе точното усещане за меките ѝ бедра, докато тя се разтваряше за него, нито начина, по който потъваше дълбоко в меката ѝ топлота.

Но думите ѝ си спомняше с кристална яснота. Нежните думи, с които му казваше, че го желае, както и обещанията, отронили се от устата ѝ. Беше си мислил, че именно те ще я накарат да остане, дори споделената любов да не е достатъчно основание. Беше му казала, че няма никакви намерения да си играе и му бе признала колко ѝ допада.

Но тази сутрин бе избягала от него.

Лесно беше да я настигне. Тя дори не забелязваше, че я следва по пустия път. Беше се вгълбила в мислите си. Ами ако възнамеряваше да си вземе колата и да отпрати за Сан Диего? Или може би щеше да се върне в хижата на чичо си и да го изчака?

Не че това имаше кой знае какво значение, помисли си Ейдриън мрачно. Той свиваше и отпускаше юмруците си от напрежение. Не биваше да я остави да си тръгне.

Просто трябваше да я настигне и да ѝ обясни защо няма да ѝ позволи да си тръгне от острова. Сигурно щеше да го разбере. Или просто трябваше да я грабне и да я отнесе обратно в къщата. Дали щеше да се разпиши? Може би най-лесното разрешение на въпроса би било да се закълне, че никога повече няма да я докосне, стига да го послуша. А как, по дяволите, щеше да изпълни подобно обещание?

Нито една от тези перспективи не му изглеждаше надеждна. Ейдриън понечи да изругае на глас, но думите замряха на устата му и той продължи по тесния криволичещ път. Беше абсурдно да я следва,

неспособен да реши как да постъпи. Кинкейд щеше да му се подиграе, ако можеше да го види отнякъде. Онзи Ейдриън Савил, когото той познаваше, никога не изпитваше нерешителност или несигурност.

А Сара продължаваше да върви към града, тикана напред като че ли от съдбовна сила. Не можеше да си обясни защо се чувстваше като хваната в капан, но това усещане се бе загнездило трайно у нея. Не съжеляваше за изминалата нощ, колкото и да се опитваше да се вини. Един вътрешен глас все пак ѝ напомняше колко прибързано се бе случило всичко. Не беше свикнала да се забърква в подобни ситуации. Тя поклати мрачно глава, неспособна да разбере собствените си чувства. Беше се любила с почти непознат мъж, а това изобщо не бе практика за нея.

Не можеше да отрече, че бе изненадана от непознатите усещания, които изпита с Ейдриън. А всъщност беше логично и почти неизбежно всичко да завърши по начина, по който бе завършило миналата нощ. Това усещане за неизбежност обаче бе ново и непонятно за нея. Каква ирония — Ейдриън да се тревожи, да не би да си играе с него! Нейната спонтанна реакция в прегръдките му нямаше нищо общо с игра. Може би ако поне малко напомняше игра, тази сутрин тя щеше да се чувства по-добре.

Разбира се, реши Сара, винаги можеше да убеди сама себе си, че Ейдриън не ѝ е съвсем непознат. Нали все пак чичо и го бе избрал за нея? Скъпият ѝ, невъздържан, непредсказуем и често невероятен чичо Лоуел! Трябваше да го обесят над жарава, задето бе сътворил тази бъркотия.

Лоуел Кинкейд...

Името на чичо ѝ я отрезви малко. Цялата тази бъркотия бе внимателно предвидена от него. Но къде беше той и кога щеше да се появи?

Сара бе сбърчила замислено вежди над лешниковите си очи, когато най-накрая стигна мотела в покрайнините на градчето. Колата ѝ си стоеше непокътната на паркинга. Надяваше се, че управата на мотела не се е ядосала, че се е забавила да си я прибере. Сара продължи напред като потърси ключовете в джоба си.

Тъкмо бе хванала дръжката на колата и разсеяно се опитваше да разбере какво е онова листче, което се мъдреше на предната седалка, когато чу гласа на Ейдриън и това я накара да се извърне изненадано.

— Не можеш просто ей така да си тръгнеш. Само фантазиите отлитат толкова бързо, но ти вече не си фантазия — забележката бе отправена с хладен, спокоен тон, за разлика от напрегнатия му поглед. Той стоеше на няколко крачки от нея, пъхнал ръце в задните джобове на джинсите си. Беше обут с ленените си обувки с каучукови подметки. Сара осъзна, че сигурно я бе следил почти два километра, без да издаде и звук.

Странната комбинация от спокоен тон и напрегнат сребрист поглед накара Сара да изгуби присъствие на духа за момент. Тя стисна още по-здраво дръжката на вратата зад себе си и се опита да дойде на себе си.

— Не съм разбрала, че си ме проследил — каза тя, след като се съвзе. Беше абсурдно да му позволява да се държи с нея по този начин. — Чакам обяснение.

— Ако наистина те интересуваше какво си мисля, сигурно щеше да ми се обадиш, преди да решиш да се измъкнеш тайно от къщата.

Тя се стресна от спотаената емоция, която долови в гласа му. Гняв ли беше или болка? В момента не беше сигурна. Все пак предпочиташе да е гняв. Дори и в състоянието, в което бе тази сутрин, тя осъзна, че последното нещо, което би желала, е да нарани Ейдриън Савил. От друга страна обаче ѝ мина мисълта, че трябва да се защитава. Сара усещаше, че не е готова за това.

— Не съм се измъквала тайно. Просто излязох да се поразходя и реших да си прибера колата. Ти си този, които се промъква. Ти, с твоите безшумни обувки!

— Последния път, когато те оставих сама, за малко да изчезнеш, не си ли спомняш? Задачата ми е да бдя над теб, докато чичо ти се върне.

— Това ли правеше миналата нощ? — предизвика го тя, подразнена от обвинителния му тон. — Пазеше ме от неприятности?

— Ако ще си говорим за снощи, нека да е някъде другаде, не на този проклет паркинг — изръмжа той. Пристъпи напред и я хвана за ръката. — Можем да си вземем по едно кафе от пристана.

— Ейдриън — започна тя решително, но после размисли и млъкна.

Даде си сметка, че тази сутрин не можеше да разчете мислите му. Нито пък бе сигурна в чувствата, които изпитваше. Като се имаха

предвид странното му настроение и обърканите ѝ чувства, най-добре беше да избягват пряката конфронтация.

Той я поведе надолу по хълма към кея на красивото, защитено отвсякъде от скали заливче, наречено Игъл Харбър. Покрай кея над водата спокойно се поклащаха лодки с различна форма и големина. От другата страна на залива се виждаха множество къщи, построени по протежение на брега, но далеч от водата. В този ранен час на кея имаше само неколцина човека, някои от които се шляеха насам-натам, а други работеха по лодките си. Виждаха се въдици и рибарски принадлежности, които рибарите внасяха или изнасяха от лодките си и от близките сгради. До тесния кей имаше малко кафене, в което предлагаша и топли тестени закуски. Ейдриън поръча две чаши кафе и безмълвно ѝ подаде едната.

— Благодаря — промърмори тя, макар да ѝ се искаше да бъде любезна.

Той не си направи труда да ѝ отговори. Остана обаче замислен, сякаш се мъчеше да открие подходящите думи. Сара се отпусна малко, когато видя, че му е трудно да подхване разговор. Тя остана с впечатлението, че Ейдриън не е свикнал да се справя със ситуации като тазсутрешната. Това я накара да се усмихне.

— Не съм си тръгнала просто ей така — започна предпазливо тя.

— Така ли? — изгледа я той скептично.

Тя поклати глава и отпи от кафето си, както се разхождаха по кея.

— Точи така. Възнамерявах единствено да прибера колата и да се върна. Ако смятах да се измъкна, щях да си взема куфара. Или поне чантата.

— Хмм.

Тя му хвърли кос поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Че имаш право — отвърна той неохотно. — Трябваше да се досетя. Предположих, че си разстроена заради снощи и затова си напуснала къщата, без дори да си вземеш багажа и да ми кажеш довиждане.

Сара обърна глава към другия край на кея.

— Случилото се снощи наистина ме наведе на някои мисли — усети, че той наблюдава лицето ѝ съсредоточено, но не го погледна.

— Сигурно, че много прибързано те вкарах в леглото си — рече накрая той.

— Беше по взаимно съгласие — поправи го тя.

— Не ми вменяваш цялата вина, така ли?

— Нима искаш да я поемеш цялата?

Ейдриън отпи от кафето си.

— Не, но ми се щеше да чуя, че си била съгласна. Не ми допада ролята на съблазнител, нито на насилник.

Отговорът застина на устните ѝ. Някакъв рибар, разтоварил сутрешния си улов, мина покрай тях с ведро, пълно с вода, в която мърдаха две риби. Мъжът се обърна да помахна на свой приятел, който го поздравяваше от близката яхта, и в този миг се спъна, в кутия за рибарски принадлежности, оставена от някой на кея. Ведрото почти се катурна и едно от хлъзгавите сребристи тела плъсна на паважа. Рибата падна точно в краката на Ейдриън и започна да се мята в предсмъртна агония.

— О, погледнете! — възкликна момченце.

— Сигурно има три кила — промърмори одобрително някакъв мъж. — Добър улов, Фред.

Мъжът на име Фред се усмихна гордо.

— Благодаря, Сам. Мислех да я изпека довечера на огън. Съпругата ми е поканила съседите да поиграем карти.

На Сара ѝ стана жал при вида на мятащата се за глътка въздух риба. Известна ѝ бе теорията за хранителните вериги в природата и за това, че на хората е отредено да бъдат месоядни, но предпочиташе да купува риба, нарязана на филе и пакетирана в пластмасови опаковки от супермаркета.

Тя отклони поглед от рибата и осъзна, че Ейдриън е спрял и се взира в умиращото същество. Лицето му беше безизразно. Той просто стоеше и мълчаливо наблюдаваше мятащото се тяло. Мъжът, който я бе уловил, се наведе и я вдигна.

Без да се замисли, Сара тутакси хвана Ейдриън за ръката. Той само я погледна, когато го дръпна, и я последва мълчаливо.

— Това е труднопоносима гледка дори за нас, месоядните, тъй като сме свикнали да пазаруваме от супермаркета — подхвърли Сара, — но предполагам, че е непоносима за един вегетарианец.

— Не се безпокой, няма да повърна пред хората — отвърна сухо той.

Тя го изгледа напрегнато.

— Да, разбира се, че няма да го направиш.

— Аз съм реалист, Сара. Не ям месо, но приемам установените навици на повечето хора — бавно произнесе той.

— Да, предполагам — тя пусна ръката му, почувствала се глупаво, че бе направила опит да го предпази.

— Това не означава, че идеята ти беше лоша — нежно промълви той.

— Коя идея?

На устните му изплува щастлива усмивка.

— Ти се опита да ме предпазиш от жестокостта на света. Това е много... — той се поколеба в търсене на подходящата дума. — ... много милостиво от твоя страна.

— Забрави — каза тя мрачно. — Нека поговорим за нашите планове за близкото бъдеще.

— Това означава ли, че приключихме разговора за близкото минало? — учтиво попита той.

— Няма за какво толкова да говорим. Съгласихме се, че и двамата носим вина за случилото се снощи — тя изопна рамене. — Ние сме възрастни хора и трябва да умеем да анализираме действията си и да се учим от грешките си. Принудени сме да стоим тук заедно, докато лудият ми чичо не реши да се свърже с нас, затова ще трябва да сме по-благоразумни. Сега предполагам и двамата да забравим за миналата нощ и да не се опитваме да й даваме обяснение.

Ейдриън повдигна рамене.

— Нямам нищо против.

— Толкова се радвам — престорено мило промърмори тя.

— Значи не си искала да избягаш тази сутрин, така ли?

— Не, изобщо не се опитвах да избягам. Просто исках да остана малко сама. Имах нужда от чист въздух.

— Мисля, че те разбирам — кимна той.

— Колко мило от твоя страна.

— Просто никога повече не го прави.

Тя потрепери от хладния му тон.

— Моля?

— Казах, никога повече не го прави.

Бяха стигнали паркинга на мотела и тръгнаха към колата на Сара. Тя държеше ключовете в ръка, но мислите ѝ бяха съсредоточени върху тихо изреченото предупреждение.

— Ейдриън, една от причините да се ориентирам към деловия свят е, че не обичам да ми нареждат. Ще се разбираме много по-добре, ако не прекаляваш с чувството си за отговорност.

— Добре — съгласи се той.

— Чудесно — тя посегна да отвори вратата и седна вътре.

— Просто ми се обаждай, когато решиш нещо — рече той, настани се до нея и протегна ръка за ключовете.

Сара се ядоса.

— Бъди сигурен, че следващия път, когато направя подобен опит, ще поглеждам през рамо, за да съм сигурна дали не ме следят.

Ейдриън се облегна на вратата, без да сваля очи от нея.

— Мислех, че ще се държим като възрастни.

Тя си пое дълбоко дъх, осъзнала, че наистина се държи детински.

— Съжалявам — промърмори. — Прав си, разбира се. Не трябваше да напускам къщата сама тази сутрин. Но не бях в състояние да размишлявам. Бях доста емоционално... въъ... превъзбудена. Предполагам, че ти нямаш подобни проблеми?

Той подмина сарказма в думите ѝ без усмивка.

— Нима не бях емоционално превъзбуден миналата нощ?

Сара усети как по лицето ѝ плъзва червенина.

— Начинът, по който явно се чувстваше снощи, често се нарича с коренно различно име.

— Страст?

— По-точно похот — отвърна тя.

— Мислех, че току-що се разбрахме да се държим като възрастни. В такъв случай и двамата знаем разликата между похот и... — той се поколеба. — ... и някои други чувства.

Тя се вира разтревожено в него в продължение на една дълга минута. Знаеше разликата, разбира се. Просто не беше готова да признае, че онова, което беше изпитала миналата нощ, носеше доста по-опасно име. Наричаше се любов.

Сара инстинктивно се отдръпна и седна така, че между нея и Ейдриън да има колкото се може по-голямо разстояние. Той сякаш

изпълва цялата кола, помисли си тя. Когато помръдна, на седалката изпод бедрото ѝ прошумоля нещо. Тя си спомни за листа хартия, който бе видяла на седалката по-рано сутринта. Надигна се и го взе, благодарна, че има причина да отклони за малко вниманието си.

— Ще ми обещаеш ли, че повече няма да излизаш сама? — попита Ейдриън сдържано, завъртя ключа и погледна листа в ръката ѝ, докато го разгъваше.

— О, напълно съм съгласна с теб.

— Добре. Какво е това? — той запали колата, пренебрегвайки резкия ѝ тон.

— Не знам. Просто лист хартия, който намерих на седалката. Не си спомням... — гласът ѝ заглъхна от учудване, когато прочете краткото съобщение в ръцете си.

Ейдриън натисна спирачката и се намръщи.

— Попитах те какво има, Сара?

— Проблем. И то много голям — тя му подаде мълчаливо напечатаната на машина бележка.

Ейдриън се взря в нея с широко отворени очи, изключи колата и взе бележката. Не беше дълга. Сара бе запомнила, прочитайки я два пъти.

„Ела на ферибота за Сиатъл в един и петнадесет.
Сама! Ще си в безопасност.“

— По дяволите — промърмори Ейдриън замислено.

Два часа по-късно той продължаваше да се тревожи. Това изнерви Сара и тя постоянно бе готова да спори. Вече не бе способна да разсъждава спокойно. Беше отчаяна. Прекоси стаята за стотен път и се обърна, за да погледне Ейдриън, който лежеше тихо на канапето. Беше опрял единия си крак на масичката за кафе и разлистваше разсеяно някакво списание.

— Чуй ме, по дяволите! — гласът за малко да ѝ изневери. Струваше ѝ се, че му крещи от часове. — Нямам избор! Трябва да бъда на онзи ферибот в един.

— Никъде няма да ходиш — Ейдриън кротко ѝ отговаряше по този начин от два часа насам. Това влудяваше Сара. — Нима можеше

човек да има толкова железни нерви, че цели два часа да повтаря едно и също?

— Как иначе ще разберем за какво е всичко това?

— Хората, които оставят бележки в чужди коли, са достатъчно изобретателни, че да измислят и друг вариант, когато първоначалният план не проработи — Ейдриън обърна нова страница от списанието. — При създалите се обстоятелства, смятам, че е по-добре да ги накараме да излязат от сянката. Няма смисъл да ги улесняваме. Това би им дало предимство.

— Ейдриън, не мога да чакам да измислят нещо ново!

— На това и разчитат. Въди търпелива, Сара.

Сара се завъртя и закрачи нервно към другия край на стаята. В главата и неспирно се бореха гняв, нервност и ужас. Беше ядосана на Ейдриън, че ѝ отказа дори да обмислят възможността все пак да отиде на ферибота в един и петнадесет. Нервността ѝ прерасна в страх, че онова, в което се бе замесил чичо ѝ, излизаше от контрол. Тя опря ръка на рамката на прозореца и се загледа в дърветата покрай алеята.

— Чичо Лоуел сигурно е в голяма беда — предпазливо произнесе тя.

— Или някой иска да изглежда така.

— Откога си експерт по начина, по който мислят и действат хора като Вълка? За Бога, та ти си написал само един трилър! Това едва ли е основание да предвиждаш нещата, които се случват наистина.

Ейдриън остави списанието.

— Сара, просто правя онова, за което чичо ти ме помоли.

— Разбирам — каза тя, опитвайки се да бъде търпелива. — Но ти приемаш инструкциите му прекалено буквално. Ситуацията изисква и малко импровизация. Не разбираш ли, нещо се е объркало?

— Не мисля.

Тя сви безпомощно юмруци и облегна глава на стъклото. Беше напрегната и отчаяна.

— Ейдриън, моля те, изслушай ме.

Той се приближи до нея, прекосявайки безшумно стаята, и сложи ръце на раменете ѝ.

— Скъпа, ако ти позволя да се качиш на ферибота сама, това не би било никаква импровизация. Просто ще следваме нечий план.

Достатъчно време си била мениджър, за да знаеш, че да следваш плана на врага, не ти осигурява никакво предимство.

— Трябва да разберем какво искат от мен!

— Онова, което искат — повтори Ейдриън отчетливо, — е да те използват за нещо.

— Не можем да го твърдим със сигурност. Може да има новини от чичо. Може би искат да ни дадат някаква информация за него. За Бога, Ейдриън, онзи, които е оставил бележката, може дори да не ми е враг! Може да е приятел на чичо ми, който иска да ми предаде някакво съобщение.

— Сара, чичо ти притежава странно чувство за хумор, но не вярвам да те излага на такава опасност.

— Човекът, който ще ме чака на онзи ферибот, знае нещо. Само ако отида, мога да разбера кой е той и какво всъщност иска — Сара вдигна глава от прозореца, усещайки как пръстите на Ейдриън стискат все по-силно рамото ѝ.

— Сара...

Тя поклати глава, уморена от спора, но вече взела решение.

— Не, Ейдриън. Приключих с разискването на проблема. Отивам на онзи ферибот. Бъди разумен. Какво би могло да ми се случи там? Няма да бъда сама — много хора отиват в Сиатъл. Онзи, който иска да се срещне с мен, ще бъде в капан също като мен, докато фериботът не акостира. Едва ли ще извади пистолет да ме застреля, нали? Все пак няма как да скрие тялото, докато стигне до Сиатъл.

Той я завъртя към себе си с мрачна, изопнатата физиономия.

— Сара, това не е игра като дамата, нито мениджърски казус. Не можеш да си правиш подобни шеги. Лекомислието би било пагубно. Не знаеш в какво се забъркваш.

— Вече съм се забъркала — отбеляза тя сухо. — И не понасям чакането, Ейдриън.

Той обходи лицето ѝ с поглед.

— Не ме карай да те принуждавам да останеш тук.

— Единственият начин е да ме завържеш и да ме затвориш в някой килер.

— И това е начин.

— Не ставай смешен!

Той отпусна ръце и се насочи към канапето.

— Не можеш да отидеш сама — каза той най-накрая примирено.
Тя го погледна, опитвайки се да реши дали току-що не бе спечелила част от битката.

— Но в бележката пишеше...

— По дяволите бележката! — той я погледна през рамо. — Не можеш да отидеш сама.

— Да не би да искаш да кажеш, че идваш с мен?

— Ако откажеш да се вслушаш в съветите ми, тогава нямам голям избор — мрачно произнесе той.

— Все пак няма да ме завържеш и да ме затвориш в килера, нали? — Сара се опита да се усмихне, надявайки се да разсее мрачното му настроение, след като явно бе спечелила спора.

Ейдриън я погледна.

— Изкушението е почти непреодолимо.

Усмивката на Сара мигновено угасна.

— Не умееш да губиш, Ейдриън.

— Да. Никога не съм умеел.

Споразумяхме се наполовина, осъзна тя. Не би трябвало да е трудно да го накара и за останалото. В бележката пишеше изрично да отиде сама.

— Радвам се, че взе логичното решение, Ейдриън — започна тя предпазливо.

— Винаги съм действал логично и разумно.

— Тогава разбираш защо трябва да отида сама.

— Забрави това. Понякога съм способен на крайности. Опитай се да излезеш от тази къща сама, и ще те последвам. Мислиш ли, че ще успееш да ми попречиш?

В един без десет Сара седеше в колата до Ейдриън на път за ферибота. За следобедния курс нямаше много хора и те лесно намериха места за сядане на главната палуба. Сара оглеждаше всеки, който минаваше покрай нея, когато изведнъж осъзна, че дланите ѝ, стискащи дръжката на чантата, са се изпотили. Не бе свикнала с подобен род напрежение. Тялото ѝ беше необичайно напрегнато, в очакване на неизвестното. На фериботния терминал нямаше и следа от мъжа с вълчо изражение.

— Чувствам се адски напрегната — прошепна тя на Ейдриън, седнал срещу нея в отделението, което бяха избрали до един от

големите прозорци.

— Няма начин — съгласи се той мрачно.

— Можеш да го използваш в следващата си книга — пошегува се тя. — Това ще внесе нотка на реализъм.

— Ще го направя.

Сара огъваше дръжката на чантата си.

— Ами ако той не се появи, защото си с мен?

— Честно да ти кажа, това ще ме накара да почувствам облекчение.

Тя го изгледа намръщено.

— Всеки път, когато спорим в бъдеще ли ще ми припомним колко твърдоглава и лекомислена съм била?

— Едва ли. Та ти ежедневно го доказваш — той млъкна замислено и след малко я, попита: — А ще го правим ли често?

— Кое? — измърмори тя, като наблюдаваше хората, запътили се към кафенето.

— Да спорим.

— Надявам се, че не — въздъхна тя. — Много е уморително. Чувствам се изцедена, а главното още не се е случило.

— Хмм.

Фериботът потегли към Сиатъл. В далечината се виждаше огромен товарен кораб, пълен с контейнери, който също се бе насочил към пристанището на Сиатъл. Чайките чакаха пътниците от ферибота да им подхвърлят храна, затова летяха или плуваха около него.

— Знаещ ли, Ейдриън, трябва да призная, че тази част от страната е доста красива — отбеляза Сара замислено.

— Хмм.

Сара тъкмо щеше да му иска обяснение за неопределеното хъмкане, когато съгледа един мъж, който тъкмо влизаше в закритата част на палубата. Тя застина, когато разпозна мрачното лице с остри черти. Той също я забеляза, въпреки че беше в другия край на салона.

— Ейдриън — прошепна Сара възбудено, — това е той! Мъжът, който се опита да ме отвлече на пазара.

С небрежно движение, на което Сара само можеше да завиди, Ейдриън се обърна спокойно и погледна мъжа с ястребово изражение. Той отвърна на погледа му мълчаливо, след което отново се обърна към Сара.

— Изглежда ще продължи с изпълнението на предварителния план, макар част от обстановката да не е по вкуса му.

— Имаш предвид факта, че си с мен? — тя проследи как непознатият, явно взел решение, се насочи решително към редицата от седалки край прозорците. — Ако искаш да знаеш истината, Ейдриън, премислих нещата. Радвам се, че си тук. Много се радвам!

— Винаги е хубаво, когато оценят усилията ти — промърмори той, точно когато другият мъж застана пред Сара.

— Госпожице Фрейзър? — гласът му беше тих и равен.

Сара преглътна и се опита да запази самообладание.

— Аз съм Брейди Вон. Бих искал да поговорим.

— И ние предположихме така, въпреки мелодраматичната бележка, която сте оставили в колата — каза Ейдриън, преди Сара да успее да отговори. — Защо не седнете и не ни кажете за какво става дума.

Брейди Вон огледа хладно Ейдриън и реши да пренебрегне присъствието му. Отново насочи вниманието си към Сара и рече:

— Става дума за чичо ви, госпожице Фрейзър. Касае се за въпрос от личен характер.

Сара срещна погледа му. Никога преди не бе виждала по-тъмни очи. Мъжът се извисяваше над нея и ако Ейдриън не седеше до нея, би се почувствала безкрайно уязвима. Тя посочи с ръка мястото до себе си.

— Онова, което имате да ми казвате, можете да го споделите и пред моя приятел. Той е също толкова загрижен за чичо ми, колкото и аз самата. Моля ви, седнете, господин Вон.

— За ваше собствено добро, госпожице Фрейзър, мисля, че колкото по-малко хора са замесени, толкова по-добре.

— Аз вече съм замесен — отвърна тихо Ейдриън. — Седнете, Вон, или ни оставете на мира.

Сара затаи дъх, когато високият мъж пред нея хвърли още един преценяващ поглед на Ейдриън, който не отвърна глава, а продължи да го гледа безизразно. Мъжът с ястребови черти сви рамене и седна до Сара.

— Това е доста дълга история, госпожице Фрейзър — започна той.

— Карайте по същество — предложи Ейдриън. — Не разполагаме с много време.

Сара видя как очите на Вон проблеснаха.

— Моля ви, господин Вон, кажете ни какво става.

Вон потърка брадичката си замислено. После бавно кимна.

— Казано накратко, Лоуел Кинкейд е в беда.

— Знаете ли къде се намира чичо ми в момента? — тревожно попита Сара.

— Предполагаме, че е някъде в Югоизточна Азия.

— В Югоизточна Азия! — Сара погледна озадачено Ейдриън, който не откъсваше поглед от Брейди Вон. — Какво, по дяволите, прави там?

Вон въздъхна.

— Казах ви, че това е дълга история. Истината е, че всичко започва някъде в края на Виетнамската война.

Сара изтръпна.

— Продължавайте.

— Чичо ви е работил за правителството по онова време. Бил е зачислен към посолството ни в Сайгон, но е прекарвал по голямата част от времето си в провинцията. Познавал е Южен Виетнам много по-добре от повечето американци, воювали там. Имал е приятели на най-невероятни места — Вон направи измъчена физиономия. — Ако си спомняте съобщенията, които пристигаха по онова време, към края на войната там пареше пълен хаос. Тълпи от антиамерикански настроени хора, се опитваха да съборят стените на посолството в Сайгон. Всички наши сънародници, изпаднали в паника, се опитваха да се доберат до хеликоптерите за евакуация. Много от служителите като чичо ви трябваше да действат както намерят за добре, когато каналите за получаване на нареждания биваха прекъсвани.

Сара вече бе чувала всичко това, но продължи да слуша разказа му. Дори не погледна да види реакцията на Ейдриън. Нещо ѝ подсказваше да реагира на историята на Брейди Вон така, сякаш я чува за пръв път, макар че всъщност вече ѝ бе известна в основни линии от ръкописа на „Фантом“.

— Имаше много ценни неща, които трябваше да бъдат спасени по време на евакуацията от страната — каза тихо Вон. — Част от тях бяха изнесени с хеликоптери, но други бяха изпратени за Америка по

недотам обичайни канали и маршрути. Чичо ви имаше за задача да се погрижи за една изключително ценна пратка, която трябваше да отпътува по море. Първо обаче трябваше да я пренесе през границата. Накратко, Кинкейд се явил на мястото на срещата в Камбоджа, но зачислената му пратка не била с него.

— Разбирам — гърлото на Сара се бе стегнало.

Вон я изгледа хладно и безизразно.

— Смятаме, че сега е решил да се върне и да я прибере оттам, където я е оставил.

— Бихте ли ни казали кой сте вие всъщност и упълномощен ли сте да водите този разговор? — попита Ейдриън любезно.

Вон се намръщи.

— Аз съм от онези, за които Кинкейд работеше някога.

— Значи сте човек на правителството, така ли? — настоя за повече конкретност Сара.

Вон си пое бавно дъх.

— Ида, и не.

— Изяснете се, ако обичате — рече Сара.

Силното лице на Вон се сгърчи.

— Ами ако трябва да бъда искрен, госпожице Фрейзър, макар и да продължавам да поддържам връзка със службите, за които е работил чичо ви, сега става дума за личен въпрос. В момента не представлявам правителството.

— Значи сте лично заинтересован от пратката, така ли? — попита го Ейдриън.

Вон поклати уморено глава.

— Няма начин тази пратка да бъде изнесена от Югоизточна Азия. Ако се опита, Кинкейд може да пострада. Бих искал да предотвратя това. Чичо ви и аз се познаваме от доста време, госпожице. Длъжник съм му. Той беше мой приятел.

— Заплашвате ли го? — прошепна Сара.

— Историята на тази изгубена пратка... тъъ... материал, не е тайна, госпожице. От години се носят разни слухове и истории. Неколцина много опасни типове се интересуват от нея, както и от факта, че единствено чичо ви знае къде се намира тя. Откакто той изчезна, и те потънаха вдън земя. Имам причина да смятам, че са го последвали. Затова искам да се добера до Кинкейд преди тях.

— И къде е моето място в целия този план? — припряно изговори Сара.

— Чичо ви винаги е бил силно независима личност. Особено сега, когато вече не поддържа връзки с бившите си шефове. Той най-вероятно няма да ме послуша, но смятам, че вас ще послуша. Бих искал да ме придружите.

— Да ви придружа ли, къде? — стреснато попита тя.

Вон стрелна замислено с поглед Ейдриън и отново се обърна към Сара.

— Предпочитам да не ви обяснявам повече за целта на нашето пътуване, но се налага да заминем за Югоизточна Азия. Свържем ли се веднъж с някои местни хора, има начин да предадем съобщение на чичо ви.

— Нямам международен паспорт.

— Това може да се уреди. Аз ще имам грижата.

Ейдриън се намеси със сериозен тон:

— Добре е да го обмисли, Вон.

— Нямаме време за губене — Вон не откъсваше поглед от Сара.

— Дай й четиридесет и осем часа — отговори Ейдриън вместо нея.

Сара го погледна. Инстинктът за пореден път ѝ подсказа да му се довери.

— Дайте ми четиридесет и осем часа, господин Вон. Моля ви. Трябва да помисля.

Брейди Вон се изправи на крака. Бреговата ивица на Сиатъл бавно се показваше на хоризонта. Той докосна леко Сара по рамото.

— Добре. Четиридесет и осем часа. Правя го заради Кинкейд, но нито минута повече — той им обърна гръб и без да се сбогува, се отдалечи.

Сара седеше и мълчаливо гледаше Ейдриън, докато фериботът не навлезе бавно в пристанището. Тя прокара овлажняла длан по рамото си там, където я бе докоснал Вон.

— Така ли ми се струва или наистина стана по-студено? — прошепна тя, заета с други мисли.

СЕДМА ГЛАВА

Сара се съсредоточи върху поредната хапка от шоколадовия сладолед, докато се разхождаше покрай сиатълския бряг. До нея Ейдриън мълчаливо дъвчеше ореховата фунийка, която си бе избрал. Фериботът потегляше след около половин час. Ейдриън бе предложил да се разходят по живописната крайбрежна улица, преди отново да се качат на ферибота. Не си казаха нищо дори и след като си купиха сладолед от една от многото колички по протежение на улицата.

Причината за нейното мълчание вероятно обясняваше и неговото. И двамата бяха потънали в размисъл за случилото се на ферибота с мъжа, представил се като Брейди Вон. Сара изяде сладоледа и хвърли салфетката си в едно от кошчетата пред входа на аквариума.

— Знаеш ли за какво си мисля? — попита тя и пъкна ръце в джобовете си.

— За какво? — Ейдриън се наслаждаваше на начина, по който сладоледът се топеше и изчезваше в устата му.

— Мисля, че легендата, която чичо Лоуел ти е разказал за златото, изобщо не е измислица.

— Брилянтно заключение.

Тя го погледна възмутено.

— Или е истинска, или...

— Или и други хора като Брейди Вон вярват в нея, което означава почти същото — заключи той мрачно.

— Знаеш ли, мисля си, че...

— Нека да отгатна. Идеята на чичо ти за идеалния сватбен подарък е златно съкровище, заровено някъде в Югоизточна Азия — Ейдриън изруга под нос.

— Той винаги е имал слабост към златото — въздъхна Сара. — Все повтаряше, че това е единственото истинско оръжие в този несигурен свят. Представям си как е решил, че златото би било идеалният подарък за мен. Винаги когато ми е подарявал нещо, то

обикновено е било изработено от злато — тя протегна ръка, за да му покаже златната гривна, която красеше китката ѝ. — Да, споменава, че отива да отвоюва нашия... сватбен подарък.

— Идиотията, да не би да е наследствена в рода ви?

— Чичо ми не е идиот!

— О, да — съгласи се подигравателно Ейдриън — той просто има странно чувство за хумор. И да каже човек, че не го знаех...

Сара усещаше нервността на Ейдриън. Затова реши да промени темата на разговора и да спре да защитава странните действия на Лоуел Кинкейд. По-късно щеше да има достатъчно време за това. С малко повече късмет, той щеше да се върне и да обясни мотивите си. От друга страна, извинителната позиция винаги бе малко неизгодна. Затова реши да мине в нападение.

— Чичо ми не ти ли е споменал, че в легендата има доза истина, когато ти е разказал историята?

— Не, каза ми, че това е просто една легенда. Знаеш, че след края на Виетнамската война се разправяха какви ли не небивалици. Натъкнах се на много такива, докато правех проучванията си за „Фантом“. Неговата история определено не е единствената в този дух.

— Така ли? — Сара го погледна с широко отворени очи. — Разкажи ми някои от тях.

Ейдриън повдигна небрежно рамо и хвърли остатък от фунийката си. Трамвай, пригоден да кара туристи от единия до другия край на крайбрежната улица, изтрака по релсите, разположени успоредно на платното. Ейдриън замълча, докато шумът стихна.

— Ами, попаднах на една история за агент на ЦРУ, който трябвало да унищожи важни документи часове преди посолството да бъде превзето...

— И? — нетърпеливо го подкани Сара.

— Предполагало се, че е запазил някои от по-интересните, като например списъка с агентите и техните свръзки в цяла Азия. Предположенията не се оказали безпочвени, защото той се опитал да проведе таен търг.

— Значи е възнамерявал да продаде списъка на онзи, който предложи най-голяма сума?

— Явно такъв е бил планът му.

— И направил ли го е? Провел ли е търга?

— Сара, това са просто предположения. Откъде мога да знам какво се е случило?

— Жалко — въздъхна тя. — А какви други неща си чувал?

— За тази война ли? — Ейдриън сбърчи замислено вежди. — Мисля, че имаше една-две истории за неколцина предприемачи, които по всяка вероятност са били наети от американското правителство да поставят под свой контрол строителните работи в Сайгон и околностите му. Но явно те са използвали посещенията си в Южен Виетнам, за да установят връзка с производителите на хероин. Те поддържали канала дълго след като войната свършила, в резултат на което неимоверно забогатели. Носят се слухове и за афери със злато в северните провинции. Списъкът от такива истории е безкраен Сара. Всяка война провокира въображението на хората години след това. Само си помисли колко нещо е изписано след Втората световна война. Все още излизат книги за онова време.

— Разбирам. Значи, когато чичо Лоуел ти разказа за златото, ти предположи, че това е само една история?

Ейдриън се замисли.

— Може наистина да е така.

— Не знам — поклати глава Сара, — но допускам, че чичо Лоуел наистина е скрил златото някъде по онзи, неговия начин, щом споменава, че иска да ми направи сватбен подарък.

— Да ни направи сватбен подарък — поправи я Ейдриън. — Не забравяй, че той разказа историята първо на мен.

Сара го изгледа насмешливо.

— Извинявай. Все пак онова, което не мога да си представя, е той да открадне съкровище.

— Не знаем със сигурност какво е направил. На този етап разполагаме само с версията на Вон.

Сара потръпна.

— Странен тип, нали?

Ейдриън се навъси.

— Може и така да се каже.

Сара млъкна, облегна се на перилата и се загледа към залива Елиът. От двете ѝ страни се виждаха дълги кейове навътре в морето, по протежение, на които имаше магазинчета за разни екзотични стоки и сергии за сувенири. Около нея децата ядяха пуканки и други

лакомства, докато родителите се разхождаха покрай магазинчетата, приличайки се на слънце. Влекач теглеше на буксир голям кораб, проправяйки му път да акостира в пристанището. Палубата му бе претъпкана е наредени един върху друг контейнери. Корабът се движеше под чужд флаг и имаше странно име. Някаква яхта мина покрай тях. Явно също търсеше удобно място да стовари пасажерите си на брега, за да обядват в някой от многото рибни ресторанти. Гледката на оживения морски трафик, накара Сара да се замисли за местата в Азия, които тепърва ѝ предстоеше да види. Кървавата им история датираше от хилядолетия.

— Бил ли си някога в Югоизточна Азия, Ейдриън?

Последва кратко мълчание. Той се облегна на перилото и я погледна.

— Защо питаш?

— Просто съм любопитна. Чудех се как ли е там.

— Няма да имаш време да разбереш в компанията на Брейди Вон — отвърна той рязко.

Тя извърна глава с напрегнато изражение.

— Просто нямам избор.

Той стисна перилото.

— Нима мислиш, че ще ти позволя да се качиш на самолета след четиридесет и осем часа?

Сара запристъпва неспокойно. Не знаеше как да отвърне на резкия му тон.

— Това ми напомня — започна тя, явно решила да не отговаря на въпроса му, — че го помоли за два дни отсрочка. Какво имаше предвид?

— Не съм го молил.

— Да — кимна тя, — направо му каза, че ще ни трябва време. Явно бързо съобразяваш някои неща, Ейдриън.

— Опитвам се — промърмори той засегнато.

Тя се намръщи и подхвърли язвително:

— Може би писането на трилъри те е научило да мислиш по определен начин, когато изпаднеш в сложна ситуация.

— Винаги съм реагирал така.

Сара го погледна с подозрение. Беше застанал в профил и тя не можа да разбере дали не се опитваше да се пошегува.

— Е, все пак благодарна съм ти, че ме придружи. Не съм сигурна дали онзи тип нямаше да ме принуди да тръгна веднага с него, ако бях сама.

— Ясно е, че не си свикнала да се справяш с хора като него. Те могат да бъдат много безкомпромисни, особено когато знаят, че държат в ръцете си съдбата на някой, когото обичаш.

— Наистина ли мислиш, че Вон лъже?

— В цялата история има много неизвестни, Сара.

Тя замълча минута-две, обмисляйки нещата.

— Ейдриън, няма начин да не е този, за когото се представя.

— Кой? Вон ли? И какво те кара да мислиш, че казва истината?

— Ами нали спомена, че може да ми извади паспорт за два дни. Имам предвид, че никой, освен правителствен агент не би могъл да го стори толкова бързо.

— Парите и добрите връзки могат да ти купят абсолютно всичко на този свят.

— О, така ли? — тя вече започваше да не понася спокойното му цинично отношение и демонстрациите на превъзходство. — И как точно човек като Вон би могъл да ми извади фалшив паспорт?

Последва кратко мълчание, след което Ейдриън добави тихо:

— Може да опита в Мексико Сити.

— Мексико Сити!

— Това е огромен град, Сара. Един от световните мегаполиси. В западното полукълбо това е едно от предпочитаните от разни типове места за подобни неща. Там може да се уреди абсолютно всичко, включително и фалшив паспорт. Мнозина, дошли от другия край на света, се крият в Мексико Сити, за да избегнат правосъдието.

Сара го изгледа невярващо.

— Още полезни неща, научени по време на писането на трилъра?

Ейдриън проследи с поглед яхтата, която мина обратно покрай кея.

— Легенди и всевъзможни истории, скъпа. Един писател на трилъри колекционира такива неща.

— Затова ли чичо Лоуел не е устоял да ти довери историята за златото?

— Вероятно. Лоуел познава негодниците от пръв поглед.

— Ще се разправам с него по-късно — закани се Сара. — А сега трябва да се справим с Вон.

— Сара, не можем да имаме никакво доверие на този тип. Ти самата каза, че е доста странен.

— Но знае къде е чичо Лоуел.

— Твърди, че знае, но ако се ръководим от презумпцията, че не можем да имаме доверие на този човек, то тогава не бива да вярваме на нищо, което казва, нали така?

— Господи, каква бъркотия — измърмори тя. — А междуременно чичо Лоуел може да е наистина в голяма опасност.

— Мисля, че ние сме тези, които сме в опасност, и то благодарение на добрия ти стар чичо — рече Ейдриън и се отдръпна от перилата. — Хайде, скъпа, фериботът ще потегли скоро. Трябва да тръгваме.

— Четиридесет и осем часа не са много време, Ейдриън.

— Знам.

— Ами ако чичо не се свърже с нас, преди да изтече срока?

— Не назовах такъв срок, защото съм се надявал, че Лоуел ще прояви достатъчно разум и ще се свърже с нас. Направих го, за да си дам малко време.

Сара го погледна озадачено.

— Време за какво?

Ейдриън дори нея погледна. Той бе съсредоточил вниманието си върху пъстрата тълпа по крайбрежната улица.

— Сара, утре ще те оставя сама за известно време — говореше бавно, сякаш премисляше всяка своя дума.

— Но защо? — озадачи се тя.

Той се поколеба.

— Има нещо, което искам да проверя. Трябва да се видя с един човек.

— Да не би да имаш намерение да се свържеш с правителствените служби, за които е работил чичо ми?

— Не. Не мисля, че можем да им вярваме напълно — призна той искрено. — Виж само с какъв техен служител си имаме работа.

Тя сбърчи нос.

— Разбирам какво искаш да кажеш. И с кого, ако не е тайна, ще се свържеш?

— С някой, който може със сигурност да провери дали Лоуел е в Югоизточна Азия.

— Нима някой би могъл?

— Сара... — Ейдриън се протегна и вплете пръсти в нейните. Гласът му беше тих и напрегнат. — Ще те помоля да не ми задаваш повече въпроси. Става ли? Чичо ти и аз сме водили много разговори през последните години. Той ми е разказвал неща, които едва ли е споделял с някой друг.

— Но, Ейдриън...

— Моля те, Сара. Просто ми се довери.

Идеше ѝ да изкрещи, че нищо не е както трябва и да му каже, че не става въпрос за доверие, а че просто има нужда от някой обяснение. Сара бе ядосана ѝ изплашена, инстинктивно усещаше, че ако започне да крещи, това няма да ѝ помогне. Чичо ѝ явно бе доверил на Ейдриън неща, които никой от двамата не възнамеряваше да споделя с нея. Ейдриън нямаше да ѝ каже нищо повече. Беше сигурна в това.

— Ако познаваш някой, с когото би могъл да се свържеш, защо не си го направил досега? — попита тя предпазливо.

— Защото чичо ти не би искал да го направя, освен при кризисна ситуацията, в която се изисква подобно действие. Досега действах според инструкциите му в запис на телефонния секретар.

— Сметнал си, че той може сам да се справи с онази „недовършена работа“?

— Да.

Сара издърпа ръката си от неговата и се отдръпна на известно разстояние.

— Добре. Ще се въздържа от повече въпроси. Разбирам съдържаността ти. Върви и прави каквото намериш за добре. Нужна ни е информация.

— Ядосана си, нали?

— Да, така е — заяви тя. — Не обичам да ме държат в неведение.

— Съжалявам — започна той, но тя го сряза.

— Забрави! Просто никога повече не ме обвинявай, че играя игрички. Ти се оказа играчът на разни равнища.

Тези думи го накараха да замълчи. Той не продума, докато не се качиха на ферибота и не прекосиха палубата. Тогава реши да продължи разговора.

— Денят ми утре ще е ангажиран почти плътно. Оставаш сама в къщата.

Сара седна на едно от местата със скръстени пред гърдите ръце. Изглеждаше хладна и непристъпна.

— И това ли е част от играта?

Той се настани до нея и склочи небрежно ръце, после впери очи в сплетените си пръсти.

— Престани, Сара. Не играя никакви игри. Налага се да те оставя сама, защото не мога да се свържа по телефона с приятеля на чичо ти. Не бива да рискувам, въпреки че първоначално смятах да се свържа с него точно по този начин.

Тя го наблюдаваше, присвила очи.

— Да не би да мислиш, че телефонът ти се подслушва?

— След като вече имаш представа що за човек е Вон, не смяташ ли, че трябва да очакваме най-лошото?

— Вероятно. А имаш ли нещо друго предвид?

— Чичо ти ми е казвал, че неговият приятел не е от хората, които се, доверяват на другите по телефона. Трябва да го видя лично.

— Къде се намира той?

— Не е много далеч — отговори Ейдриън уклончиво. — Ако се кача на самолета, ще съм при него след броени часове. Ще тръгна утре сутринта, но сега трябва да си резервирам билет. Възнамерявам да се върна в късния следобед.

— А от мен се иска да седя търпеливо и да чакам, така ли?

— Сара, в къщата си в безопасност.

— Предпочитам да дойда с теб.

Той поклати глава, без да откъсва поглед от склучените си ръце.

— Не може ли поне да ми обясниш защо не мога да те придружа?

— Сара, моля те...

Тя направи нетърпелив жест.

— Забрави! Все едно не съм попитала.

През останалата част от деня се държаха учтиво един към друг, но на разстояние. Отидоха пеша от пристанището до Уинслоу, за да може Ейдриън да си резервира билет по уличен телефон. Сара гордо се отдръпна настрана, за да не слуша разговора му с оператора на самолетния терминал. После съжали, че не се е опитала да чуе нещо.

Поне щеше да разбере в каква посока отива. Когато Ейдриън приключи и я настигна на път към хижата, тя само попита дали всичко е наред.

— Първата възможност е в седем часа сутринта.

— Разбирам.

— Това означава, че утре ще трябва да се кача на първия ферибот за Сиатъл.

— Да.

Той сви устни при кратките ѝ, хладни отговори.

— Сара, има едно нещо, което трябва да уточним.

— Щом смяташ.

Той не обърна внимание на хапливия ѝ тон.

— Няма да напускаш къщата под никакъв предлог, докато ме няма.

— Разбрах — я упорито продължи да гледа пред себе си.

— Добре. В къщата наистина си в безопасност. Ще настроя алармата. Никой не може да проникне вътре, освен ако не използва експлозив.

— Прекрасно!

— Не бива да се тревожиш за нищо — отвърна Ейдриън сухо. — Просто ми дай честната си дума, че няма да излизаш, докато не се върна.

— Или докато чичо Лоуел не се върне — поправи го тя небрежно.

Той кимна.

— Обещаваш ли ми?

Почуди се за момент какво би станало, ако откаже да му обещае, но реши да не рискува.

— Добре. Давам ти честната си дума.

— Заклевам се, че ще се върна до няколко часа. С ферибота в пет и петдесет и пет.

— Чудесно.

— Тогава защо не престанеш да се дължиш ледено?

— Ледено значи? — повлече тя.

Той я погледна остро, когато свърнаха по пътеката и стигнаха вратата на дома му.

— Май усещам как въображението ти заработва отново?

— Мисля, че Вон може би наистина е човекът, когото наричат Вълка — въздъхна Сара. — Имам основание да го подозирам, не е ли така? Някога е бил много близък с чичо ми и сигурно от него знае за златото.

— Не се измъчвай с догадки, Сара.

— Защо пък не? Може би ако поразсъждаваме, ще открием отговорите на някои въпроси.

— Не и на този — той застина за момент в коридора и се ослуша. После се отдръпна и й стори път.

— Просто си помисли, Ейдриън. Този тип сигурно е въпросният отцепник. Чичо Лоуел може да е заминал за Югоизточна Азия с мисълта, че ще го открие и отстрани, преди да се е добрал до златото.

— Сара, въпросите наистина станаха прекалено много. Жалко, че не разполагаме с отговор на нито един от тях.

— Питам се защо ли Вон се навърта наоколо, щом като преследва златото на чичо Лоуел?

— Откъде бих могъл да знам? — Ейдриън отиде в кухнята и сложи чайник с вода на печката.

Тя го последва.

— Ейдриън, мисля, че пропускаме нещо много важно. Жизненоважно.

— Като ролята на чичо ти, например? — иронично подхвърли той.

— Имам предвид някакъв факт, ключ към историята! — изскърца със зъби тя. — Изслушай ме. Нека да предположим, че чичо Лоуел наистина има някаква връзка със златото и че му хрумнала „гениалната“ идея да ни го поднесе като... сватбен подарък.

Ейдриън се облегна на печката в очакване водата да заври. Скръсти ръце на гърдите си и погледна Сара в упор.

— Добре, от любов към спора, нека предположа, че е така. И какво от това?

Сара се опита да подреди мислите си в логическа последователност. Съсредоточи се намръщено и започна да се разхожда напред-назад.

— Добре, да кажем, че той знае къде се намира въпросното злато, но до ден-днешен не е направил никакъв опит да го вземе. Или поне ние не знаем да е правил такъв. В онова съобщение на

телефонния секретар, не казва, че отива „да вземе“ нашият сватбен подарък, а да го „отвоюва“.

— Така е — Ейдриън я наблюдаваше внимателно.

— Щом внезапно се е почувствал длъжен да го отвоюва, значи е разбрал, че някой друг се опитва да го докопа. Предполагам, много малко хора знаят със сигурност, че тази история не е легенда. Най-логично е, освен на теб и на мен, чичо ми да се е доверил и на бившето си протеже.

— Отново се връщаме на Вълчо, а?

— Не се шегувай — процеди тя.

Ейдриън въздъхна тежко и се обърна, за да налее врящата вода в две чаши.

— Добре, продължавай.

Тя се вгледа в широките му рамене.

— Вълкът, Вон или както там се нарича този тип е може би единственият човек, който знае за златото и точното му местонахождение. А ние имаме доказателства, че чичо Лоуел наистина е имал предвид него, когато е тръгнал в неизвестна посока.

— Имаш предвид онази скица на ръкописа ми? Сара, това е само косвено доказателство. Не е достатъчно.

— Не съм съгласна — поклати глава тя. — Според мен, тази скица означава, че чичо Лоуел усърдно е мислел за мъжа с прозвището Вълк, и то, защото се е боял, че въпросният тип ще предприеме нещо, за да задигне златото. Някой, когото ние не познаваме, може да го е предупредил. Бог знае колко мистериозни приятели има по света? Ти самият ще се опиташ да се срещнеш с един от тях утре! — тя разпери ръце. — Не разбираш ли? Чичо Лоуел се опитва да отвоюва нашия така наречен сватбен подарък от единствения човек, който е в състояние да го задигне.

— Тогава защо Вон говори за Югоизточна Азия по принцип? — попита Ейдриън. — Защо не уточнява поне района?

— Защото не знае къде точно в Югоизточна Азия е скрито златото. Никой, освен чичо не знае това. Вероятно Вон се опитва да се добере до него и възнамерява да ме използва по някакъв начин — Сара започна да хапе замислено долната си устна, докато обмисляше този факт. — Чичо ми изчезва. Заявява на съседа си, че отива на лов. Кой смяташ, че е примамката?

— Човекът вълк може би — изгледа я Ейдриън подигравателно.

— Продължавай, надсмивай ми се, но мисля, че започвам да стоплям малко по малко.

— Не се надсмивам на теб, Сара — Ейдриън ѝ подаде чаша чай. — Може и да си права. Но според мен първо трябва да разберем дали чичо ти наистина е там, където твърди Вон. А аз знам един-единствен начин да разбере това.

— Добре, открий човека, за когото чичо ми ти е споменал. Повече няма да споря с теб по този въпрос, Ейдриън. Виждам, че вече си го решил — рече тя уморено.

Няколко часа по-късно двамата вечеряха в напрегната атмосфера, когато Ейдриън отново повдигна въпроса. Сара побутваше разсеяно в чинията си салата от печени червени чушки, която бе приготвила, когато след дълго мълчание, Ейдриън заговори:

— Има още едно нещо — започна той замислено.

Тя вдигна поглед от чинията си.

— И какво е то?

— Лоуел неслучайно ми е разказал историята за златото. Той знае, че тя залегна в основата на сюжета на „Фантом“.

— Прав си — Сара остави вилицата си.

— Ако си права за това, че сватбеният ни подарък е наистина прословутото злато, тогава той през цялото време...

— ... ти е подсказвал къде е нашият сватбен подарък и неговото точно разположение — довърши Сара развълнувано.

— Напълно типично за него.

— Така е. По дяволите, ще го убия само да се появи накрая! — изръмжа Ейдриън. — Знае, че не обичам тези неща.

Краткият разговор по време на вечерята бе последван от продължително мълчание. Напрежението, което тегнеше във въздуха нарасна, когато наближи време за лягане. Ейдриън наблюдаваше как стрелките на часовника бавно се придвижват към десет часа и от отнесения израз в очите на Сара разбра, че тази вечер ще спи сам.

Беше го очаквал, разбира се, още щом се събуди тази сутрин и осъзна, че със Сара всичко се развиваше прекалено бързо. Тя имаше право на малко време, за да свикне с мисълта за близките им отношения. Все пак, тя не беше мечтала за него в продължение на

месеци, както той. За нея той продължаваше да бъде един непознат, един почти чужд човек.

Ейдриън кимна учтиво, когато тя се извини и изчезна по коридора към нейната спалня малко след десет часа. Той остана да седи и да си повтаря предупрежденията, които си бе отправял през цялата вечер.

Времето не бе достатъчно.

Той наистина бе един непознат за нея.

В момента имаше прекалено много проблеми. И то сериозни проблеми. А и сигурно му бе ядосана, че отказа да я вземе със себе си утре. Продължи да обмисли сериозно целия забележителен списък от причини, но колкото и да се опитваше да мисли това не оказва особено внимание върху пулсиращото в него желание, което щеше да го държи буден цяла нощ.

Той се замисли за онова, което трябваше да прави сутринта и си повтори, че има нужда от сън, а не от нощ, прекарана в бдение на креслото. Напоследък беше имал прекалено много такива нощи.

Нямаше никакво съмнение — нуждаеше се от сън. Щеше да се справи и без да бди цяла нощ, а и нямате никакво право да безпокои Сара. В съзнанието му тези неща бяха ясно, логически обосновани. Но както почваше опитът му, логиката невинаги можеше да охлади емоциите. Ейдриън се замисли върху последното. Емоциите бяха странно нещо. Сигурно имаше хора, които можеха да се закълнат, че е лишен от каквито и да било чувства. Но Ейдриън не бе съгласен с тях.

Той бавно се изправи и започна тихата си разходка из къщата. Тук Сара щеше да бъде в безопасност. Охранителната система не допускаше натрапник да прекрачи прага. А и той щеше да се върне колкото се може по-скоро. Бързо провери по два пъти скритите датчици и неочакваните препятствия, които Кинкейд му бе помогнал да инсталира. Лоуел с неговите сръчни ръце и изобретателен, нестандартен ум. Къде си сега, приятелю мой, въздъхна Ейдриън.

Обувките му с каучукови подметки не издаваха никакъв шум по дървения под, докато обхождаше къщата и проверяваше надеждността на системата, за да се увери, че подаръкът от Лоуел Кинкейд ще остане непокътнат. Сигурността на Сара беше най-важното нещо за него в този момент, осъзна Ейдриън. Странно чувство обладаваше човек, когато бе поел отговорност за друго човешко същество. Почти

първично. Той си помисли колко изцяло тя бе обсебила мислите му и се насочи към спалнята си.

Не, нямаше да спре пред вратата на Сара. Нямаше да се ослушва, за да разбере дали не се върти неспокойно в леглото. Нямаше да стои в коридора и да си позволява да мисли какво би направила, ако отвори вратата. Той беше дисциплиниран човек и можеше да се справи с първичните си страсти.

Не съм сигурен обаче за желанието, което се е загнездило в съзнанието ми, призна Ейдриън, когато наближи затворената врата на Сара. Как човек контролира нуждата си от близостта на друго човешко същество? Особено, когато си прекарал целият си съзнателен живот, без да изпитваш такава нужда?

Стъпките му обаче се забавиха напук на всякаква логика и самоконтрол и Ейдриън смътно осъзна, че пръстите му са се впили в бедрото. Тя сигурно вече бе заспала.

Ала Сара лежеше неподвижно в широкото легло с разпиляна по възглавницата коса и наблюдаваше променящите се светлосенки изпод вратата на стаята си. Не го чуваше, но знаеше, че е там. Тя усети напрегнатото си тяло и осъзна, че чака вратата да се отвори. Лежеше и чакаше от момента, в който загаси лампата и се пъкна под завивките.

Не бива да го остави да тръгне на сутринта, помисли си Сара мрачно, без да му даде да разбере, че тази нощ той има право да бъде в нейното легло.

Беше абсолютно уверена в това. Не можеше да си го обясни, но важното беше, че тази мисъл присъстваше в съзнанието ѝ.

Сара отметна завивките и седна на ръба на леглото. Посегна към халата си тъкмо когато вратата се откряна безшумно. Ейдриън изпълни рамката. Лицето му остана в сянка. Пръстите на Сара застигнаха върху дрехата, когато го погледна.

— Не спиш значи — гласът му беше тих и дрезгав.

— Както и ти — Сара пусна халата. Вълната на желание, която премина през нея, я изненада със силата си. Тя се побоя, че ако се изправи, краката могат да я предадат.

— Трябваше вече да си заспала — изрече той.

— Нима?

— Това би... улеснило нещата — той не помръдна.

— Би ги улеснило за кого?

— За мен.

Сара си пое дълбоко дъх.

— Но не и за мен — прошепна тя и протегна ръка в жест на древна покана на жена към нейния избраник.

— Сара? — гласът на Ейдриън стана още по-дрезгав.

— Ела при мен, Ейдриън. Моля те.

Той се поколеба за момент, което ѝ се стори цяла вечност. После тихо направи няколко крачки в тъмнината, прегърна я и я повали на леглото.

— Ейдриън...

— Тихо, Сара. Нищо на света не ще ме накара да ти позволя да промениш решението си — тялото му я притискаше към възглавниците, а ръцете му я прегръщаха страстно, докато устните му търсеха нейните.

Искаше да му каже, че няма никакво намерение да променя решението си, че го желае, че се нуждае от него, че никога досега не се е чувствала по този начин с някой мъж. Но думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ.

Ейдриън изрита обувките си, без да се отдръпва от нея. Сара чу как те тупнаха на пода. Усети как припряно се мъчи да разкопчее колана на джинсите си и копчетата на ризата. А през цялото време я притискаше под себе си, без да си дава сметка, че ѝ причинява лека болка. Тя обаче не се възпротиви, хваната в прекрасния капан на силното му тяло.

— Казвах си, че не трябва да спирам пред вратата ти — измърмори той и хвърли дрехите си на пода.

Сара отметна глава на възглавницата.

— Не, мястото ти е тук — тя обви ръце около врата му и още поплътно го придърпа към себе си.

— Сара, моя сладка, Сара... — дръпна нощницата ѝ и я плъзна по раменете ѝ чак до бедрата. Докосна гърдите ѝ и захапа нежно и изкусително зърната ѝ, което ги накара да настръхнат.

Сара въздъхна нежно до устните му и се престраши да ги погали с върха на езика си. Отговори ѝ моментално, като навлезе дълбоко в устата ѝ. Тя прокара пръсти по гладкия му гръб, докато дишането му не се учести.

Ейдриън се повдигна за момент, издърпа нощницата през краката ѝ и я пусна на пода до джинсите си. После отново легна до нея и Сара веднага усети твърдата му мъжественост до бедрото си. На почти необузданото желание, което бе завладяло тялото му, нейното отвърна спонтанно.

Той започна да я гали възбуждащо. Пръстите му заиграха по вътрешната част на бедрата и, докато не усети, че едва издържа. Когато я погали по-нагоре, тя извика, но устните му потушиха вика ѝ.

Опита се е цялата си страст да отвърне на вълнението и пулсиращото му очакване. Плъзна ръка по бедрото му и почувства гъделичкането на къдравите косъмчета. После го погали още поинтимно, докато накрая не обхвана с ръка доказателството за неговото желание.

— Сара, побъркваш ме! — простена той с дрезгав глас.

— О, моля те — прошепна тя, останала без дъх.

— Сара, сигурна ли си, че го искаш?

— Никога през живота си не съм била по-сигурна — тя пусна в употреба ноктите си с изкусителна нежност и той прошепна нещо нежно и диво в шията ѝ.

— Ейдриън?

— Не бих спрял, дори ако всички земни стихии се обединят срещу мен — изрече той и разтвори бедрата и със своите, след което се плъзна в нейната топлота, докато телата им не се сляха напълно.

Шепнеше името му, движейки се в ритъм, без да прикрива желанието си.

— Това е, скъпа! Отпусни се... Просто ми се отдай всецяло. Толкова много се нуждаеш от теб.

Затаи дъх, когато той ускори ритъм. Страстното му нашествие завладя цялото ѝ същество. Тя обви ръце и крака около тялото му и го притисна към себе си.

Ейдриън сякаш потъна в прегръдките ѝ. Единствената мисъл в съзнанието му бе, че иска винаги да е до него. Не съществувахе нищо друго, освен този разтърсващ и за двамата момент. Ейдриън се отдаде на изживяването. Утре щеше да има достатъчно време да осмисли силата на своето желание, достатъчно време, за да се безпокои, че тя може би реагира така само заради драматичната ситуация, в която бяха поставени, достатъчно време, за да преосмисли и да реши дали е

постъпил правилно, като си е позволил да потъне в горещата ѝ влажна топлина. Винаги имаше достатъчно време, за да съжалява за нещо вече станало. Но тази вечер той живееше за момента и искаше да му се наслади изцяло. Можеше да си позволи поне за малко да повярва, че всичко това е истина.

Усети издайническото стягане на тялото ѝ, което сякаш се предаде като ехо на неговото собствено. За миг вдигна глава и погледна лицето ѝ, на което бе изписано истинско блаженство. Помисли си за силното чувство за собственост, което изпитваше към жената в прегръдките си, след което отново бе погълнат от водовъртежа на общото им желание. То ги погълна в дива и пулсираща кулминация и ги остави да се насладят на мига, който бавно отлиташе.

Краткото настояще вече се превръща в минало, помисли си Ейдриън, отпуснат до Сара. Скоро щеше да настъпи утрото, а с него и още един отрязък от живота му. Може би в природата съществуваше равновесие. Един отрязък от време заличаваше друг. Щеше да запази спомена за горещата отзивчивост на Сара като спомен до утрото, когато захладнее.

Тя потрепери в прегръдките му.

— Ейдриън?

— Тук съм, Сара.

— Добре — промълви тя унесено. — Гледай да си тук и утре вечер.

Не знам дали утре вечер отново ще ме искаш тук, скъпа моя Сара, каза си той наум.

Потегли в ранни зори. Сара го изпрати до вратата. Беше се събудила едновременно с него, усещайки всяко негово движение с тялото си. Той лежа дълго време и я наблюдава, след което я целуна нежно по устните. Думите напиреха, но той не намери сили да ги изрече на глас. Не разполагаше с никакво време за признания. Може би така беше по-добре.

Той отметна завивките, стана и се запъти към банята. Без да каже нищо, тя му приготви кафе, докато той се обличаше, след което се повдигна на пръсти и го целуна за довиждане.

— Внимавай, Ейдриън. Моля те, внимавай!

— Хей, само ще си поговоря с един приятел на чичо ти — възпря я той тихо. Побоя се от напрегнатия ѝ взор. Предпочиташе да съзира в очите ѝ смях или страст. Ейдриън осъзна колко много е започнал да цени импулсивността толкова типична за Сара. Животът му щеше да бъде твърде студен без нейната топлина.

— До залез-слънце ще съм отново у дома.

— Добре — примирено кимна тя.

— Няма да напускаш къщата — повтори той строго.

Сара кимна.

— Не и ако ти или чичо Лоуел не ми кажете да я напусна.

— Сара... — той се поколеба, застанал на верандата. Не се решаваше да ѝ обърне гръб.

— Побързай, Ейдриън. Бъди спокоен, ще те чакам да се върнеш.

Той я погледна, кимна ѝ още веднъж за сбогом и тръгна, без да поглежда назад.

ОСМА ГЛАВА

Къщата изглеждаше пуста без Ейдриън. Сара се разхождаше от стая в стая, като се чудеше дали малко домакинска работа не би ѝ помогнала да излезе от унилото настроение, в което бе изпаднала. Това я накара да си зададе въпроса кой всъщност поддържаше къщата. Навярно той сам вършеше всичко. През няколкото дни, в които го познаваше, със сигурност тук не бе идвал никой да почиства дървените подове или да бърше прах. Но всичко изглеждаше подредено и чисто. Чистотата и редът несъмнено бяха част от природата му. Тя напълно съответстваше на склонността му да контролира изцяло своя свят.

Сара се запита дали изобщо някога на Ейдриън му се бе случвало да изгуби контрол. Кога се е появила тази му потребност да съблюдава всичко в обкръжаващия го свят? Може би му бе вродено. Или може би нещо от неговото минало го бе направило толкова предпазлив, дисциплиниран и сдържан. Обикновените хора не си инсталират супер сложна електронна система за защита на домовете си, освен ако някое извънредно събитие не е породило насъщна потребност от сигурност. Ейдриън определено не беше човек, който би развил параноя. Сигурно си имаше причини за осторожността спрямо всичко, което го заобикаляше. Единствено когато бе правил любов с нея, сякаш се бе поотпуснал малко.

Спомените, запечатали се в съзнанието ѝ от предишната нощ, я накараха да се изчерви. Тя си спомни страстта и силата на мъжа, който я бе прегръщал. Спомни си и собствената си необузdana реакция.

Отиде до библиотеката и прокара пръст по горната лавица. По него остана малко прах, но нищо кой знае какво. Съвсем нормално количество прах. Също, както и върху нейната най-горна лавица за книги. Също, както и при останалите хора, който живееха сами. Тя се запита от колко време Ейдриън живееше сам. Очевидно през по-голямата част от живота си.

Тази мисъл ѝ подежда депресиращо и тя се отдалечи от библиотеката. Приблужи се към бюрото. След като го бе преровила

вече веднъж, не намираше смисъл да го прави отново дори за забавление. Седна във въртящия се стол и си спомни как Ейдриън я бе заварил тук преди няколко ноци. Спомни си, че изобщо не бе чула стъпките му. Този мъж се движеше абсолютно безшумно. Движеше се изключително тихо с тези негови обувки е каучукови подметки.

Лъч утринна светлина прободде кристалната ябълка със златни инкрустации и накара мехурчетата в сърцевината ѝ да оживеят за миг. Сара се наведе и учудено заизучава създалия се ефект на трептене. Харесваше ѝ идеята, че и Ейдриън е седял тук на бюрото си месеци наред с ябълката пред себе си, докато е работел. Колко ли пъти е поглеждал разсеяно към нея и се е улавял да я изучава? Може би също толкова много пъти, колкото и тя самата.

Но на нея и през ум не ѝ бе минавало, че кристалната ябълка има дубликат. Докато Ейдриън е знаел през цялото време, че има още една ябълка и че някой ден той ще срещне нейния собственик. Замисли се какви са били очакванията му за това как ще изглежда. Как ли бе я обрисувал чичо ѝ? Изведнъж Сара осъзна колко е важно за нея, че Ейдриън бе харесал подаръка си. Толкова искаше да е сигурна, че ще се върне довечера при нея.

— Ейдриън — прошепна тя на глас, — пази се! Не биваше да те пускам да тръгваш сам.

Сякаш бе имала друг избор.

Сара неспокойно се изправи и напусна кабинета. Ще си направи още една чаша кафе и ще се опита да си намери нещо за четене. Денят щеше да бъде неимоверно дълъг.

Наливаше си кафе, когато осъзна, че всъщност ѝ се иска да зачете отново „Фантом“. Може би ако го прегледаше отново, този път със съзнанието, че чичо ѝ нарочно е пускал по малко информация, за да може след това тя да я открие и да се ориентира. Извади папката от куфара си, занесе я в кабинета на Ейдриън и я разгърна с чашата кафе до себе си.

Сбърчи нос, когато погледът ѝ отново попадна върху рисунката на вълк на заглавната страница. Това я накара да запрелиства ръкописа с повишено внимание. В него трябваше да има нещо. Нали Лоуел обичаше да крие неща на очевидни места? На доста от страниците имаше драскулки. Но пък от друга страна това бе абсолютно

задължително за Лоуел Кинкейд всеки път, когато се озовеше с лист и молив в ръка. Трябвало е да стане художник, а не таен агент.

Първия път, когато прочете „Фантом“, тя бе впечатлена от превратностите на сюжета, както и от болката, която изживяваше героя и дивата му решимост да оцелее. Същото стана и сега. Първоначално героят бе пробудил у нея желание да го защити и сега това желание се бе появило отново, макар да знаеше, че единствено той може да преживее както емоционално, така и физически своето оцеляване. Толкова ѝ се искаше романът да има щастлив край. Отново се залита каква част от себе си Ейдриън е пресъздал в героя на „Фантом“. Този въпрос не, спираше да я измъчва. Все пак това беше първият му роман. Някъде беше чела, че те обикновено са автобиографични в по-голямата си част.

Сара беше стигнала до трета глава, когато телефонът на бюрото издрънча оглушително. Неочакваният звук я стресна. През часа, в който се бе появила в къщата на Ейдриън, апаратът не бе звънял никога. Тя се поколеба няколко секунди, преди да се пресегне и да вдигне слушалката. После я споходи мисълта, че това може да е Ейдриън и бързо я вдигна.

— Ало?

— Сара...

— Чичо Лоуел! — Сара загуби ума и дума при звука на характерното ръмжене на чичо ѝ. — Чичо Лоуел, къде си? За малко да изпадна в паника. Цялото това нещо е...

— Сара, не говори, само ме чуй — каза бързо Лоуел Кинкейд. — Ела в хижата, колкото е възможно по-скоро.

— Но чичо...

— Колкото е възможно по-скоро, Сара! Не мога да ти обяснявам по телефона. Ще те чакам.

И той затвори, преди да е успяла да му зададе нов въпрос. Първото нещо, което усети, бе, че изпада в паника. Нямаше как да се свърже с Ейдриън и да му каже за случилото се току-що, както и никакъв начин да разбере дали чичо ѝ има нужда от незабавна помощ, например от линейка, както и дали всичко е наред. Можеше единствено да се подчини на молбата на Лоуел Кинкейд, и то възможно най-бързо. Тя отчаяно се опита да се успокои с думите на

Ейдриън за опитността на чичо ѝ в такива ситуации. Той щеше да съумее да се погрижи за себе си.

Каквото и да ставаше, поне знаеше, че не е в Югоизточна Азия! Само ако можеше да се свърже с Ейдриън и да отложи разговора му с онзи мъж. Сара трескаво се опита да намери изход. Отне ѝ само минута да преодолее стъписването, в което бе изпаднала след телефонното обаждане на чичо си. Отново бе на крака и тичаше към спалнята. Чантата ѝ бе там, където я бе оставила последния път — до леглото. Тя я грабна и зарови в нея за ключовете от колата си.

Сара беше вече почти пред входната врата, когато си спомни за сложната охранителна система, инсталирана в къщата на Ейдриън. Тя се насили да спре и да се концентрира, след което влезе в спалнята на Ейдриън и изключи датчиците, както го бе видяла да прави, така че да може да напусне къщата, без да задейства алармата. Почти инстинктивно натисна и бутона за повторно набиране, така че къщата да засече евентуални натрапници след нейното излизане. Ейдриън определено нямаше да ѝ бъде благодарен, ако оставеше надеждната му система изключена. Боеше се обаче да я настрои така, че да държи натрапниците отвън, а и Ейдриън не беше ѝ обяснил как да го направи. Винаги съществуваше вероятността тази вечер да се върне отново тук с чичо си.

По този начин щеше да се разбере, ако в къщата влезе някой, а и тя би могла да влезе обратно вътре, когато пожелае. Щом приключи с тази задача, системата бе нагласена на режим, подобен на онази нощ, когато тя бе влязла безпроблемно в кабинета на Ейдриън, за да го претърси. Добре бе да остави бележка, в случай че Ейдриън се прибереше, преди да се е върнала.

Тя се втурна по коридора към кабинета и взе химикалка и лист хартия. Набързо надраска обяснение за телефонното обаждане и молбата на Лоуел. После се огледа за нещо, с което да прикрепя листа. В полезрението ѝ попадна кристалната ябълка. Тя я взе и лъч утринна светлина се пречупи през нея, докосвайки застиналите мехурчета. Сара отново се улови, че се взира в сърцевината на кристала. Но това продължи само секунда. Проклетата ябълка бе основата на цялата бъркотия, осъзна тя. Тя бе първата връзка между нея и Ейдриън.

Отърси се от моментното си разсейване и постави кристала върху бележката. После щеше да има достатъчно време, за да разбере

дали ябълката нямаше някакво тайно предназначение, както ѝ бе хрумнало за миг.

След като приключи, се втурна надолу по стълбите към вратата. Колата ѝ бе паркирана на алеята. Усетила прекомерното си напрежение, тя се ядоса на себе си, което пък увеличи нервността ѝ. Стори ѝ се невероятно трудно да вкара ключа там, където трябваше, за да запали колата. Чакането на ферибота ѝ се стори безкрайно. Междущатската магистрала беше задръстена в центъра на Сиатъл и по моста към остров Мърсър. Сякаш всички се бяха наговорили срещу нея, така че да не може да се измъкне от града.

Когато най-накрая преодоля градските задръствания, тя се опита да спазва ограниченията за скоростта, въпреки че инстинктът ѝ подсказваше да бърза. В думите на чичо си бе доловила скрита тревога, макар гласът му да бе необичайно безизразен. Никога не го бе чувала да говори толкова глухо.

От друга страна, никога не се бе намирала близо до него, когато той „работеше“. За нея той винаги бе бил засменият, духовит мъж, който напълно я разбираше, за разлика от семейството и. Още откакто беше малко момиченце между нея и чичо ѝ съществуваше привързаност. През по-голямата част от времето родителите ѝ толерираха добронамерено тази привързаност, но имаше и случаи, когато я предупреждаваха да внимава. Черната овца на семейството можеше и да е много забавен, но не представляваше пример за един млад човек, особено що се отнасяше до отговорността.

С всеки изминал километър, Сара се чудеше какво се бе объркало в последната игра на Лоуел Кинкейд.

Едва два часа по-късно, когато зави по тесния път, извеждащ към хижата, Сара си спомни и се почуди защо чичо ѝ не бе споменал Ейдриън. Ако наистина нещо се бе объркало, защо викаше само нея?

Тя нетърпеливо намали скоростта, за да успее да вземе завоите по стария път. Изведнъж се ядоса на чичо си и на Ейдриън. Мъже! С тяхното самомнение и налудничави планове. И имаха наглостта да ѝ кажат, че тя играела игрички? Когато всичко това свърши, реши Сара, докато вземаше един остър завой, ще изнесе и на двамата по една лекция. И не само това. Ще им изчете и по едно конско.

Изведнъж съгледа някаква кола, блокирала пътя отгатък завоя. Това я шокира. Машината бе препречила и двете ленти и минаването

беше абсолютно невъзможно. Сара, която отново бе натиснала газта на излизане от завоя, тутакси удари спирачки.

— По дяволите! — това бе капката, която преля чашата, каза си тя, докато се чудеше къде да спре.

Оттук поне можеше да отиде пеша до хижата. Тя така и така си бе ядосана, но сега гневът и тревогата я завладяха напълно. Спря край пътя, отвори вратата и излезе. В другата кола нямаше никой, поне доколкото можа да види. Кой глупак, по дяволите, бе оставил колата си на сред пътя? Вероятно някой пиян шофьор, който не бе успял да намери пътя към дома си след бурно прекарана вечер в местната кръчма.

Сара се наведе и взе чантата си от предната седалка на колата, след което извади ключовете от стартера. До хижата на чичо ѝ сигурно имаше не повече от километър и половина. За щастие, бе си обула удобни сандали. Тя се изправи, затръшна вратата на колата, завъртя и се намери лице в лице с ястребовото лице на Брейди Вон.

— Поздравления, госпожице Фрейзър. Постигнахте завидно време — той замахна небрежно с малкия пистолет с къса цев, който държеше в дясната си ръка. — Паркирах колата едва преди петнадесет минути. Мислех, че ще ви отнеме доста повече време да дойдете дотук.

— Явно не е трябвало да бързам — успя единствено да промърмори Сара.

Не можеше да откъсне очи от пистолета. Умелият и небрежен начин, по който Вон го държеше, изглеждаше също толкова ужасяващ, както ѝ всичко, което се случваше в момента. Човек, който боравеше така умело с оръжие, сигурно имаше доста голям опит:

— Кой сте всъщност вие, господин Вон?

— Нека кажем, че съм стар приятел на чичо ви — той посочи с глава колата, докато говореше. — А сега мисля, че е по-добре да махнем колите от пътя. Тук не минават много хора, но не искам някой непознат да се появи отнякъде и да започне да задава глупави въпроси.

— Като например защо сте насочил пистолет към една жена? — Сара не помръдна. Краката ѝ бяха като от олово.

Вон се усмихна криво.

— Приемете го като комплимент. Отдавна съм разбрал, че жените могат да бъдат не по-малко опасни от мъжете. Няма да

рискувам. Влизайте в колата. Вие ще карате.

Когато пристъпи към нея, Сара откри, че е възвърнала способността си да се движи. Тя се запъти към безличния малък автомобил, паркиран напъряко на пътя.

— Накъде да карам?

— Към хижата на чичо ви, разбира се. Това е най-доброто място, където бихме могли да го изчакаме.

— Но нали казахте, че е в Югоизточна Азия!

— Блъфирах. Умея ги тези неща. Трябва да започнете да свиквате. Много мъже ще ви лъжат в този живот. А сега, потегляйте, госпожице Фрейзър. И моля ви, и за ваше, и за мое добро, не се опитвайте да предприемате нищо рисковано, разбрахте ли?

Сара осъзна, че не бива да предприема нищо, дори да ѝ хрумне гениална идея. Под дулото на пистолета, тя се настани на мястото на шофьора. Пръстите ѝ трепереха, когато хвана волана. Беше крайно нервна и червената ѝ блуза започна да овлажнява под мишниците от избилата пот. Вон също влезе в колата, без за миг да откъсва поглед от нея.

Пътуването до хижата на Лоуел Кинкейд беше кратко. За момент ѝ хрумна да натисне газта и да се опита да направи някоя дива маневра, която да обезоръжи Вон, но здравият разум я предупреди, че едва ли ще успее да промени нещата. Нямаше как да увеличи скоростта толкова много, без той вече да е изстрелял поне един куршум в нея. Щеше да има предостатъчно време да я убие и да овладее управлението на автомобила.

Хижата изглеждаше по-абсолютно същия начин, както тя и Ейдриън я бяха оставили. Когато Сара послушно изгаси колата, Вон и нареди да излезе.

— Сега обаче ще се върнем пеша и ще вземем и другата кола — той отстъпи встрани и я изчака да тръгне първа надолу по пътя.

— Защо ми бе препречил пътя, като можеше просто да ме причакаш в хижата?

— Боях се, че веднага ще заподозреш нещо, когато забележиш непознатата кола на алеята. А тук няма подходящо място, където да я скрия и същевременно да ми е подръка — той посочи към откритото пространство между алеята за коли и входа на хижата. — Пък и не знаех дали с чичо ти си нямате предварително уговорени сигнали.

— Смяташ ме за по-предпазлива и наблюдателна, отколкото съм — отговори Сара сухо. — Съмнявам се, че колата щеше да ми направи впечатление. Щях да предположа, че е на чичо ми. И нямаме какъвто и да било специален сигнал! Господи, аз съм негова племенница, не таен агент!

— О, знам коя сте, Сара Фрейзър. И то много добре. Разчитам на вас, за да привлече вниманието на чичо ви и да го накарам да се покаже.

Тя се обърна и го погледна през рамо. Пистолетът бе все така насочен към нея.

— Но това бе гласът на чичо ми по телефона! Не разбирам... Къде е той?

Вон повдигна вежда.

— Вярно, беше гласът на чичо ви. Свален направо от касетата на телефонния му секретар.

— Неговият телефонен секретар! Но той не казва подобни неща на касетата — изуми се Сара.

— Разбира се, че ги е казал — отвърна й Вон с леко кискане. — Просто не и в този ред.

— Разбъркали сте думите му от касетата и сте направил други изречения?

— Да, и го записах на друга касета. Изисква малко работа и подходяща апаратура, но може да се направи. Разполагах със записа на поздравителното съобщение за хората, които му се обаждат, както и със съобщението, което беше оставил за Ейдриън. Достатъчно материал, от който да съставя няколко кратки изречения.

Сара се взираше невидждащо към колата си, паркирана преди завоя.

— Явно сте професионалист в тази област, господин Вон — промърмори тя.

— И то много голям — увери я той. — Най-добре ще е, ако не забравяте този факт.

Тя закара и втората кола до хижата. Когато най-накрая паркира своя автомобил до таратайката на Вон, той й посочи хижата.

— А сега какво? — попита тя тихо, докато влизаше вътре.

— Сега ще чакаме. Направи кафе, ако искаш. Вероятно ще ни отнеме известно време — Вон не изглеждаше особено притеснен.

— И какво по-точно чакаме?

— Чичо ти просто трябва да се свърже с нас.

— Но защо ще го прави? А и как би могъл да знае къде съм, с кого съм? — леко замаяна съм, помисли си вяло Сара. Явно бе загубила способността си да разсъждава разумно. Може би трябваше да последва съвета на Вон и да направи кафе. Поне щеше да има нещо, с което да се занимава.

Прекалено много се боеше, че ако седне иди остане, без да прави нищо, ще започне да трепери неконтролируемо.

— Чичо ти ме издирва. Само въпрос навреме е да разбере, че го чакам търпеливо точно тук, на негова територия. А когато това стане ще открие, че и ти си с мен.

Сара пусна водата в кухнята, усещайки погледа на Вон, който я наблюдаваше от прага.

— Значи ще ме използваш като разменна монета, така ли?

— Да, ще те разменя срещу информация от чичо ти — потвърди подозренията й Вон. — Представям си го просто като бизнес сделка.

— И каква информация търсите, господин Вон?

— Не смяташ ли, че е време да започнеш да ме наричаш Брейди?

— Не мога да си представя ние двамата с вас някога да общуваме не принудено — процеди тя и сложи каната под цедката на машината за кафе.

— Но ние го правим, Сара — провлече той. — Даже от известно време. Ти наистина улесни нещата. Не бях много сигурен как ще се отърва от приятеля ти. Не бях сигурен до вчера, когато той се намеси. Имах няколко плана, които щяха да свършат работа, но и той значително улесни нещата, когато послушно замина със сутрешния полет за Мексико Сити. А заминаването му за Мексико окончателно потвърди и неговото участие в цялата тази работа.

— Мексико Сити!

— Принудих служителят от авиолиниите да провери дали не е купил еднопосочен билет за Мексико. Какво има, Сара? Той не ти ли каза къде отива?

— Да, но аз... просто не разбирам как си могъл да получиш подобна информация — Сара бе изненадана, че успя да изрече толкова леко лъжата. Мексико Сити! Как ли пък не. Нямахме смисъл. Човек не отива до Мексико Сити за един ден и не се връща още същата вечер. А

вчера Ейдриън и разказваше истории за това как човек може да потъне в Мексико Сити, дори да е дошъл от другото полукълбо.

— Човек може да получи всякаква информация стига да ги заблудиш по подходящия начин — информира я Вон. — Горката Сара! Ти все още не осъзнаваш какво е направил той, нали? Използвали са те, скъпа. И, то не само веднъж.

— Той е писател — обясни тя, опитвайки се да намери логично обяснение. — Прави доста проучвания и планираше това пътуване от доста време. Боя се, че моята поява обърка плановете му. Действието в следващата му книга се развива в Мексико — дали звучеше разумно? — Но аз нямах възможност да го придружа.

— Значи така — рече замислено Вон. — Оставил те е тук сама да се тревожиш за чичо си. След като ми поиска срок от четиридесет и осем часа, за да прецениш ситуацията и да вземеш решение?

— Ами да — вероятно беше по-добре да не продължава този разговор. В противен случай имаше опасност самата тя да не успее да проследи нишката.

— Не е много мило от негова страна, нали?

Сара замълча. Съсредоточи вниманието си върху кафето, което се процеждаше в каната.

— Каква глупачка си, Сара — произнесе спокойно Вон. — Зарязали са те. Веднага щом Савил е разбрал, че ти си най-лесният начин да стигне до златото, не е имал нищо против да изиграе и ролята на любовника. Но вчера, когато му дадох да разбере, че и други хора са близо до наградата, той се паникьоса и реши, че ти вече не си най-сигурният начин. Аз обаче знам, че ти продължаваш да бъдеш най-добрата примамка, за да получи онова, което искам. Аз съм търпелив човек, Сара.

Тя му хвърли бързо уплашен поглед.

— Искаш ли да ти кажа истинската причина, поради която той е отишъл на юг? — усмихна се Вон.

— Е, какво е вашето обяснение?

— О, то е доста просто. Мексико Сити е отворен град. Слави се с определена репутация. Освен всичко останало е и изходен пункт за хора, които биха желали да отпътуват за Камбоджа без американското правителство да узнае къде точно отиват. В Мексико Сити можеш да

купиш всичко, включително и да си смениш паспорта. Примири се, приятелят ти те изостави и вероятно вече пътува за Югоизточна Азия.

— Мислех... — започна тя несигурно, — че историите за Мексико Сити са само тема за шпионски романи. Легенди, истории...

— Боя се, че са факт. Като и това, че любовникът ти те изостави — Вон изглежда се забавляваше. Сара сведе поглед.

— Защо би го направил?

— Защото е решил да рискува да тръгне да търси златото сам, вместо да чака чичо ти да се върне. Както ти казах, вчера много се изнерви, когато разбра, че и други хора са близо до целта. Той явно е приятел на чичо ти, а Кинкейд е направил грешката да му повери не само племенницата си, но и информацията за златото. Някога чичо ти не правеше такива грешки, но явно вече остарява. Доверил е подробностите за онова, което вероятно е можело да послужи за твоя зестра не на този, на когото трябва. Надбягването започна, Сара, но аз съм този, който бяга по вътрешна пътека. Имам теб и изобщо не се тревожа за това, че Савил се опита да си купи четиридесет и осем часа преднина. Тя няма да му послужи, защото очевидно е аматьор. Алчен аматьор, но все пак аматьор.

— Защо мислиш така?

— Защото всеки професионалист би разбрал, че ти си ключът. И че аз съм най-голямата заплаха. Един професионалист би се опитал да ме отстрани, преди да напусне града, ако не за друго, то поне, за да разбере какво знам. Югоизточна Азия е обширна и опасна територия за лов без точна ориентация и контакти с местните. Вероятно Савил ще намери само смъртта си, докато се опитва да открие златото на чичо ти. Но това не променя плановете ми ни най-малко. По един или друг начин аз стигнах до теб, а ти се появи на сцената в най-подходящия момент. Способен съм тутакси да адаптирам тактиката си. Преди твоята поява, използвах друг подход. Претърсих хижата най-внимателно. Осъзнах обаче колко безполезно е било, когато ти се появи изневиделица. Отначало не знаех коя си, но след като си тръгна оттук първия път, си спомних за телефонния секретар. Прослушах го повторно, за да получа повече информация за неочакваната гостенка на Кинкейд и разбира се, всичко, което ми трябваше, беше на касетата. Така разбрах, че си племенница на Кинкейд.

— Искаш златото, нали? — Сара взе една чаша и наля кафе с прекалено усърдие. Боеше се, че ако не е изключително внимателна, ще разлее горещата течност по краката си. — Златото, което твърдиш, че чичо ми е оставил в Югоизточна Азия.

— Да, Сара. Искам го. Налей кафе и на мен. Просто го остави на масата. Аз ще си го взема. Не бих искал да се опиташ да го излееш в лицето ми в героичен опит, да се освободиш.

— Значи ще ме използваш, за да накараш чичо ми да ти каже тайното скривалище? — настоя Сара и отстъпи, за да може Вон да вземе кафето.

— Точно така.

— Ти каза, че чичо Лоуел смята, че си на Хаваите — поде тя намръщено, докато трескаво се опитваше да сглоби парченцата от мозайката.

— Направих така, че да получи тази информация. В нашите среди слуховете са много ефективно нещо, дори и сред... по-старите златотърсачи? Исках да го отдалеча оттук за малко, така че да събере информацията, която ми е нужна по най-лесния начин.

— Претърсил си значи хижата — прошепна тя, като си спомни хаоса, който бяха видели тя и Ейдриън.

— За нещастие, както казах, не открих нищо полезно като например карта или координати, които биха улеснили задачата ми и биха ми посочили накъде да тръгна. Наистина смятах, че ще успея да откроя онова, което ми трябва, защото от едно време познавам чичо ти, и то доста добре, Сара. Запознат съм с теориите му за укриване на важна информация, например. Той съумява винаги да скрие така нещата, че хем да е пред носа ти, хем да не ги виждаш. Кинкейд определено има чувство за хумор. Когато не открих нищо, разбрах, че ситуацията се усложнява. Направих така, че претърсването да изглежда като дело на пънкари и реших да държа под око хижата за известно време. И успех. Ти се появи и улесни неимоверно задачата ми.

Сара се облегна на плота, стиснала с ръце ръбовете.

— И защо чичо ми би тръгнал за Хаваите? Само защото е разбрал, че вие сте там, така ли, господин Вон?

— Той мисли, че след всичките тези години аз съм решил да му отмъкна златото. Има и още няколко причини, за да повярва на слуха

за мен. Той и още неколцина човека, поне аз така смятам, хранят някои подозрения относно мен — Вон отпи внимателно от кафето си. — Не е лошо. Обичам хубаво кафе.

Сара си пое дълбоко дъх, преди да зададе следващият си въпрос:

— Чичо ми има и други причини, за да те издири?

— Издири звучи малко пресилено, не мислиш ли? Нека просто да кажем, че не е успял да устои на изкушението, че съм се появил отново и че той би могъл да ме намери.

Сара отвърна на погледа му, без да трепне.

— А вие случайно да носите кодовото име... Вълк?

Ръката на Вон застина с наполовина вдигната към устата му чаша. Той бавно отпусна ръка, свия замислено тъмните си очи.

— Какво знаеш за мъжа с прозвището Вълк?

Пръстите ѝ стиснаха плота още по-силно. Искаше ѝ се да не бе подхващала тази тема.

— Не много. Чичо ми го спомена веднъж. Това е всичко.

— И ти сметна, че аз може би съм... Вълка?

Не ѝ хареса хладния, но развеселен блясък в очите му.

— Хрумна ми тази мисъл.

— Удивително!

— Е, свалете картите — предизвика го тя смело.

Вон се усмихна, но вече май не се забавляваше.

— Чичо ти винаги е можел да разказа добре разни истории.

— Като тази за Вълка ли? Искате да кажете, че това е история, измислена от Лоуел Кинкейд? — тя изпуфтя. Вече ѝ бе трудно да определи кое е измислица и кое истина.

Вон се засмя и поклати глава.

— Не. Както обикновено се случва при чичо ти, в цялата история има зрънце истина. Наистина е имало мъж с прозвището Вълк. Аз обаче никога не съм го срещал. Малко хора са го виждали и оставали живи, за да могат да разкажат как изглежда. Прикритието му било перфектно. Ревностно следял да го запази. Казват, че дори развил мания. Бил мъж, който обичал да упражнява пълен контрол над всичко, което го заобикаля...

Сара потрепери.

— Какво искаш да кажеш с това, че прикритието му било перфектно?

— Той е легенда, Сара. Също като златото, което така и никога не напуснало Виетнам. Но и той като златото е съществувал наистина. Чувал съм доста неща за него и съм убеден в това. В моята сфера на дейност легендите винаги са отчасти истински — той сви устни иронично.

— Значи ти не си Вълка?

— По дяволите, не, разбира се! — Вон направи гримаса. — Имай поне малко уважение към мен. Онзи тип превъртял напълно, както се говореше преди време. Откачил по време на последната си мисия. Така и не се завърнал.

Сара застина.

— Какво искаш да кажеш с това, че е превъртял?

— Точно това, което казах. Слуховете разказват, че се е скъсал като струна на прекрасно настроена цигулка. Рухнал като личност. Полудял. Изкукал. Не е могъл да се справи с онова, което му възложили. По време на последната му задача изчезнал безследно. Навярно са го убили. Защо се интересувах толкова? Защото беше решила, че аз съм Вълка ли?

— Да, вече ви казах, че тази мисъл ми мина през ума.

— Не съм особено поласкан. Този тип някога може да е бил страшно добър, дори най-добрият, но определено не смятам да губя контрол над себе си, както е станало с него.

— Какво ще правиш със златото, ако стигнеш до него? — настоя тя, като отчаяно се опитваше да поддържа разговора. Нямаше особено желание да прекара следобед в разговори с Брейди Вон, но се чувстваше в по-голяма безопасност, докато той говореше.

— Ще се пенсионирам, Сара. Ще замина далеч, много далеч. На някой хубав остров, може би където многото злато ще ми купи пълна анонимност и всичко останало, което искам от живота. През последните години живях под изключително напрежение. А знаеш какво казват за опасността от голямото напрежение. Справям се добре, но както пише в списанията, стресът подмолно те руши.

— Както се е случило и с мъжа с прозвището Вълк?

Вон поклати глава.

— Това се е случило при коренно различни обстоятелства. Според слуховете, той просто не издържал. Рухнал. Що се отнася до мен, да се откажеш навреме е най-разумното и прагматично бизнес

решение. Напоследък поработих доста и се чувствам малко уморен. Когато работиш на две места, е нормално да се чувстваш така.

— На две места ли?

— Няма значение — Вон се премести от прага на кухнята. — В момента наистина не смятам да обсъждам повече тези неща. Хайде да отидем в хола и да седнем. Може би ще се наложи да чакаме дълго. Но не се бой. Рано или късно чичо ти ще разбере, че са го пратили за зелен хайвер. Когато това стане, той ще се върне незабавно тук. А ние ще го очакваме. Купил съм малко храна. Достатъчно, за да ни стигне за два дни, ако се наложи. Опасявам се, че ще се наложи да се понасяме взаимно, колкото и дълго да продължи. Чичо ти е умен мъж.

За какво би могла да разговаря с мъж с пистолет в ръка, с когото трябва да си убива времето дори да разговаря непринудено с нея?

Сара си задаваше същия въпрос и малко по-късно, докато седеше неподвижно на канапето пред студената камина. Не помръдваше, макар да усещаше, че кракът ѝ се е схванал. Когато се размърда внимателно, Вон я изгледа остро.

— Отиваш ли някъде, Сара?

— До банята, ако не възразяваш — промърмори тя и се изправи бавно. По крака ѝ сякаш лазеха мравки.

— Не възразявам — отвърна Вон. — От банята няма начин да се измъкнеш. Вече проверих. Опитай се да устоиш на изкушението да претърсиш чекмеджетата за ножици или бръснач. Ще вземеш да се порежеш.

Сара не отговори. Обърна се и тръгна надолу по коридора към банята. Когато вратата зад нея се затвори, тя се облегна на мивката и се вгледа в изпитото лице в огледалото.

Трябваше да направи нещо. Не можеше да понася вече безкрайното чакане. Какво бе казал Ейдриън за цената на търпението? В нейния случай търпението не ѝ носеше нищо друго, освен притеснение. Това обаче не притесняваше Вон, размишляваше тя. Държеше се много професионално. Или поне така изглеждаше. Беше трудно да прецени, като се има предвид оскъдния ѝ опит. Сара потрепери. Вон явно притежаваше способността да чака, но щеше ли да се заеме с този план, ако смяташе, че има по-кратък начин за постигане на целта му, запита се тя и наплиска лицето си със студена вода. Беше опитал по-краткия начин, като бе пуснал слухът в резултат

на който чичо ѝ бе заминал за Хаваите. Ако успееше да му внуши, че има алтернатива на това безкрайно чакане, може би той щеше да се хване. Тя избърса порозовялото си лице и си спомни обещанието на Ейдриън да се върне привечер.

Нямаше начин обаче да се върне тази вечер, ако наистина беше отлетял за Мексико, а Вон изглеждаше напълно убеден, че той е отишъл именно там.

Но Ейдриън ѝ бе обещал да се върне. А алармата на къщата беше нагласена така, че ако тя е вътре в къщата заедно с Вон, Ейдриън ще разбере, че се е случило нещо, веднага щом пристигне. Хитрото му съобщително изобретение ще го предупреди, че в къщата има натрапник още на няколко пресечки от дома му.

Този сценарий би свършил работа, ако Ейдриън наистина възнамеряваше да се върне тази вечер. Но в случай, че в момента летеше за Мексико Сити, то тя се намираше в голяма беда. А само един господ знаеше къде бе чичо ѝ.

Сара се отдръпна от огледалото. Ситуацията в момента граничеше с бедствие и ако не направеше нещо, положението щеше да се влоши. Тя не хранеше илюзии за мъжа в съседната стая. Той беше напълно способен да я изнасили още тази вечер, а по-късно и да я убие, след като получи онова, което иска от чичо ѝ.

Единствената ѝ реална възможност беше да разчита, че Ейдриън ѝ е казал истината, че ще се върне тази вечер.

Легенди и реалност. Как можеше една жена да бъде сигурна в разликата между тези две понятия?

Няколко минути по-късно Сара отвори вратата на банята и се върна в хола. Тя забеляза интереса, проблеснал в очите на Вон, когато зае предишното си място на канапето. Не, последното нещо, което желаше, бе да рискува и да прекара нощта с него тук.

— След няколко часа ще трябва да обсъдим разпределението за през нощта, Сара — изрече Вон и захвърли списанието в декоративната кошница до фотьойла. Мисля, че ще се получи много интересно...

— Наистина ли? Спите ли с пистолет в ръка, господин Вон?

Той се изкиска.

— Мисля, че бих могъл да се лиша от пистолета си само ако съм те завързал за през нощта. Ще изглеждаш доста интересно разпъната

на леглото.

Сара потръпна, но продължи:

— Ще се помъча да не обръщам внимание на гадните ви намеци.

— Може би за мен ще е предизвикателство да видя дали не бих могъл да породя малко интерес у теб — подхвърли той хладно.

— Съмнявам се. Скоро ще се омъжвам.

— Така ли? — промърмори той иронично. — За приятелчето, което се измъкна от града ли? Първо обаче ще трябва да го хванеш натясно, нали така?

Сара подбра следващите си думи много внимателно.

— Онова злато, което преследваш, би трябвало да бъде сватбеният ми подарък от чичо ми.

Вон присви очи замислено.

— Какво точно знаеш за малкото сандъче на чичо си?

Тя се опита да повдигне небрежно рамене. Беше обвила с ръце, свитите си колена на канапето.

— Почти колкото теб самия. Познаваш чичо ми. Той обича да оставя малки... знаци.

— Кинкейд никога не прави каквото и да било без причина. Работил съм с него достатъчно дълго време, за да знам, че зад спокойното му държание се крие умен и предпазлив човек. Ако той наистина ти е оставил знаци, свързани със златото, тогава наистина е бил убеден, че е напълно безопасно да знаеш за неговото съществуване. Предполагам, че няма причина да се държи неблагоприятно след всичките тези години.

— Освен че е умен и предпазлив, чичо ми обича и да планира бъдещето — добави тя нарочно. — Искаше аз и Ейдриън да знаем за златото, за да можем един ден да го намерим, при положение, че с него се случи нещо.

Вон се приведе напред на фотьойла, отпуснал пистолета си небрежно.

— Много интересно. Много интересно... Това хвърля съвършено нова светлина върху цялата история. Досега предполагах, че никой, освен Кинкейд не знае истината за златото. Факт е, че чичо ти не обича да оставя нищо на случайността. Разкажи ми още нещо, малка моя Сара. Обясни ми защо Савил е сметнал, че може да се пробва със златото. Чудех се с кого възнамерява да се срещне той в Мексико Сити.

Тя захапа долната си устна и се вторачи във Вон така, сякаш бе полска мишка, която следи дебнещия я ястреб. „О, Ейдриън, къде си?“ — простена наум.

— Господин Вон, предлагам ви да сключим сделка.

Той се усмихна и тя почти долови смеха, който го тресеше вътрешно, породен от нейната наивност. Това я накара да стисне зъби.

— Слушам те, моя малка Сара.

— Ако аз... ако аз ти покажа къде мисля, че е скрита информацията, ще си тръгнеш ли, след като я вземеш?

— Вече няма да има причина да стоя тук, ако имам карта с точното местоположение на златото — измърмори той.

Тя си придаде изражение на надежда.

— У Ейдриън е.

— В къщата на приятеля ти?

— Той е мъжът, за когото ще се омъжвам. Чичо Лоуел даде на всеки един от нас нещо като карта с указания. Ако онова, което казваш, е вярно, че Ейдриън е в Мексико, тогава той е взел своето копие със себе си. Но аз също имам. Или поне мисля, че разполагам с информация, която да ме отведе при златото. Не е точно карта в традиционния смисъл на думата, но...

— Не мога да реша дали да ти повярвам или не, моя малка Сара — въздъхна Вон най-накрая.

Тя стисна силно пръстите на ръцете си.

— Мога да ти покажа онова, с което разполагам.

— Но първо ще трябва да изменим целия път до онзи проклет остров. Не обичам островите, Сара. Всеки остров е чудесен капан, макар да...

— Струва ми се, че чух, че когато се пенсионираш, ще отидеш да живееш на остров — иронично подметна тя.

— О, но тогава ще е различно. Доста по-различно. Там ще имам собствени транспортни средства.

Тя въздъхна.

— Значи не се интересуваш от информацията, която чичо ми ми е предоставил?

Вон остана мълчалив известно време, след което изведнъж взе решение.

— Положението ще се улесни неимоверно, ако се окаже, че казваш истината, макар да тая някои съмнения. И все пак твоят приятел е на няколко хиляди километра по следите на златото. Бих дал много, за да разбере по коя точно следа е тръгнал. А чичо ти, кой знае кога ще се появи... — той барабанеше с пръсти по фотьойла, присвил замислено очи. — Всъщност няма нищо лошо в това да проверя твоята история. Само след два часа можем да сме в града, откъдето ще се прехвърлим на проклетия остров.

— Да — тя затаи дъх в очакване на крайното му решение. Дали алчността нямаше да помете най-накрая търпението на този мъж?

— Добре! — кимна той отривисто. — Отиваме. Но те предупреждавам, че ако си ме излъгала, ти и твоят чичо ще се намерите в доста неприятно положение. А вероятно и твоят приятел.

— Не лъжа — увери го тя с невинен поглед. — Знам къде се намира моето копие от скритата информация. Разбрах го, точно преди да направиш онова фалшиво обаждане по телефона тази сутрин.

— Вярвам ти, че казваш истината — отвърна Вон, като продължаваше да изучава изражението ѝ. — Удивително! Напомни ми колко съм ти задължен по-късно.

— Разбира се — каза си Сара и се изправи.

— Ще ти напомня. Точно преди да дръпнеш спусъка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Обратният път до Сиатъл беше най-дългото и изтощително пътуване в живота на Сара. Стресът по принцип и напрежението по време на пиковите часове не бяха нищо в сравнение с факта, че спътникът ти държи небрежно пистолет в скута си.

Брейди Вон мълча почти през цялото време. Без съмнение той размишлява върху приближаващото му пенсиониране, помисли си Сара, когато напусна междущатската магистрала и намери уличката, която водеше към ферибота. Той държеше пистолета си дискретно скрит под якето, но насочен към нея. Тя предполагаше, че щом паркира колата на ферибота, Вон няма да ѝ позволи да се качи на палубата за пътници. Мисълта, че ще трябва да седи на палубата за коли по време на цялото пътуване с ферибота ѝ подежда потискащо.

Оказа се права, разбира се. Вон просто се излегна в своя ъгъл на колата, като я наблюдаваше замислено. Сара погледна часовника си дискретно. Поне се движеха в крак с времето. Ако тази сутрин Ейдриън ѝ беше казал истината, той щеше да хване ферибота, който потегляше от Сиатъл след четиридесет минути. Тези четиридесет минути тя трябваше да забавлява Брейди Вон. Пръстите ѝ стиснаха неспокойно волана.

Цялото това упражнение щеше да е абсолютно безсмислено, ако Ейдриън не се качеше на въпросния ферибот. По средата на залива на Сара ѝ хрумнаха на няколко пъти идеята да скочи от колата и да се затича към палубата за пътници. Но дори и ако Вон решише да не използва пистолета си, той вероятно лесно щеше да я настигне сред гъсто паркираните коли. Освен това, напомни си Сара, това не беше изход от положението. В ума ѝ имаше много по-добър план.

Ако обаче проработеше. Легенди и реалност... Къде свършва истината и къде започва легендата? Може би в някои случаи нямаше разлика. Може би една жена просто трябваше да рискува и да се довери някому.

— Изглеждаш ми нервна, Сара — отбеляза учтиво Вон. — Вярвам, че не ми губиш времето с измишльотини? Ако се окаже така, то няма да доведе до нищо добро. Повярвай ми.

Тя поклати глава.

— Нали се уговорихме, получаваш информацията за златото и си тръгваш.

— Звучи доста просто. Обичам простите планове, а ти?

— И аз — колко прост обаче бе нейният план?

— Няма ли да съжеляваш за златото, което си могла да имаш, Сара? Ще си спомняш ли за него от време на време? Ще се чудиш ли какво би било усещането да държиш в ръцете си сандъче с чисто злато?

Тя отново поклати глава.

— Дори ако златото е все още там, не виждам как ще успея да го взема. А ти, нима си способен на подвиг, Вон? Просто ще отидеш в онази част на света и ще заявиш желанието си пред местните органи, че би искал да покопаеш малко покрай границата, така ли?

Той се засмя. Тя бе започнала да ненавижда ехидното му хихикане.

— Не бих направил нещата толкова, очевидно. Предпочитам по-незабележимите действия. Имам няколко познати, както и малко пари, с които да си осигуря подкрепа. Ще мина през Камбоджа. Това злато би трябвало да е някъде близо до границата между Камбоджа и Виетнам.

— Но златото е тежко. Няма да можеш просто да го метнеш на гръб и да напуснеш страната с него. Не и ако там наистина има толкова голямо количество, колкото предполагаш.

— Ще си наема помощници — додаде той разсеяно.

Сара му хвърли поглед, изпълнен с любопитство.

— Помощници ли?

— Има хора, които биха поели всякакви рискове, ако им бъде обещана част от печалбата — той повдигна рамене.

— Значи ще разчиташ на наемници да ти помогнат за златото, така ли?

— Те без съмнение биха сметнали себе си за големи късметлии — измърмори Вон.

Сара затвори очи и се помоли фериботът да увеличи скоростта си. Не можеше да понася вече непрекъснатото напрежение, на което бе подложена. Независимо дали планът ѝ щеше да успее, в този миг ѝ се искаше единствено всичко да приключи. Не разбираше как може някои хора да живеят в постоянно напрежение от надвиснала над тях опасност. Вече ясно разбираше колко е тънка границата между нормалното състояние и лудостта.

Най-накрая фериботът акостира и Сара завъртя ключа в стартера, обзета от фаталистични предчувствия. След четиридесет минути, ако имаше късмет, и то много голям късмет, Ейдриън щеше да слезе от същия ферибот. Ако пък не беше чак такава късметлийка... Сара прогони тази мисъл. Изключи подобна възможност. Щеше да мисли за нея, когато му дойде времето.

Тя караше бавно по-тесния път, обикалящ острова, по-бавно, отколкото беше необходимо. Времето прекарано на път означаваше по-малко време, прекарано в къщата, в очакване на Ейдриън.

За първи път, откакто беше пристигнала в Сиатъл, метеорологичната обстановка в района започваше да отговаря на лошата си слава. Навън бързо се смрачи. Небето се покри с облаци, падна дори мъгла.

— Не можеш ли по-бързо! — Вон започваше да проявява нетърпение. Той размаха пистолета с грозен жест.

Сара се опита да измисли нещо успокояващо.

— Нали знаеш, че няма нужда да използваш ферибота, за да напуснеш това място. Можеш да минеш по моста в другия край на острова. Разстоянието е по-дълго, ако трябва да стигнеш до летището или до Сиатъл, но...

— Просто млъкни. Знаем как да се оправя.

Разбира се, че знаеше. Той все пак беше професионалист. Нямахте да се остави да попадне в капан. Сара спря на алеята пред къщата на Ейдриън. Прозорците бяха тъмни. Това изключваше възможността да е станало някакво чудо и Ейдриън да се е прибрал по-рано от очакваното. Четиридесет минути.

— Ще успееш ли? — подметна Сара предпазливо, докато отваряше бавно вратата на колата си.

— Дали ще успея какво? — Вон посегна, изтръгва ключовете от ръката ѝ и ги сложи в своя джоб.

— Да изнесеш наистина онова злато от Югоизточна Азия?

— Повярвай ми, не бих си правил целият този труд, ако не смятах, че е възможно — Вон провери внимателно къщата отвън, за да се увери, че няма никой наоколо. После погледна Сара развеселено. — Какво има, скъпа? Да не би да съжеляваш, че се съгласи да ми дадеш картата?

Тя спря на най-горното стъпало и го погледна.

— Признавам, досега смятах, че златото е напълно недостижимо. Той се изкикоти.

— Години наред смятах, че то въобще не съществува! Кинкейд беше скрил истината много добре, разпространявайки разни легенди. Накара всички да повярват, че това е просто една история в тон с онези, които са се случвали през последните дни на войната. Имаше още стотици подобни истории и нямаше причина да смятаме, че в нея има доза истина. Но преди година, попаднах на една стара папка, засекретена малко след падането на Сайгон. Единственото нещо, останало от онази проклета война, е бумащината. Папки, записки и доклади от онова време ще се появяват и след двадесет години. Тази папка съдържаше бележките на някакъв журналист, който твърдеше, че е интервюирал селяни от южните райони на страната. Пишеше, че му били разказали история за един американски агент, който работил с тях към края на войната. Описали го като мъж, който обичал да се смее и да държи чаша с уиски. Мъж, който разказвал разни забавни истории. Мъж, който можел да скицира лицето ти, още преди да си разбрал, че държи молив в ръката си...

Сара затаи дъх.

— Да, точно така пишеше — Вон кимна мрачно. — Идеално описание на Лоуел Кинкейд. В бележките си онзи журналист разказваше една удивителна история. Кулминацията настъпва, когато Кинкейд минава камбоджанската граница с джип, натоварен със злато. Селяните не са видели в действителност златото в джипа на Кинкейд, но си получили дела от него, както им бил обещал. Той явно е поверил тайната на старейшините на селото и им е казал да изчакат развоя на събитията в северната част, преди да го изкопаят. Типично за Кинкейд да действа по този начин. Той е бил бриляnten агент, но имал и някои слабости. Когато сравних прочетеното в доклада с легендата, която бях чул за пръв път през 1972 година, започнах да вярвам, че тук става

въпрос за нещо наистина случило се в края на войната. Отне ми месеци да възстановя, макар и в общи линии събитията през онези дни и точното място. Папката със записките на журналиста ме насочиха и към други материали. Най-накрая напълно се убедих, че съм попаднал на истинска следа.

— А какво се случи с журналиста?

— Умря — отвърна Вон небрежно. — Доколкото си спомням при някаква катастрофа в Южна Америка в началото на тази година.

— Разбирам — Сара се зачуди дали Вон няма нещо общо с тази така наречена „катастрофа“.

Той се усмихна криво.

— Мисля, че вече разпознавам този поглед в очите ти, моя малка Сара.

— Какъв поглед?

— Алчност, скъпа моя. Чиста, неподправена алчност. Вчера съзрях същия поглед и в очите на приятеля ти, а днес този поглед е и в твоите.

Тя сви безучастно раменете и се обърна, за да отвори вратата. Отвътре не се чу никакъв шум. Къщата беше абсолютно тиха и празна също като онази нощ, когато бе пристигнала и бе претърсила кабинета на Ейдриън.

— Твоят приятел не си ли заключва вратата? — провлече Вон и последва Сара вътре в къщата. Той държеше пистолета си насочен, докато проверяваше дали къщата е наистина празна.

— Твърди, че тук нямало престъпност.

— Доверчива душа — Вон се ухили самодоволно и огледа къщата бързо и професионално. — Вземам си думите назад. Става дума за нещо повече от доверие. Мисля, че спокойно можем да наречем твоят приятел Савил глупак.

— Ами мен? — тя хвърли чантата си на канапето и се обърна с лице към него.

— О, ти си много по-умна, Сара. Наистина си много умна, ако, разбира се, ми казваш истината — погледът на Вон стана хладен. — Къде е картата?

Тя извика на помощ целия си кураж и със сетни усилия на волята запази хладното изражение на лицето си.

— Опитвах се да ти кажа, че не става въпрос точно за карта — започна тя предпазливо.

— За какво, по дяволите, тогава говориш? — агресивността, стаена дълбоко във Вон, напираше да излезе наяве.

— Чичо ми винаги прави нещата по уникален начин. Знаеш това. Той направи така, че аз да получа информацията, от която имах нужда, но го направи по своя си странен начин. Не знаем как е дал информацията на Ейдриън, но мисля, че знам къде се намира моето копие — ноктите на ръцете й се забиха в дланите. Тя се запита дали Вон осъзнава колко уплашена е в действителност.

— Сара, нека не си играем играчки. Ще загубиш, повярвай ми. Къде е картата?

— Не става въпрос за карта. Опитвам се да ти обясня. Това е нещо като... като код.

Вон се взря в нея.

— Код ли? Нали ми каза, че с чичо ти не общувате с кодове.

— Казах, че нямаме някакъв предварително уговорен сигнал, но...

— Тогава какво имаш предвид?

— Ще ти покажа — тя се движеше бавно, така че да не предизвика подозрение у него. Обърна се и тръгна надолу по коридора към кабинета. Опитът й да мисли два хода преди мъжа с пистолета, беше много рискован. Фериботът, на който може би се намираще Ейдриън в момента, току-що бе потеглил от Сиатъл. Съдбата й се намираще в ръцете на фериботната компания на щата Вашингтон. А оттам твърдяха, че са безупречно сигурни и точни като транспорт.

Вон я последва в кабинета. Кристалната ябълка блещукаше на бюрото на Ейдриън, все още затиснала бележката й. До нея беше ръкописът на „Фантом“.

— Ето — прошепна тя и посочи купчината напечатани страници. — Всичко, което искаш да знаеш за златото е в този ръкопис. Чичо ми е оставил малки драскулки и бележки в полетата на страниците.

Вон се взря първо в купчината хартия после посочи яростно към нея с дулото на пистолета си.

— Ти, малка кучко! Каква игра си мислиш, че играеш?

Тя, обви с ръце тялото си, опитвайки се да спре лекото треперене, което заплашително подкосяваше краката й. Приведе глава

напред и косата скри лицето ѝ от погледа му.

— Всичко е там. Не те лъжа. А и знам как да извлека информацията, която ти е нужна. Кодирана е, но знам кода на чичо ми. Ще отнеме малко време, но мога да го направя.

— Ах, ти, малка глупачке! Забавянето няма да ти помогне. Наоколо няма никой, който да ти се притече на помощ. Ако имаше, никога нямаше да ти позволя да ме докараш тук.

— Не — тя поклати глава и вирна брадичка предизвикателно. — Не се опитвам да забавя нещата. Аз... Опитвам се да склуча сделка с теб. Ти каза, че ще наемеш професионалисти, които да ти помогнат да изнесеш златото от Югоизточна Азия. Е, искам да бъдем съдружници. Мога да декодирам драсканиците на чичо Лоуел по ръкописа. Мога да го направя тук и сега, в момента, и да ти докажа, че казвам истината. В замяна искам да участвам в операцията срещу равностоен дял от печалбата.

Той я измери с поглед, изпълнен с жлъч.

— Наследила си характера на чичо си, моя малка Сара, това мога да кажа за теб. Декодирай ръкописа. Бог знае каква глупост...

— Вярно е! Познаваш чичо Лоуел. Типично за него би било да скрие информацията там, където да ми е пред очите през цялото време. Този ръкопис ме очакваше в хижата му онзи ден. Беше на съвсем очевидно място. Разбира се, ти си го пропуснал. Нали го знаеш, все повтаря, че хората винаги пропускат очевидното. Но аз разпознах драскулките по празните полета. Той ме научи как да декодирам писанията му, още когато бях малка. Беше игра, която играехме само ние двамата. Дай ми половин час и ще получиш информацията, която ти е необходима, за да намериш златото.

Вон явно се колебаеше, а това беше много опасно. Очите му се плъзнаха от ръкописа към лицето ѝ и обратно.

— Половин час, така ли?

Тя кимна бързо.

— Съгласен ли си?

— Мога да си позволя да изчакам половин час. Бях се подготвил за много по-дълго чакане в хижата на Кинкейд. А твоят приятел без съмнение се готви да кацне на летището в Мексико Сити, така че разполагаме с много време. Добре, сребролюбке моя. Съгласен съм.

— И ще ме включиш в разпределението на печалбата? — трябва да направя всичко, както си му е редът, напомни си Сара. Успя и да внесе в тона си точната доза надежда и корист.

— Разбира се. Защо не? — той се отпусна в един стол в ъгъла на стаята. — Половин час. Но ако се окаже, че ме лъжеш, моя малка Сара...

— Не лъжа — тя се настани бавно зад бюрото. Оттам пред нея се разкриваше гледка към вратата на кабинета и към коридора. Брейди Вон щеше да види, ако някой се приближеше към вратата, но от мястото си в ъгъла не можеше да види какво става в коридора — Сара прецени, че ще разполага с няколко секунди преднина пред Вон, ако Ейдриън се появеше. Тя се пресегна нервно и дръпна ръкописа към себе си.

Взря се в скицата на вълка. За момент почти я хипнотизира. После с изключително внимание, обърна първата страница на „Фантом“ и взе молив.

Времето се влачеше толкова бавно, че на Сара ѝ се струваше, че чака от цяла вечност. До последния момент щеше да бъде в неведение дали Ейдриън ще пристигне. Той щеше да получи предупреждението, че в къщата има натрапник малко след като потегли от кея с ферибота. Сигурно ще остави колата на пътя и ще извърви последните стотина метра пеша, реши Сара. Така нито тя, нито Вон щяха да чуят шума от автомобила.

Продължи внимателно да преглежда ръкописа, като от време на време си записваше безсмислени числа и думи в бележника, до ръката си. Щеше да бъде цяла ирония, ако в тези драскулки наистина се криеше някакъв код, измислен от чичо ѝ, помисли си Сара по едно време. Истинска подигравка. Доколкото можеше да си даде сметка, разглеждаше абсолютно безсмислени драскулки и рисунки.

Времето продължаваше протяжно да се влачи. През прозореца мъглата премина в дъжд. Сара включи настолната лампа. Очите на Вон не се отделяха от нея, докато отгръщаше страница след страница. Търпението му беше удивително, също както и това на Ейдриън. Кога са придобили тази способност? Вероятно някой хора просто се раждаха с нея. Не беше честно, че тя не спадаше към тази категория хора. Потрепери и обърна нова страница. Трябваше да се насили да не хвърля поредния таен поглед към часовника на стената или към този

на ръката си поне десет минути. Последното нещо, което искаше, беше да породи у Вон съмнението, че очаква някого. Тя седеше наведена над ръкописа и вечен се струваше, че са минали много повече от десет минути, когато не издържа и плъзна поглед към часовника на стената близо до вратата.

В този миг съзря Ейдриън, стаен в сенките на коридора. Когато го забеляза, ѝ се стори, че дъхът ѝ спира. Той просто чакаше и я наблюдаваше абсолютно безшумно. Сякаш въздухът се бе материализирал в призрак и нейното лековерно съзнание би повярвало в илюзията, ако не беше мокрото яке, с което той беше облечен. Отне и още миг, за да забележи пистолета в ръката му.

— Нещо не е наред ли, Сара? — запита учтиво Вон от своя ъгъл. Вдигна пистолета уж небрежно. — Изглеждаш ми малко напрегната.

Сара преглътна и сведе поглед от неподвижната, скрита в сенките фигура на Ейдриън към кристалната топка пред себе си.

— Просто току-що осъзнах, че съм направила грешка.

— Така ли? — Вон изглежда проявяваше само учтив интерес. — И каква точно грешка, моя малка Сара?

Тя вдигна ябълката и я задържа така, че да улови светлината, идваща от настолната лампа.

— Информацията, която търсиш не е в ръкописа.

— Тогава имаш голям проблем, Сара! — кресна той.

Тя поклати глава.

— Не. Не мисля така. Вече не — подхвърли ябълката във въздуха и я хвана отново. — Ето, това е, което искате, господин Вон — тя подхвърли кристалната сфера още веднъж и я хвана с лекота. Ейдриън не беше помръднал. Стоеше неподвижен в падащия здрач, който скоро щеше да покрие всичко в непрогледна тъмнина. Не можеше да види очите му отгук, но знаеше, че са безизразни.

— Игричките ти вече ми додеяха, малка кучко! — изрече Вон рязко.

— О, но аз се справям толкова добре — възрази тя меко. — Онова, което търсите, е точно тук пред очите ви, господин Вон. Ясно като кристал. Нещо в стила на чичо ми, не мислиш ли? — с внезапна решителност. Тя хвърли ябълката към прозореца.

— Какво, по дяволите... Писна ми от теб, глупачке! Сега вече ще ти тегля куршума!

Чашата на търпението на Вон преля. Той скочи от стола, с насочен към Сара пистолет, но без да откъсва поглед от ябълката, която разби на късчета дебелото стъкло.

Звукът от мигновеното съприкосновение на кристала и пръскащото се стъкло на прозореца, както и посипването по пода на дребните парчета, бе последван от болезнения гневен вик на Брейди Вон, когато Ейдриън влетя през вратата и стовари дръжката на пистолета си върху главата му. За част от секундата, преди пистолетът да се стовари върху главата му, Вон инстинктивно реагира на опасността. Той се хвърли настрани и се претърколи през бюрото. Пистолетът на Ейдриън го удари силно по рамото, но не го зашемети. Оръжието, което Вон държеше, обаче падна и се плъзна по дървения под, докато не спря до ръба на килима.

От другата страна на бюрото се чу писък. Сара бе заклещена до стената, когато в паниката си Вон се втурна към нея. Секунда по-късно той я сграбчи, бързо изправил се на крака. В ръката му проблесна блестящо острие. Държеше нож, опрян в гърлото ѝ, а ръката му я притискаше към тялото му.

— Стой на място, Савил. Само една стъпка и кълна се, ще я убия!

Сара следеше с трескав поглед Ейдриън... Температурата в кабинета сякаш бе спаднала с двадесет градуса!

Лицето му беше абсолютно безизразно. Това ѝ напомни начина, по който бе наблюдавал мятащата се в краката му риба онази сутрин на кея. Той не гледаше Сара. Цялото му внимание бе съсредоточено върху задъхания мъж, опрял нож в гърлото ѝ.

— Пусни я, Вон!

— Да не ме мислиш за луд? Тя е моят единствен начин да се измъкна отгук. Хвърли пистолета! — той притисна още по-плътно острието към гърлото на Сара. — Казах, пусни го, дяволите да те вземат! Да не мислиш, че се шегувам?

— Не, не смятам, че се шегуваш — Ейдриън направи предпазливо движение. Пристъпи крачка и остави пистолета си на пода пред краката си. Синкавата стомана проблясваше злоещо на светлината на настолната лампа.

— Хайде, малка кучко — Вон дръпна Сара покрай ръба на бюрото и я изтика към мястото, където бе паднало собственото му

оръжие. — Мърдай, по дяволите!

Сара се опита тялото ѝ да му се стори колкото се може по-схванато и тромаво, но допирът на стоманата до гърлото ѝ я накара да му се подчини. Вон щеше да използва ножа и тя го знаеше. Точно както щеше да използва и пистолета веднъж щом се добереше до него.

Ейдриън стоеше на крачка от оръжието си. Ако се появеше възможност, Сара не се съмняваше, че ще се възползва от нея. Той наблюдаваше Вон така, както вълк би наблюдавал хиена, обикаляща го в кръг.

— Най-добре е да се спуснеш и да го вземеш, Вон. Сара само ще те забави.

Тя усети напрежението в тялото на своя похитител, докато я дърпаше надолу към оръжието.

— Вложих много в търсенето на това злато, Савил. Няма да си тръгна, без да получа онова, което искам.

— Сара не знае къде е.

— Може би. А може би не. Още не мога да си обясня поведението на сладката Сара. Но Кинкейд знае къде е и когато разбере, че съм хванал племенницата му, ще бъде склонен на пазарлък. А мен ме бива в това.

— Мислиш ли? Никога не съм виждал Кинкейд да се пазари и накрая да не излезе победител — бавно произнесе Ейдриън.

— Ти не го познаваш толкова добре, колкото аз го познавам — увери Вон противника си. Той спря до пистолета си и пръстите му се вкопчиха болезнено в рамото на Сара. — Наведи се много бавно, скъпа, и вдигни пистолета, като го хванеш за дулото. И не забравяй, че ножът е опрян в гърлото ти.

Сара осъзна, че би било по-добре, ако той самият се наведеше заедно с нея да вдигне оръжието си. Това би дало на Ейдриън възможността, която очакваше. Но Вон я караше тя да вдигне смъртоносното оръжие и да му го подаде.

Сара погледна надолу към пистолета, после към неподвижното, непроницаемо лице на Ейдриън. Ако подадеше пистолета на Вон, той със сигурност щеше да го използва срещу единственото нещо, което стоеше между него и вратата. А това беше Ейдриън.

— Прави каквото ти казах!

Сара бавно коленичи, като през цялото време усещаше хладния допир на ножа в гърлото си. Ейдриън не помръдна, но погледът му не се откъсна от Вон. Тя коленичи на пода и се пресегна към дулото на пистолета.

— Побързай — изръмжа Вон, принуден да приклепне леко, за да може да задържи ножа на опасно разстояние. — Вдигни го и ми го подай!

Сара осъзна, че няма да има по-добра възможност. Сега или никога. Да подаде оръжието на Вон, беше равносилно на подписване на смъртната присъда на Ейдриън. Тя си пое дълбоко дъх.

После се хвърли възник с цялото си тяло на пода и се претърколи на една страна, право в краката на Вон. Пистолетът остана под нея.

— Дяволите да те вземат!

Ножът проблесна, когато Вон се видя принуден да отстъпи назад, за да запази равновесие. Острието одра рамото на Сара. Тя усети хладния допир на стоманата в момента, в който го ритна в левия крак. Болката я накара да извика от изненада и да замижи.

— Сара!

Името ѝ беше единственият звук, който Ейдриън издаде. В следващия момент, той се хвърли в смъртоносна хватка.

Но Вон успя мълниеносно да се извърне, насочил острието право към Ейдриън. Беше ясно какво ще последва. Сара отвори очи точно навреме, за да види как Ейдриън отскача настрани. Острието мина покрай него, без да му причини дори драскотина и се заби в стената зад него. Бързият развой на събитията бе накарал змията да реагира.

В малкия промеждутък от време, който спечели, Вон насочи поглед надолу и осъзна, че няма никакъв шанс, ако направи опит да измъкне оръжието изпод Сара. Той се спусна към вратата, докато Ейдриън се пресягаше за пистолета си.

Сара извика от болка, когато пръстите ѝ докоснаха раната на рамото ѝ. В този миг Ейдриън се втурна към вратата. Отчаяният ѝ вик го накара да застине. Той се извърна към нея, въпреки че стъпките на Вон се отдалечаваха надолу по коридора.

— О, Сара! — Ейдриън коленичи до нея. — Много ли боли? Нека да видя — той внимателно я настани да седне и притисна лицето ѝ до рамото си, докато отгръщаше ризата ѝ.

— Ох... не мисля, че е толкова зле — успя да промълви тя и си пое рязко въздух. Потрепери. — Просто малко боли.

— Знам, скъпа — успокой я той нежно, докато разглеждаше раната на рамото ѝ. — Ще се справиш. Раната не е много дълбока. Мислиш ли, че ще се справиш сама?

— Сама ли? — тя вдигна глава, осъзнала думите му — Ейдриън, нали няма да го последваш?

— Трябва, Сара. Знаеш това.

— Не, не знам — отвърна тя. — Нека полицията се оправя с него. Това не е твоя работа.

— Сара, моя работа е — лицето на Ейдриън бе застинало в студена маска. Очите му бяха като замръзнали вирове. — След онова, което ти причини, нямам друг избор.

— Не, по дяволите! — отвърна гневно тя и го сграбчи, когато понечи да се изправи. — Няма шанс да го хванеш. Той ще вземе колата ми. Ключовете са в него — изричайки думите, тя осъзна, че не чува шум от кола.

— Погрижих се за колата, преди да вляза в къщата. Предпазна мярка — Ейдриън се отдръпна от нея, взе пистолета си и се насочи към вратата. — Той ще тръгне пеш, а и не е въоръжен. Лесна мишена е, не се безпокой за това.

— Не искам да преследваш никого! Моля те, Ейдриън, почакай...

Но нямаше кой да чуе думите ѝ. Той вече бе изчезнал по коридора.

Лесна мишена... Очите на Сара се напълниха със сълзи — тя не искаше Ейдриън да преследва, когото и да било. В този момент би дала всичко, за да го спре да преследва Вон.

За сетен път си спомни начина, по който Ейдриън бе наблюдавал мятащата се в краката му риба на кея.

Той спря за малко на верандата и се послуша. Натика пистолета си в кожения кобур, който висеше под мишницата му. Дъждът се бе усилил и намалил видимостта. Колата на Сара беше на мястото си на алеята, след като предвидливо бе прерязал две жички.

Пак успя да обърка нещата, каза си Ейдриън мрачно и се втурна надолу по стълбите, прескачаше по няколко стъпала наведнъж. Всичко в ръцете му се разпадаше и като капак на всичко, за малко да убият Сара заради него. Гневът в страха, които бе почувствал, когато разбра

какво се случва в кабинета му, бяха непознати за него чувства. Комбинацията от тях едва не го задави и не му попречи да обърка съвсем положението.

Но сега Сара беше в безопасност. Раната ѝ кървеше, но не беше дълбока. Тя се бе хвърлила на пода и по този начин бе възпрепятствала Вон, макар и да себе изложила на опасност.

Вон... Ейдриън поклати глава, възвърнал самообладанието си. Имаше само два начина да напусне острова — фериботът от Уинслоу и мостът в далечния край на Бейбридж. Вон щеше да се насочи към магистралата и да се опита да стомира някоя кола, с която да премине моста. Фериботът вече потегляше обратно към Сиатъл. Нямаше никакъв шанс Вон да го хване.

Ловният инстинкт подсказа на Ейдриън, че Вон ще се държи колкото е възможно по-близо до залесените площи край пътя, докато не забележи кола, която да може да спре. Целта му можеше да бъде само мостът и той щеше да я следва. Жертва, изпаднала в паника, никога не мисли за това как да прикрие следите си, камо ли да обърка преследвача, като поеме в посока, обратна на предполагаемата. Когато се опитваш да избягаш, усещането за смъртна опасност замъглява здравия разум и логика.

С мрачна увереност Ейдриън се насочи към залесените площи покрай пътя. Той се движеше безшумно по мократа земя и не забелязваше дъжда, който пропиваше косата и дрехите му. Разбра, че върви в правилна посока, когато намери парче плат, което Вон очевидно бе оставил, когато бе минал през гъстите къпинови храсталаци. Направил това откритие, вече беше лесно да следва Вон.

Точно както едно време, помисли си Ейдриън и усети хлад да сковава сърцето му. Причината не бе в студения дъжд. Може би никога не можеш да загърбиш напълно миналото си. То остава с теб завинаги, мярна се в главата му.

Преди година бе убеден, че ако си създаде солидно прикритие, това ще реши проблемите му. В миналото този прием неведнъж бе спасявал живота му. Логично бе да му осигури нов живот и за в бъдеще. Беше обмислил всичко, всеки детайл, всеки аспект от новия свят, който си бе създал, беше под контрол. Сега той беше писател, леко ексцентричен вегетарианец, човек, който би се влюбил и би се оженил, както повечето нормални мъже. Ако се наложеше да разкаже

историята на новия си живот, то тя би задоволила напълно всеки любопитен журналист.

Прикритието му беше идеално до този следобед, докато не бе се втурнал в кабинета си и не бе прочел истината в очите на Сара. В този миг Ейдриън бе разбрал, че няма такова нещо като идеално прикритие.

Тя знаеше кой е той. Сам бе провалил всичко, когато бе застанал в коридора с пистолет в ръка.

Ясно беше, че никакво прикритие не може да заличи миналото му.

Вон се движеше стремително напред, без да проявява особена предпазливост. Вероятно защото по пустия път нямаше никакво движение. А може би защото бе започнал да осъзнава, че придвижването му до другия край на острова бе почти непосилна задача.

Не, не непосилна, мислеше си същото време Ейдриън, а невъзможна. Вон не можеше да се измъкне с кола, пеша или със самолет от остров Бейбридж. Поне не и със собствени сили. Ейдриън ускори крачка, като се промъкваше безшумно между мокрите от дъжда стволове на дърветата, заобикаляше къпиновите храсталаци и се мъчеше да долови някакъв шум с всяка фибра на тялото си.

След няколко минути той долови първите издайнически звуци. Вон може и да бе професионалист, но определено не беше трениран добре при полеви условия. Той явно бе усвоил повече умения да се справя в градска среда. Най-вероятно никога не му се бе налагало да работи при други условия във Виетнам или в Южна Америка. Офис агент. Мъж, чийто работен терен бяха посолствата и коктейлите.

Лесна мишена.

Ейдриън вече го чуваше ясно. Вон нямаше голяма преднина. Разстоянието между тях намаляваше поради необходимостта да се промъква през къпинови храсталаци, хлъзгав от несекващия дъжд горист терен, непознат при това.

От друга страна Ейдриън познаваше всеки сантиметър от гористата местност около къщата си. Беше се разхождал безброй пъти, навел глава срещу студения бръскащ ситен дъждец, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. По време на тези безкрайни разходки, бе обмислял перипетиите във „Фантом“, както и приближаването на часа, когато щеше да се запознае с мистериозната Сара.

„Сара, моята страстна, импулсивна, любеща Сара!“ Би направил всичко, само и само да ѝ спести грозната истина. Сега вече беше прекалено късно. Прикритието му бе провалено.

Грубата, набързо изречена ругатня от мъжа пред него се смеси с монотонния шум на дъжда, но Ейдриън я чу. Той продължи напред и посегна за пистолета в кобура. В този миг зърна мръсната, разкъсана риза на Вон. Трябва да се бе отклонил от пътеката, за да избегне още няколко къпинови храсталака. Ейдриън промени решението си за пистолета. Лесна плячка. Лесна мишена.

О, Вон, не трябваше да я докосваш изпъшка в ням вопъл Ейдриън. Никога не биваше да се доближаваш до Сара. Тази грешка ще ти струва всичко.

Вон зави наляво, мъчейки се да заобиколи бодливите трънаци. Той не чу, когато Ейдриън безшумно стигна близките дървета. В последната секунда обаче долови движение зад себе си. Завъртя се и стисна сгъваемото ножче в джоба си.

Но беше прекалено късно. Ейдриън се стрелна към жертвата си и го повали върху прогизналата от дъжда земя. Стисна юмрука хванал ножчето толкова силно, че нещо изпука. Вон изкрещя. Ножът падна в купчината листа.

Всичко свърши за по-малко от минута. Ейдриън имаше предимство и се възползва. С брутална бързина удари противника си и го зашемети. След секунда Вон лежеше с широко отворени очи под масивното тяло на своя преследвач.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сара нагласи превръзката на рамото си за пореден път, застанала пред огледалото в банята. Беше изключително непохватна, докато се опитваше да превърже сама раната си, но най-накрая кървенето спря. Оказа се права. Беше ужасно болезнено, но порезната рана не беше дълбока. Погледът ѝ се премести към часовника на китката. Бяха изминали вече повече от два часа, откакто Ейдриън напусна къщата и се втурна да преследва Вон.

Прекалено много време. С всяка изминала минута страхът ѝ нарастваше все повече и повече. Чувстваше се абсолютно безпомощна. Дори и за момент не ѝ бе хрумвало, че Вон би успял да устрои засада на Ейдриън. Устните ѝ се изкривиха, когато болката в рамото отново я прониза. Не, Ейдриън щеше да го залови. Вълкът бе излязъл на лов, а той винаги успяваше да се справи с плячката.

Точно както Фантом винаги правеше онова, което трябваше.

Ужасяваше я единствено мисълта, че Ейдриън бе принуден да се върне към живота, който бе оставил зад себе си. Тя би дала всичко, за да го предпази от миналото. Защото разбираше колко упорито се бе борил, за да го забрави. Но можеше да се окаже безсилна.

Ейдриън беше мъжът, който някога се бе подвизавал под прозвището Вълка — легендата се бе превърнала в реалност. През целия ден тя се бе приближавала до това заключение. Доказателствата сами се бяха подредили в ума ѝ.

Когато осъзна, че единствената ѝ надежда да избяга от Вон беше в ръцете на Ейдриън, Сара бе признала истината пред себе си. Животът ѝ зависеше от мъжа с кодово име Вълк, мъжът, когото през цялото време си бе представяла като убиец и отцепник-рenegат.

Инстинктът обаче и подсказваше, че само Ейдриън ще я спаси. Затова и бе подмамила Вон в къщата на острова.

Любовта, която изпитваше към Ейдриън, я накара да погледне с други очи на доказателствата за миналото му. Тази любов бе разцъфнала почти от първия миг, в който тя се бе обърнала и го бе

видяла да я наблюдава как претърсва кабинета му. Още от пръв поглед бе разбрала, че е различен. Той беше приятел на чичо й. Мъж, на когото можеш да разчиташ в трудни ситуации.

Със сигурност се убеди колко е влюбена в него последната нощ, докато лежеше в прегръдките му и се молеше той да не тръгва на сутринта.

Сега всичко и беше ясно. Ясно като бял ден. Вероятно още от самото начало трябваше да се усъмни в самоличността му. Той беше мъж, който изпитваше потребност да контролира всичко, което го заобикаляше, защото ревниво трябваше да пази прикритието, под което живееше. Само така би успял да заживее по нов начин.

Сара потрепери и сълзи изпълниха очите й, когато си представи как се е почувствал, когато е осъзнал, че внимателно изграденият му свят се срутва. Копнееше да го утеши, но ужасно много се страхуваше, че той няма да пожелае нейната утеха. Дълго време бе разчитал единствено на себе си...

Почукването на вратата я стресна и тя изпусна лепенките, които държеше. Видя намръщеното си изражение в огледалото. Ейдриън със сигурност не би почукал на собствената си врата. Тя нервно оправи ризата си, доколкото можа. После предпазливо се прокрадна до входната врата. Застана на пръсти и погледна през малката шпионка.

На верандата стоеше мъж, облечен в хавайска риза с невероятен десен, а в ръката си държеше раиран чадър.

— Чичо Лоуел! — Сара отвори вратата и се хвърли в прегръдките му. — Боже мой, чичо Лоуел, добре ли си? Толкова се разтревожихме. Ейдриън тръгна след Вон. Няма го вече два часа! Ще полудея от притеснение. Ти как стигна дотук? Къде беше?

— Спокойно, Сара — каза Кинкейд е усмивка. — Въпросите един по един. Къде каза, че е Ейдриън?

Сара отстъпи назад и задържа вратата.

— Тръгна след Вон — тя поклати глава, оказала се в невъзможност да му обясни накратко всичко. — Вон ме държеше като заложница. Искаше да ме размени срещу информация за онова проклето злато. Ейдриън ме спаси, но междувременно Вон избяга.

Кинкейд повдигна рунтавите си вежди.

— Така ли? — той последва племенницата си в къщата и изтръска чадъра. — Такова поведение не е типично за Ейдриън.

— Повярвай ми, тук се развихри истинска битка — Сара въздъхна. — Вон опря нож в гърлото ми и застави Ейдриън да хвърли оръжието си. О, не е толкова просто за обяснение. Но крайният резултат е, че Вон изчезна, а Ейдриън се втурна да го преследва. Поболях се от притеснения, чичо Лоуел.

— Какво ти е на рамото? — Кинкейд се наведе, свъсил вежди.

— Вон ме прободe с нож — тя обърна глава, опитвайки се да се съсредоточи върху покритата с марля рана. — Не е много дълбока, но боли.

— Порезните рани болят ужасно. Нека да видя дали си я превързала както трябва.

— Раната ми е добре, чичо Лоуел. Тревожа се обаче за Ейдриън — тя остана неподвижна, докато Лоуел прегледа раната на рамото ѝ и отново я покри с марлята.

— Ейдриън ще се погрижи за себе си, не се безпокой.

— И двамата непрекъснато казвате това един за друг, но аз лично храня сериозни съмнения! И не искам Ейдриън да... се връща към старите си занимания!

Лоуел наклони глава на една страна и я изгледа замислено.

— Значи си разбрала за какво става дума?

Сара кимна мрачно.

— А с теб трябва да проведем открит разговор. Но по-късно. Сега в главата ми се въртят други неща.

— И на мен. Имаш ли кафе? След няколко дни, прекарани на слънчевите Хаваи, за мен е шок да се върна отново в Сиатъл — Лоуел се насочи към кухнята.

— Ами Ейдриън? — Сара объркано последва чичо си. Лоуел Кинкейд си е същият, реши тя. Човек никога не би разбрал, че зад тези засмени сини очи се крие ум, способен да реши и най-заплетените проблеми. Наближаваше седемдесетте и бе оплешивял напълно, като се изключеше малкото късо подстригана посивяла коса, обрамчваща темето му. Кинкейд никога не напълняваше, тялото му бе стройно като тръстика. В допълнение към хавайската риза, беше обул сандали и къси бели памучни панталони, мокри тук-там от дъжда. На китката му просветляше златен часовник в тон е тънката златна верижка на врата му. Сара знаеше, че златото е истинско. Чичо ѝ никога не носеше фалшификати.

— Ейдриън ще се върне веднага щом оправи нещата — Лоуел започна да прави кафе с увереността на чест гостна къщата. — Дяволски съжалявам, че се наложи да ми оправя бъркотиите.

— Чичо Лоуел — каза Сара с престолено търпение, — защо не ми каза какво, по дяволите, става?

Лоуел се протегна и потърка с ръка врата между ключиците си.

— Е, ако трябва да го кажем с прости думи, прекарах последните няколко дни в преследване на фалшива следа на Хаваите. Днес се връщам и разбирам, че всичко е свършило. Вон наистина ме прати за зелен хайвер — добави той унило. — Чувствам се като идиот.

— Все пак, кой е Вон?

— Стар познат.

— А, да — тя кимна, когато си спомни записа на телефонния секретар. — Нали казваше нещо от сорта, че трябва да се погрижиш за една недовършена работа.

— Виж, когато Ейдриън се върне, той също ще иска някои обяснения. Защо не изчакаме, докато и тримата не се настаним удобно край камина. Ами вечеря?

— Вечеря ли? — изгледа го свирепо Сара. — Това е последното нещо, за което си мисля в момента. Какво ще правим с Ейдриън?

— Абсолютно нищо. Никога не е имало човек, който да може да направи нещо за него — отвърна замислено чичо й и наля гореща вода върху нес кафето си. — Просто се прицелваш в него и дърпаш спусъка.

Сара усети как стомахът й се преобърна.

Знаеше кой е той. Ейдриън не можеше да забрави описанието, което Сара беше дала на мъжа с прозвището Вълк. Думите й все още звучаха в ушите му. Убиец отцепник или нещо също толкова образно. Мъж, който, когато влезеше в една стая, смразяваше всичко и всички. Беше изтълкувал недвусмислено погледа в очите и, когато го видя да стои в коридора пред кабинета тази вечер. Беше вдигнала очи от ръкописа и той бе усетил, че стаята изведнъж става леденостудена.

Всичко бе свършило.

Той се връщаше към къщата, изпълнен с лоши предчувствия. Имаше голяма вероятност дори да не я завари там. Тогава какво? Когато спря на алеята отпред, видя позната зелена тойота и изпита

облекчение. Лоуел се беше появил. А това означаваше, че Сара най-вероятно все още е тук. Колата ѝ наистина стоеше на същото място, на което си беше преди това. А и едва ли някой бе в състояние да я пусне в движение бързо.

Добре поне, че Кинкейд се бе завърнал жив и здрав, каза си Ейдриън и отвори вратата на колата си. Но истинската полза от неговото пристигане беше тази, че Ейдриън нямаше да се изправи сам пред очите на Сара. Все още не беше измислил какво да ѝ каже и започваше да свиква с факта, че никога нямаше да намери подходящите думи. В нейно присъствие винаги губеше почва под краката си, камо ли умело да си служи с изразните средства. Във всеки случай тя сигурно щеше да си тръгне от живота му скоро.

Едва ли би желала да съжителства с вълк.

Той се изкачи бавно по стъпалата на верандата. Влажната нощ бе обгърнала всичко и светлините на къщата го примамваха с топлия си блясък. Но той не се заблуждаваше. Знаеше, че външната топлина е илюзия. Без Сара до него не можеше да съществува някаква топлина. Опита се да измисли някакви учтиви поздрави, въобще нещо, което човек казва в подобни случаи. Трябваше да се държи като джентълмен. Да ѝ изкаже извиненията си и да се оттегли. Но дълбоко в себе си не беше сигурен какво точно трябва да направи. Толкова я харесваше и наскоро дори бе започнал да вярва, че може да я има завинаги. Мисълта да я пусне да си отиде, го изпълваше с напрежение, което не му даваше покой.

Имаше много неща в този живот, който един мъж можеше да вземе, но сред тях не спадаше любовта на една жена. Тя трябваше да бъде дадена доброволно и от сърце. През последните няколко дни той бе осъзнал тази истина. Не можеше да изтласка в дълбините на съзнанието си прекрасното усещане, че я притежава, там, където пазеше отдавна забравени неща. Не можеше.

А тя мразеше и се страхуваше от мъжа с прозвището Вълк.

Ейдриън шепнеше механично думите, който трябваше да каже, но всичко се изпари от главата му, когато изведнъж входната врата се отвори.

— Крайно време беше! — извика Сара и се затича към него през верандата — Ейдриън, минаха часове!

Той почувства мекото ѝ тяло да се сгущва в неговото и трескаво я стисна в прегръдките си. Беше зашеметен от посрещането.

— Сара?

— Каза, че ще се върнеш с ферибота в пет и петдесет и пет — прошепна тя, опряла лице в мократа му риза. — Знаех, че ще се върнеш навреме. Знаех, че само трябва да накарам Вон да дойде тук и ти ще се погрижиш за всичко.

Той я прегръщаше силно, поглъщайки жадно топлината ѝ.

— Да — той галеше косата ѝ. — Получих сигнала от алармената система на къщата веднага щом слязох от ферибота — пръстите му застинаха върху косата и. — Никога през живота си не съм бил толкова уплашен, Сара.

— Здравей, Ейдриън, съжалявам. Всичко наред ли е?

Ейдриън вдигна поглед над главата на Сара и погледът му срещна този на неговия стар приятел.

— Погрижих се за всичко — той усети как Сара потрепери в прегръдките му.

Кинкейд кимна.

— Така и предположих.

— Само че утре сутринта може да се наложи да отговориш на няколко въпроса на старите си приятелчета от службите.

Очите на Кинкейд заблестяха.

— Как така?

— Оставих Вон завързан на няколко метра встрани от магистрала И-90. После се обадох в офиса на службите на Западния бряг и им оставих съобщение къде могат да го намерят. Мъжът, който прие съобщението, ме попита от кого е...

— И ти му даде моето име — Кинкейд се усмихна унило.

— Благодаря, приятел. Е, мисля, че нямам право да се оплаквам. Заслужих си го. Само Господ знае колко съм ти задължен, задето се погрижи за Сара. Освен това, Гилкърк и хората му ще са толкова доволни, че най-накрая са хванали Вон, че сигурно няма да си правят труда да задават прекалено много въпроси.

Сара повдигна глава и обхвана между длани лицето на Ейдриън.

— Не си го убил, нали?

— Не.

Тя се усмихна.

— Разбира се, че не си. Вечерята е готова. Бързо си вземи един душ. А аз ще ти наля чаша вино — тя се дръпна от него и изчезна навътре в къщата.

Ейдриън остана загледан след нея, напълно объркан. Това му причиняваше болка, но бе по-добре от хладната и безжизнена увереност за загуба, която бе изпитвал преди това.

Несигурността съдържаше надежда. Той последва Лоуел в къщата и се запъти към банята, сваляйки пътъом мокрото си яке.

Ейдриън наблюдаваше Сара откакто бе излязъл от банята, като се опитваше да отгатне мислите ѝ. Тя бърбореше за златото, докато приготвяше салата от ориз и зеленчуци и се шегуваше с идеята на чичо си за сватбен подарък. Тя наля на него и на чичо си по чаша вино и сложи във фурната кифлички, докато обсъждаше непредвидената ваканция на Лоуел на Хаваите. После изрази под формата на монолог мнението си за хавайската риза на чичо си и за това колко типично за него било да си донесе тъкмо нещо такова от Хаваите.

Лоуел ѝ отговаряше с лекота, облегнат на кухненския плот, като не оставяше без последствие шегите ѝ.

— Радвам се, че ти харесва ризата ми. В куфара си имам още три такива. Купих ги тази сутрин, докато чаках обратния полет — той се взираше с видимо удоволствие в шарената предница на ризата си.

Ейдриън чувстваше, че е изключен от разговора, но не знаеше какво да направи, за да вземе думата. Сара и чичо ѝ поддържаха оживен разговор за всичко друго, остен за мъжа с прозвището Вълк. Ейдриън си каза мрачно, че и двамата вероятно са прекалено учтиви, за да разговарят за човек, когато той е съвсем близо до тях, отпивайки по малко от чашата си с вино.

По време на вечерята Сара най-накрая поиска някои обяснения от чичо си. Ейдриън скрито наблюдаваше блесналите ѝ лешникови очи, докато се готвеше настървено да зададе следващия си въпрос на Лоуел Кинкейд. Търсеше трескаво следи от отвращение страх или ненавист по лицето ѝ. Странно безпокойство го глождеше. Искаше да получи някои уверения и обяснения, но същевременно се подготвяше за най-лошото. Разбира се, след всичко онова, което знаеше за мъжа с

прозвището Вълк, сега не би могла да се държи топло или равнодушно с него.

Пръстите на Ейдриън мачкаха салфетката, просната в скута му. Той сведе поглед надолу, отбелязвайки бегло изненадата си от тази външна проява на напрежение.

— Добре, чичо Лоуел, целите сме в слух — каза Сара, когато вече привършваха вечерята си.

Тя се облегна назад на стола, сплела пръсти под брадичката си, наблюдавайки Кинкейд с блеснал поглед.

— Ами — започна Лоуел усмихнато и спокойно, — трябваше да посетя три магазина, преди да намеря подходящите ризи, но когато съзрях тази с ананасите, разбрах, че...

— Лоуел Кинкейд, не говоря за хавайските ти ризи и ти го знаеш много добре! Искам да знам за златото.

— А, златото — повтори той. — Предполагам, че няма да успееш да се добереш до него поне до двадесет и петата годишнина от сватбата ви или дори може да се наложи да завещаете картата на съкровището на децата си, но при всички случаи това би бил отличен сватбен подарък, не мислите ли? Дори и самите вие никога да не зърнете златото, ще можете спокойно да разговаряте, да се шегувате и да разказвате истории за него. Вече чувам историите, които ще разказвате на децата си.

— Мисля — прекъсна го Сара решително, — че малко избързваш. Не ме интересува какво ще разказвам на децата си, при условие, че още нямам такива.

— За сега — прекъсна я мъдро Лоуел.

Сара повдигна вежди, но на Ейдриън му направи впечатление, че тя не го погледна. Продължаваше да наблюдава Кинкейд.

— В момента съм загрижена повече за миналите ти афери. Ти ли открадна златото на ЦРУ? Ти ли го зарови близо до камбоджанската граница? Да или не?

Кинкейд погледна Ейдриън и му намигна усмихнато.

— Действа агресивно и директно, когато иска да получи отговор на някой въпрос.

— Хмм — Ейдриън допи виното си и се запита защо още Сара не го е запита агресивно и директно за Вълка. Може би не искаше да

знае цялата истина. Той се навъси и внимателно остави чашата си на масата.

— Добре, Сара, ето я историята — започна Кинкейд. — Като начало, златото не беше на ЦРУ. Не беше американско злато, както и да го погледнеш. Принадлежеше на неколцина много хитри господа, които въртяха усилено бизнес с наркотици под прикритието, че са там в качеството си на държавни служители към американското правителство. Веднъж случайно попаднах на тях, докато имах работа с едни мои приятели.

— Приятели ли?

Лоуел кимна.

— Прекарах много време сред хората от едно село. Тези смели млади мъже и жени ми бяха от голяма полза по време на войната, тъй като ми съобщаваха ценна информация. Както и да е, бях в селото, когато се понесе слух, че двама наркотрафиканти са били убити. Кариерата на наркотрафиканта е изпълнена с безброй опасности, както знаете. Намирах се близо до мястото на убийството поради редица... нека ги наречем съвпадения и успях да сложа ръка върху златото.

— Да бе — Сара определено беше скептично настроена. — „Съвпадения“ е ключовата дума, както разбирам.

— Аз самият имах проблем тогава. Виждах как всичко се пропада, и то с главоломна скорост. Сайгон беше на ръба и всеки с достатъчно ум в главата го съзнаваше. Бях на няколко километра оттам и нямаше начин да се върна в посолството със златото. Щях да извадя голям късмет, ако изобщо успеех да се върна жив. Затова реших да направя друго. Намерих изход...

— Изход, който би ти позволил да отнесеш малко от златото със себе си?

Кинкейд се изкикоти.

— Знаеш моето отношение към златото, Сара. Не можех просто да се въздържа и да го оставя.

— Вон каза, че е попаднал на папка с журналистическо разследване, в което се твърди, че си оставил част от него на свои приятели в селото.

Кинкейд повдигна рунтавите си вежди.

— Палка ли? Чудя се кое е провокирало интереса му към това забравено съкровище след всичките тези години и как е решил да си

опита късмета. Ами, Сара, нека ти съобщя един факт. Няма нищо полезно от златото, когато се опитваш да оцелееш в страна, опустошена съвсем наскоро от вражеска армия. Бях задължен на онези селяни. Що се отнася до мен, реших да си създам малко приятели край камбоджанската граница в замяна на някои услуги. Натоварих златото на един джип и го закарах до границата. Нямахме как да го изнеса от страната, затова го зарових, направих карта и после се срещнах с моите хора. Те ме измъкнаха от страната.

— И къде е мястото на Брейди Вон в цялата тази история? — попита Сара.

— Вон е като трън в очите на службите от известно време насам. Всички знаехме, че работи на два фронта.

— Да, той също спомена, че работел на две места — сухо отбеляза Сара. — Това ли е имал предвид? Продавал е информация на врага?

— Информация, която ние самите искахме да бъде продадена, макар той да не знаеше това. Използвахме случая, когато разбрахме, че е бил вербуван — Лоуел се усмихна. — Но напоследък неговата роля все повече се ограничавала, поне така ми казаха. Очевидно и другата страна е разбрала нещо. Вон обаче е достатъчно хитър и е усетил, че нещо не е наред, затова съвсем разумно е решил да изчезне. Явно е искал след внезапното си пенсиониране да се презастрахова финансово.

— И е избрал твоето сандъче със злато.

— През последните шест месеца той имаше назначение в Сайгон. Преди сме работили заедно по няколко проекта. Но никога не съм му вярвал напълно. Опитвах се да отклонявам вниманието от златото, като разпространявах разни легенди, щом чуех да споменават за него след войната. Знаех, че ще бъде почти невъзможно да запазя всичко в тайна. Много от селяните знаеха за него. А един Господ знае кои от наркодилърите също знаеха. Но аз пуснах по-голямата част от слуховете, че скритото злато е всъщност правителствено, че е пазено в посолството и е използвано за тайни операции. Някак си успях да внуша, че двамата наркодилъри са били всъщност агенти. И разбира се, внимавах моето име да не се замесва. Човек никога не знае. Не исках да се zlepоставям. Ако някой е узнал за историята с наркотиците

или се е сприятелил със селяните, сигурно е успял да проследи по-голямата част от историята.

— Явно някой от журналистите наистина се е сприятелил със селяните — отбеляза Сара. — И по някакъв начин записките му са попаднали в папката, която Вон е намерил.

Лоуел въздъхна.

— През всичките тези години си мислех, че тази история вече наистина се е превърнала в легенда.

— Вон каза, че нарочно е пуснал слух, че е на Хаваите и набира наемници, които да му помогнат да открие съкровището — каза Сара.

Кинкейд поклати глава.

— Направо ме е срам, като си помисля, че се хванах. Чух за плановете му и направих точно онова, което той очакваше — заминах за Хаваите — той погледна към Ейдриън. — Искрено вярвах, че ще успея да се погрижа за всичко в рамките на четиридесет и осем часа. Не съм си и помислял, че вие ще трябва да оправяте бъркотията, която бях забъркал.

Ейдриън не можа да измисли нищо в отговор. Той просто кимна сковано и продължи да наблюдава Сара, присвил очи. Защо не му беше разказала нищо за случилото се този следобед. Неизвестността го измъчваше. Част от него искаше веднъж завинаги да приключат с този проблем, но друга част искаше да се преструва, че не се е случило нищо чак толкова ужасно. Той рязко бутна стола си назад и отиде до плота, където държеше брейдито.

— Да ти наля ли, Лоуел? — гласът му беше плътен и дрезгав.

— Страхотна идея! — по-възрастният мъж се усмихна широко.

Сара отново съсредоточи вниманието си върху Лоуел.

— Вон окончателно ли е отстранен? И няма да ни безпокои повече, така ли?

Лоуел Кинкейд се усмихна.

— Вече няма защо да се тревожиш за него. Утре сутринта ще говоря с Гилкърк. Но онова, което разбрах, е, че службите го смятат за бита карта. Дори и утре да го пуснат, той ще разбере, че всички го познават и знаят с какво се занимава. Тогава много бързичко ще излезне от хоризонта.

— А имаше планове... — рече замислено Сара. Ейдриън усети погледа ѝ върху себе си, докато наливаше брeндито.

— Какви планове? — попита той, макар да не го интересуваше особено. Вон, както Кинкейд току-що бе казал, вече не представляваше заплаха. Той се бе погрижил за това, когато бе оставил враждебно настроения мъж, завързан и прогизнал от дъжда в близост до магистралата. Вон бе достатъчно умен, за да осъзнае, че всичко се е провалило. А и навярно знаеше какво означава напълно да те разкрият.

— Той се надяваше, веднъж сдобил се с картата, да замине за Камбоджа и с помощта на неколцина внимателно подбрани наемници да изнесе златото. Обясни ми целия си план — завърши тя весело. — А на мен нямали да ми налееш малко бренди?

Ейдриън отново се обърна към плота и сипа в още една чаша.

— Извинявай — промърмори той.

Когато ѝ подаде чашата, Сара я вдигна весело.

— Да прием за отговорите, които най-накрая получихме — тя отпи голяма глътка. Лоуел се усмихна широко.

— Не съм ли ти казал безброй пъти, че отговорите са най-лесното нещо на света, щом знаеш къде да ги търсиш?

Сара остави с трясък чашата на масата.

— Като говорим за отговори... — започна тя, ала скочи на крака и се втурна по коридора към кабинета.

Кинкейд и Ейдриън се спогледаха. За първи път оставаха насаме без Сара.

— Всичко ли е под контрол?

Ейдриън кимна.

— Да. Службите ще се оправят. Наистина ги накарах да повярват, че ти си този, който е опаковал Вон като коледен подарък. Предполагам, че ако Вон се раздрънка, Гилкърк може да реши, че аз още съм наблизо.

Кинкейд се изкикоти.

— Дори и да го направи, всичко ще бъде наред. Боя се, че ти вече не си новина. Последния път, когато разговарях с Гилкърк, съвсем небрежно споменах и твоето име, за да видя каква ще е реакцията му. Честно да ти кажа, не го интересува особено. Може за кратко да се породни любопитство, но дотам. Гилкърк няма да те насилва. Задължен ти е и го знае. Той е свестен човек. Плаща си дълговете.

— Обичам, когато не съм новина — промърмори Ейдриън, — но Сара...

— Не се тревожи за Сара. Тя ми е племенница. Познавам я.

— Тя е жена — отвърна му Ейдриън тихо. — И си е изградила доста див образ на Вълка. Ти какво си й разказвал за мен, Кинкейд?

— Само отгук-оттам. Преди една година бях много притеснен за теб, приятелю. Не бях сигурен дали тази книга ще се окаже терапията, от която имаше нужда. Мисля, че една вечер със Сара пийнахме по няколко питиета и аз се разприказвах. Вероятно повече, отколкото е трябвало. Тя е запомнила всичко и го е доукрасила. Знаеш, че има живо въображение.

— Наистина ли си й разказал някаква идиотска история как температурата в стаята пада, когато аз вляза вътре? — попита Ейдриън.

Кинкейд премигна.

— Предполагам, че съм бил аз. Има случаи, когато това е абсолютно вярно.

Ейдриън трепва.

— Нищо чудно тогава, че не получавам покани за коктейли.

Лоуел Кинкейд се разсмя неудържимо.

— Не се безпокой. Описанието важи само когато си по служба. Ако не получаваш покани за партита, то е, защото хората предполагат, че не си купонджия, а не защото нямат нужда от още една кофичка с лед.

— Ами онова, което си й казал, че съм... отцепник?

Кинкейд изглеждаше изненадан.

— Никога не съм казвал такова нещо. Боя се, че тя сама е стигнала до това заключение. Казах й, че съм обучавал един мъж, който е получил кодовото име Вълк и за когото сега се безпокоя. Вероятно, тя е предположила, че... — той щеше да каже още нещо, но млъкна, тъй като Сара се върна, подхвърляйки кристалната ябълка в ръце. — А, ябълката?

— Да... ябълката.

Тя го наблюдаваше със смесица от насмешка и строгост.

— Тук е отговорът, нали чичо Лоуел? Ясно като кристал?

Той кимна мило.

— Това е микроелемент, замаскиран като мехурчета въздух, хванати в кристала. Е, все пак е доста малка, нали? Поръчах да ми направят две специално за теб и за Ейдриън. Всеки един от вас

притежава по една половина от картата. Това е сватбеният ви подарък. Не просто злато, а предизвикателството да притежавате собствена карта на съкровище. И някой ден, някой член на вашето семейство ще може да го вземе. Може би след двадесет години, когато политиката и насилието в тази част на света ще са история. Може би следващото поколение ще има възможност да изкопае златото. Кой знае? Междувременно за вас остават фантазиите.

— Брилянтна идея за сватбен подарък — изрече Сара с усмивка.

— Така си и помислих. Точно като за жена с прекалено живо въображение. Кога разбра, че ябълката е ключът към загадката?

— Докато разговарях с Вон. Знаех, че отговорът не се крие в ръкописа — тя хвърли бързо един поглед на Ейдриън. — „Фантом“ дава отговор на някои други въпроси, но не и на този къде е скрито златото. Използвах това само като претекст да накарам Вон да се върнем в къщата. Стигнах до заключението за ябълката, когато сглобих всичко, което знаех. Златото, което ти имаше предвид, беше сватбен подарък. Нещо, което да бъде споделено. А и нали беше дал на двама ни с Ейдриън по една ябълка. Това беше връзката между нас. Ключът. А после се сетих и за склонността ти да криеш нещата на видни места, по начина, по който казваш, че отговорите сами се набиват на очи. Самата ябълка има златна дръжка и листо и това беше още един ключ към загадката. Златото по ябълката ми подсказа връзката със златото в Югоизточна Азия. Е, какво ще кажеш? А ти вече ни бе дал и първия ключ, като бе разказал на Ейдриън легендата. И накрая, но не и на последно място, знам, че обичаш да играеш на сигурно. Щеше да искаш информацията да е на разположение както на мен, така и на Ейдриън, в случай че лично си възпрепятстван. Имаше скрит смисъл в това, че ни бе дал някои от отговорите. А ги бе дал и на двама ни. Всичко, което трябваше да направим, бе да се огледаме около себе си.

— И ти разбра, че единственото нещо, което съм дал и на двама ви, е ябълката? — Кинкейд кимна. — Не е зле, Сара. Никак даже.

— Игри — чу се Ейдриън да промърморва.

— По-добре свиквай с тях, ако ще ставаш член на семейството — посъветва го весело Лоуел.

— Достатъчно играх за днес. Ако ме извините, ще си лягам. Лоуел, ти можеш да ползваш канапето. Племенницата ти е в стаята за гости — Ейдриън се изправи.

Сара бързо вдигна глава.

— Ейдриън...

Той застина, вперил поглед в нея.

— Какво има, Сара?

— Аз... аз просто се чудех какво става с пътуването ти тази сутрин — тя хапеше долната си устна, явно в търсене на подходящите думи. — Вон смяташе, че си заминал за Мексико, затова те питам.

— Така исках да си помисли.

— Но...

— Купих си билет. Но самолетът имаше няколко междинни кацания на път за Мексико. Аз слязох в Лос Анджелис.

— Разбирам — каза тя тихо. — Планирал си го така, че да накараш Вон да си помисли, че си напуснал страната и си тръгнал сам да търсиш златото.

— Реших, че моето заминаване ще го накара да действа — обясни Ейдриън търпеливо. — Предположих, че ще се пробва през нощта, като си мисли, че си сама. Възнамерявах да заобиколя и да го чакам. Бях измислил всичко. Но ти пренаписа правилата.

— Той ме измами! — възпротиви се Сара. — Получих обаждане от чичо Лоуел. Или поне аз си мислех, че е от него. Вон е записал на касета съобщението от телефонния секретар в хижата на Лоуел, използвал е част от репликите и е съставил нови изречения.

— Знам — каза Ейдриън — той самият ми каза.

Сара го изгледа с любопитство:

— Така ли?

— Разказа ми доста неща — каза Ейдриън. — Лека нощ, Лоуел, Сара — кимна и излезе от стаята.

Сара продължи да гледа в посоката, в която бе изчезнал. Усмивката бавно се стопи в очите ѝ и на нейно място се настаниха тъга и копнеж. Тя бавно седна до чичо си и пусна ябълката в скута си.

— Има навика да ни обвинява, че играем разни игрички — прошепна тя. — Какво си мислеше, че прави днес, когато ми обясняваше, че отива да търси връзка с някакъв твой приятел, от когото можел да разбере къде си?

Кинкейд разклати чашата си с бренди, така че то се завъртя в кръг.

— Не е играл игри. Ейдриън никога не го прави. Той просто ти е спестил истината.

— Каква истина?

— Че няма никакъв таен агент, с когото да се свърже. Единственият човек, на когото може да разчита, бе самият той. Трябвало е да накара Вон да повярва, че наистина е напуснал града и начина да го направи е бил да се качи на самолета. Мексико Сити е точният избор, защото се ползва с особена репутация в определени среди. Вон си е направил заключенията, както се е очаквало от него, когато е открил къде отива Ейдриън.

— Но защо не ми каза? — въздъхна тя.

— Искал е да те предпази от истината за самия него. Всъщност нямаше как да го постигне. Не и ако трябваше да запази живота ти.

— Какво искаше да кажеш с това, че Ейдриън никога не играе игрички?

— Просто това, което казах — Лоуел отпи голяма глътка от брандита си и за момент се загледа в осветения от лампите таван. — Ние с теб, Сара, притежаваме уменията да излизаме от ситуации, когато не ни допадат. Ти го правеше през цялото време, докато работеше в онези корпорации. Отнасяше се към работата си като към игра, когато тя заплашваше да стане прекалено сериозна или напрегната. Виждах те да правиш същото и в университета, както и когато се правеше на човек на изкуството. За теб това е начин за оцеляване. И това работи много добре. Знам го, защото и аз го използвам. Често ми се случва да гледам на работата си по този начин, когато нещата загрубят. Установявам дистанция, доверявам се на инстинкта си и се опитвам да видя развитието на нещата и възможните ходове, като при партия шах.

— А Ейдриън не го умее, така ли?

— Точно така. За него всичко е наистина. До такава степен се бе отдал на работата си, че накрая тя си взе своето.

— „Фантом“ — Сара се вгледа в кристалната ябълка. — Основното, вложено в книгата му, не е интригата със златото, нали? А онази част от него, от собствения му живот, от действителността, срещу която се е възправил...

— Когато накрая осъзна, че работата го съсипва, той си подаде оставката. Тя обаче не бе приета веднага. Условието бе да изпълни

една последна мисия.

— Значи са го заставили да продължи — Сара потрепери. — Как ли е оцелял, чичо Лоуел?

— Постъпил е така, както е трябвало. Ейдриън винаги прави онова, което трябва. Отнасяше се дотолкова сериозно към работата си, че беше станал най-добрият в бранша.

— По-добър и от теб ли?

— По-добър и от мен, но насилието и усложненията при последната му мисия сложиха край на всичко. Когато приключи задачата си, той просто изчезна. Появи се на прага ми три месеца покъсно под името Ейдриън Савил.

— Това не е ли истинското му име? — попита Сара озадачено.

Лоуел Кинкейд се усмихна.

— Сега вече е. Казах ти, че Ейдриън изобщо не играе. При него всичко е наистина. Получи ново име и започна живота си отначало. И би направил всичко, за да го запази.

— Е, значи е на чисто. С последните събития нищо не се е променило.

— Сега вече знаеш всичко за него — заключи чичо й.

— И въпреки това чувствата ми към него не са се променили — въздъхна тя. — Нима може да си мисли, че аз...

— Наговорила си му разни неща за Вълка...

— Извинявай, но ти ме подведе. Ти си този, който ми разказа историята.

— Доколкото си спомням, онази нощ бях малко пиян. И искрено се безпокоях за Ейдриън. Не бях сигурен, че писането на тази книга ще му е от полза.

— Това не е извинение. Ти ми разказа неща, които...

— Но всичко беше истина — каза Лоуел Кинкейд и я изгледа строго. — Не поемам отговорност за онова, което е плод на развнтеното ти въображение. Доукрасила си доста фактите.

Сара се намръщи.

— Когато този следобед осъзнах, че единственият ми шанс да оцелея с Ейдриън, разбрах кой в действителност е той. Разбрах също така и, че независимо какъв е бил, сега е мъжът, когото обичам. Беше прав за него. Той е мъж, на когото можеш да разчиташ, когато залогът е

хвърлен. Защо скицира онази глава на вълк на заглавната страница на ръкописа?

— Просто си драсках. За мен е напълно естествено да си мисля за Вълка, когато чета историята на Фантом.

— Значи съм тръгнала по погрешен път. Мислех, че преследваш Вълка — Сара млъкна за момент. — Е, време е и аз да си лягам.

— Добре ще направиш — промърмори чичо й иронично.

Тя му хвърли полуразвеселен полутъжен поглед.

— Значи реши да хвърлиш племенницата си на Вълка?

— Вълците са интересни животни. Доста са грижовни — Лоуел стана и се запъти към бутилката с брейди. — Лека нощ, Сара.

Тя се доближи и го прегърна с любов.

— Лека нощ, чичо Лоуел. Толкова се радвам, че вече си в безопасност.

— Аз също съм доволен, че ти си добре. Предполагам, трябва да се чувствам задължен на Ейдриън за това.

Сара замълча. Просто се усмихна и тръгна уверено по коридора към спалнята на Ейдриън.

Ейдриън лежеше в леглото, сключил ръце под главата си. Взираше се в тъмнината и се ослушваше за стъпките на Сара. Изчака я да забави ход пред вратата на спалнята му и когато тя не го стори, напрежението го погълна.

Би било най-добре, ако остане в своята спалня, каза си той. Бързо изброи наум цял списък от причини, поради които не трябваше да отваря вратата на стаята му тази нощ. Днес се бяха случили прекалено много неща и тя бе превъзбудена емоционално. А и беше импулсивна по природа. Имаше нужда от време, за да изясни чувствата си. Той не искаше да идва при него, без да е обмислила онова, което бе научила за него днес. Може би изпитваше съжаление към него и бе решила, че има нужда от подкрепа в този момент. Беше прекалено състрадателна, за да му откаже утеха. Той обаче не желаше да го съжаляват.

Толкова много причини, помисли си разярено Ейдриън. Толкова много, че би трябвало да я отпрати, ако се осмели да отвори вратата му.

В този миг топката на бравата се завъртя и Сара прекрачи прага. Ейдриън се вторачи в силуета ѝ на фона на светлината, която идваше откъм коридора и разбра, че никога не ще има сили да я отпрати. Тази нощ той изпитваше прекалено силна необходимост от топлината ѝ. Днес бе било особено студено на моменти.

— Спиш ли, Ейдриън? — прошепна тя, затвори вратата и пристъпи в изпълнената със сенки стая.

— Не.

— Сигурно си изтощен.

— Хмм.

Дрехите ѝ меко прошумоляха, докато ги събличаше. Той видя бледото сияние на голото ѝ рамо, както и светлата кожа на бедрата ѝ, докато събуваше джинсите си.

— И аз самата съм малко уморена — призна тя тихо и приседна на леглото.

— Сара — понечи да изрече думите, които бе решил предварително и да ѝ обясни защо не бива да прекарват нощта заедно, ала тя дръпна завивките и се пхна до него. Всички логични доводи заседнаха в гърлото му, когато го прегърна. Нейната топлина и мекота се превърнаха в изкушение, на което бе много по-трудно да устои, отколкото на всичкото злато на Югоизточна Азия.

— Не се безпокой — прошепна Сара с дрезгав глас. — Тази нощ не искам нищо от теб. И двамата имахме тежък ден — тя прокара пръсти по косата му и спусна ръка по врата.

— Сара, не е там причината, просто... О, Сара, прегърни ме! Обвий ръце около мен и ме притисни към себе си.

И тя го направи — прегърна го, и той отвърна трескаво на прегръдката ѝ. Вдъхна познатия упойващ аромат и се остави на невероятното спокойствие, което му носеше докосването ѝ, усети извивките на тялото и в прегръдките си и се отпусна за пръв път, откакто бе изгряло слънцето този ден. Сега вече можеше да заспи.

Часове по-късно той се събуди при първите утринни лъчи със съзнанието за онова, което трябваше да направи. Част от него мислено се противопоставяше на тази мисъл, макар да съзнаваше, че това е единствената възможност. Най-добре беше да действа така, както бе решил. Внимателно, предпазливо, уверено. Последната година бе

подреждал живота си именно по този начин. Умееше да бъде търпелив. И последователен.

Беше рисковано да се опитва да учи тази отзивчива, често импулсивна жена, която лежеше свита в прегръдките му, на такива умения. Но за да го стори, трябваше преди всичко да узнае с абсолютна сигурност какви са чувствата ѝ към него.

Никакви игри. Дори и такива на съжаление и състрадание. Най-вече никакви игри.

Ейдриън не помръдваше. Изпитваше боязън да я обезпокои, защото веднъж събудил я, трябваше да ѝ обясни причините за решението, което бе взел. Предпочиташе да открадне тези последни няколко минути на близост и топлина и да ги удължи максимално. Един вълк, помисли си той унило, винаги се възползва от онова, което му се предлага.

Сара бавно отвори очи с усещането, че нечий ръце прегръщат тялото ѝ. Едната ръка на Ейдриън лежеше на гърдите и в знак на притежание. Остана да лежи неподвижно за момент, наслаждавайки се на прекрасното усещане. Беше толкова естествено да са заедно. Изпълни я увереност. Досега не бе изпитвала подобно чувство. Беше влюбена в Ейдриън Савил. От вчера беше сигурна в това.

Не беше изненадана, че любовта я бе споходила по този начин. Навярно когато подобни чувства все пак се появяваха, трябваше да става именно така. За човек като нея нямаше друга възможност, освен да реагира бързо, импулсивно и напълно естествено. Винаги бе разпознавала истинското злато. Тя се протегна лениво и срещна напрегнатия поглед на Ейдриън спокойно и уверено.

— Добро утро — промърмори и леко докосна устните му. — Как спа?

Той премигна, явно изненадан от въпроса ѝ.

— Непробудно — ръката му проследи извивката на бедрото ѝ. — Благодарение на теб.

— Добре — чувстваше се изключително доволна от себе си. Протегна се отново, като този път нарочно притисна тялото си към неговото. — Радвам се, че съм ти била полезна с нещо. Вчера се чувствах като глупачка, когато се дадох така лесно на Вон.

Ейдриън не отвърна на поканата, стаена в ленивите движения на тялото ѝ. Стори ѝ се, че е напрегнат. Въобще не изглеждаше като мъж,

който е прекарал нощта спокойно.

— Грешката не е твоя — отвърна той. — Всеки би се заблудил след такова обаждане. Чувал съм записи сглобени от различни разговори. Могат да звучат като истински. Но си запазила присъствие на духа, щом си го накарала да дойдете тук.

— Знаех, че ще се върнеш и че ще оправиш всичко — рече тя.

— И от колко време изпитваш подобна убеденост? — той я наблюдаваше с хладен поглед.

Сара усещаше, че хладината му е преднамерена. Също така предусети и въпроса, който искаше да ѝ зададе. Вече го познаваше достатъчно добре. Прочитът на „Фантом“ бе запълнил много празноти, които обикновено лъсваха при по-скорошни познанства. Беше изпитала потребност да опознае живота му.

— Всъщност, искаш да ме попиташ от колко време знам, че ти си мъжът с прозвището Вълк? — нямаше причина да не е напълно откровена. — Със сигурност разбрах вчера. Когато Вон ми каза, че Вълка е бил истинска легенда, но не се е завърнал след последната си мисия...

— ... защото превъртял — додаде Ейдриън рязко.

Тя отказа да се вслуша в думите му.

— Често си мисля за Фантом. За мъжа, озовал се на ръба, но успял да се задържи някак. Мъжът, оцелял въпреки всичко, когато се очаквало да се пречупи. Непрестанно си казвам колко сигурна се чувствам край теб...

— Сигурна ли?

Тя кимна.

— Осъзнах го онзи ден, на пазара в Пайк Плейс, когато ти се появи точно когато Вон се опитваше да ме качи насила в колата си. Както и вчера, докато се опитвах да намеря начин да се споразумея с Вон. Нещо ми подсказваше, че единственото, което трябва да направя, е да го накарам да се върнем в тази къща. А когато ти пристигна, се почувствах безкрайно сигурна. Разбира се, имаше и още много моменти, които ме наведоха на мисълта за истинската ти самоличност. Загрижеността ти за сигурността на къщата. Начинът, по който се движиш. Онази скица на чичо ми. Дори и партньорството ни на дама. Толкова напрегнат и едновременно сдържан. Ами отскорошното ти вегетарианство? Открих символизъм в този факт. Това е нещо, което

всеки хищник би направил, щом се опитва да забрави миналия си живот. Всичко съвпаднаше. Особено след като със сигурност разбрах, че Вон не е Вълка.

— Но ти си бе изградила толкова ужасна представа за Вълка — продума Ейдриън с усилие.

— Когато разбрах, че ти си този, когото някога са наричали Вълка, бях готова да я забравя. Вече познавах истинския Ейдриън — тя се усмихна замечтано. От очите ѝ струеше любов.

Ейдриън се навъси.

— Не съм толкова сигурен, Сара.

— Не си сигурен в какво?

— Че познаваш истинския Ейдриън — той спря протеста, който тя понечи да изрази, като сложи пръст на устните ѝ. — Изслушай ме. Първият път всичко се случи прекалено бързо. Вторият бяхме прекалено напрегнати, действвахме емоционално, защото ти знаеше, че тръгвам и не беше сигурна какво ще се случи. Живеем в някаква кошмарна ситуация от момента, в който влязох в къщата и те намерих в кабинета си. Ти нямаше възможност да ме опознаеш при нормални обстоятелства.

Обзе я безпокойство. Сара го изгледа напрегнато.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си сигурен какво изпитваш към мен?

Той тръсна глава отривисто.

— Знам какво изпитвам към теб. Желая те от месеци. Обсебваше съзнанието ми ден след ден, като постепенно се материализираше и ме изкушаваше, докато не осъзнах, че трябва да направя всичко възможно да те притежавам. Но чичо ти беше прав. Преди това трябваше да направя нещо друго.

— Да напишеш „Фантом“.

— Тази книга бе последната стъпка към собственото ми освобождение от мен самия, Сара.

— Разбирам — и наистина го разбираше. Напълно.

— Ти беше заветната цел, съкровището, което ме очакваше, след като оставех миналото зад гърба си. Чувствам се така, сякаш те познавам отдавна. Чичо ти се погрижи за това. Но е теб не стана така. Ти ме познаваш само от няколко дни, а те бяха изпълнени с прекалено много напрежение, опасности и емоции.

— Влюбването винаги е съпроводено с емоции — вметна тя бързо.

— Да не би да казваш, че си влюбена в мен? — той потърси погледа и.

— Да — тя изрече тази единствена дума с нежност и увереност.

— Сара, не можеш да си сигурна в това!

— Веднъж ми каза, че би искал да те обикна — напомни му тя.

Прегръдката му се стегна.

— Копнея за това! Но трябва да си напълно убедена в чувствата си. Трябва да си сигурна. Никакви игри, Сара.

— Никога не съм си играла игри с теб.

— А, и помисли ли за себе си? Скъпа, всичко стана толкова набързо. Не е възможно да си дадеш сметка какво изпитваш. Де още. По дяволите, та до вчера ти мислеше за Вълка като за някакъв убиец психопат! Сега вече знаеш, че Вълка и аз сме един и същ човек. Не ми казвай, че си успяла да свикнеш с тази мисъл само за една нощ!

— Имам чувството, че не мога да ти кажа каквото и да било — отвърна тя. — Ти не си готов да ме изслушаш. Вече си решил как трябва да стоят нещата, нали? — обземаше я все по-голямо безпокойство, като разбираше какво цели той с думите си.

— Сара, искам да имаш време да ме опознаеш — изрече Ейдриън бързо. — Този път държа всичко да е както трябва.

— Не разбирам... — не, разбираше и тази мисъл я караше да изпитва паника.

Ейдриън продължи още по-разпалено и убедено.

— О, скъпа, трябва да ме разбереш! Нека го направим както трябва. Искам да имаш възможност да се увериш напълно в чувствата си. Следващия път, когато ми кажеш, че ме обичаш, искам да си имала възможността да премислиш онова, което ми казваш.

Сара се освободи от прегръдката му и седна в леглото, като се покрие чаршафа. Косата ѝ се стелеше нежно по раменете. Тя се взря в него.

— Отпращаш ли ме? — гласът ѝ прозвуча странно. Опитваше се да се сдържи. Опитваше се да запази самообладание.

Ейдриън бавно се изправи и седна до нея, очите му бяха почти безизразни: Сара осъзна, че беше решен да довърши започнатото. Тази сутрин нямаше да успее да го вразуми.

— Ще започнем една нормална връзка — рече той.

— Какво разбираш под нормална връзка? Ейдриън, ти най-вече би трябвало да знаеш колко кратък е животът. Заедно открихме нещо прекрасно. Защо да губим време? Моля те, не го прави? — не биваше да го моли, помисли си тя. Оставяше чувствата да замъглят разума ѝ. Ейдриън още повече не би повярвал, че е наясно с чувствата си, ако го моли. Той не се доверяваше на чувства.

— Не те карам да ходиш в Монголия — рече той.

— Така ли? А къде тогава ме изпращаш?

— Мисля, че ще е най-добре, ако се върнеш в Сан Диего.

— Сан Диего?! Но аз дори вече нямам работа!

— Но имаш апартамент, нали? Там все още е твоят дом.

Тя се опита да възрази.

— Ами ти? Ти просто ще си седиш тук, докато не решиш, че съм имала достатъчно време, за да разбера какво изпитвам? Ейдриън, глупаво е. Аз съм възрастен човек. Знам какво изпитвам към теб.

— Ще идвам да те виждам. Ще ти се обаждам. Сара, искам да те ухажвам, не разбираш ли? Щети дам време да...

— Колко? — предизвика го тя.

Той я погледна недоумяващо.

— Колко какво?

— Колко време, по дяволите!

— Не знам — той се намръщи. — Колкото трябва, предполагам.

— Не е честно! Ако ще ме изпращаш в изгнание, поне трябва да упоменеш срока. Една седмица? Една година? Искам точна дата.

— Сара, изпадах в истерия.

Най-лошото беше, че разбираше колко е прав. Беше загубила самоконтрол. Реши, че е от шока. Шокът да се събуди влюбена и мъжът да ѝ каже, че не е готов за нейната любов.

Сара си пое въздух и преглътна сълзите на яд и паника. Колкото по-емоционална се показваше, толкова по-малко щеше да ѝ вярва Ейдриън, че наистина знае какво иска. Заради общото им бъдеще трябваше да се вземе в ръце.

— Да — прошепна тя и се изправи. Огледа се за нещо, което би могла да облече, и накрая съзря ризата си на пода, където я бе пуснала снощи. — Да, напълно си прав. Действам под напора на чувствата.

Пръстите ѝ безуспешно се бореха с копчетата. Най-накрая успя да я облече. После взе джинсите си с треперещи ръце. Ейдриън не откъсваше очи от нея.

— Сара, скъпа, изслушай ме.

Тя поклати глава.

— Не, не, добре съм. Всичко разбирам. Не се доверяваш на силните чувства, защото веднъж вече си разбрал, че те могат да те доведат до ръба на отчаянието и нещастieto. Трябваше да го разбера, когато прочетох „Фантом“. Това е урокът, който си усвоил при последната си мисия, след което си изчезнал, нали така? Емоционалната реакция на работата ти за малко не те е погубила. Действал си толкова праволинейно и си упражнявал такъв контрол върху себе си в продължение на дълго време, че накрая, когато в теб е избухнал вулкан от чувства, за малко да те погуби. Ето защо говориш за преценка, за приятните неща в живота. Всяко нещо, което е по-силно от приятно, ти се струва опасно.

Ейдриън се изправи бавно, без да обръща внимание на голотата си.

— Просто искам да съм сигурен в онова, което изпитваш към мен — повтори той упорито.

Тя закопча джинсите си и срещна погледа му.

— Искаш да си сигурен във всичко. Сигурен в безопасността на къщата си, сигурен в мен, сигурен в самоконтрола си. Е, продължавай в тази посока, Ейдриън. Явно абсолютната сигурност във всичко е едно от малкото приятни неща в твоя живот. А коя съм аз, че да ти се противопоставям?

Сара се обърна и избяга от стаята.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Идеята на Ейдриън да я ухажва бавно подлудяваше Сара месец по-късно.

Повтаряше си отново и отново, че той е този, който се нуждае от време. Тя го обичаше и щеше да се съобрази с молбата му. Но колко дълго ще продължи този фарс, мислеше си Сара унило.

„Фарс“ едва ли бе най-подходящата дума, с която можеше да се окачестви ухажването на Ейдриън, но това бе думата, която най-често ѝ хрумваше през тези мъчителни, предварително замислени и стриктно протичащи уикенди. Верен на думата си, Ейдриън пристигаше със самолет в Сан Диего всеки петък вечер. Прекарваше с нея съботата и неделята, след което се връщаше на своя остров.

Надеждите на Сара за чудесно прекарване през първия им уикенд се изпариха, когато той се регистрира в един мотел близо до нейния апартамент и се прибираще в него всяка вечер от престоя си в Сан Диего. Последвалите съботи и недели не се различаваха особено от първите. Той я водеше на вечери и представления, в зоопарка или на плажа, но никога в леглото.

Всъщност много рядко си позволяваше дори да я погали. Лицемерното въздържание в отношенията им я влудяваше. Всяка неделна вечер тя го изпращаше на летището с усещането, че изпада в паника. Може би той не беше способен да направи последната стъпка към истинското обвързване. Знаеше, че я желае, знаеше, че му е приятно в нейната компания, но бе решил, че ѝ трябва време да прецени чувствата си.

Онова, от което се страхуваше най-много, беше фактът, че той самият не осъзнава дълбочината на собствените си чувства. Боеше се да им се отдаде изцяло.

Способен на силни чувства, той можеше да ѝ даде много, но трябваше веднъж завинаги да се подчини на природата си и да се отърве от напрежението. Ала се бе убедил от опит, че съществува голям риск, ако дори за миг отърве самоконтрола си. Тя жадуваше да

му помогне да разкрепости душата си, да го подтикне да поеме някакъв риск както е нея, така и със себе си, но не знаеше как да пробие измислената му фасада.

И този понеделник сутринта Сара призна, че щом Ейдриън бе установил правилата, тя е принудена да играе по тях.

Неуместна аналогия, каза си унило и си направи кафе с италианската кафе машина за еспreso. Ейдриън не търпеше нищо, което дори да наподобява игра. Тя се взираше навъсено в палмовото дърво пред кухненския прозорец и си мислеше за внимателната и съдържана целувка, която бе получила на летището предишната вечер.

Опита се да се отърси нервно от тревогата, че Ейдриън може би никога няма да успее да се отпусне и да си позволи да ѝ се довери изцяло.

Обича ме, каза си тя напук. Все още не бе изрекъл тези думи, но не това притесняваше Сара. Вече достатъчно добре го познаваше и разбираше. Беше убедена в любовта му към нея, единственото ѝ опасение бе, че никога вече нямаше да бъде толкова уверен, както през онези първи дни.

Той трябваше да проумее най-сетне, че железният самоконтрол вече не му е нужен. Сега беше нормално човешко същество. Вече се бе излекувал. Трябваше да се научи да вярва в собствените си чувства, както и в тези наежената, която обичаше. Сега можеше да живее в безопасност, без да се нуждае от прикритие.

А Сара знаеше, че го обича. С всяка фибра на тялото си.

Месецът съдържано ухажване не бе променил чувствата ѝ. Нищо на света не можеше да ги промени. Никога през живота си не се бе чувствала толкова сигурна в нещо.

Тази вечер, когато Ейдриън се обади по телефона, тя си беше вкъщи. През последните няколко дни си стоеше постоянно вкъщи. Не защото нямаше приятели или ѝ липсваха покани, а защото се ужасяваше от мисълта, че той може да се обади и да не я намери вкъщи. Не искаше нищо да го разстройва или обезпокоява. Искаше да разбере, че тя покорно го чака.

Разговорът протече както предишните досега.

— Как мина полетът до Сиатъл? — попита тя.

— Чудесно — той се поколеба. — Вечеря ли?

— О, да. Направих ся салатата — Сара се помъчи да измисли нещо, с което да разнообрази предпазливия им разговор — и изпих чаша вино.

— Аз пък се отбих в бара за една бира.

Поне излизаш от къщата — подразни се Сара. А аз съм принудена да седя тук след пет часа, защото не съм сигурна кога ще се обадиш. И се ужасявам от мисълта, че ще използваш моето отсъствие като причина да не ми се довериш напълно.

— Звучи страхотно — рече бодро тя. — Продължаваш ли да работиш над новата книга?

— Да. Опитвам се да разплета едни проблеми в четвърта глава, без да давам прекалено много информация. Сега писането ми изглежда много по-лесно, отколкото беше при „Фантом“.

Нищо чудно, помисли си Сара. Новата книга нямаше да бъде толкова автобиографична. „Фантом“ беше един вид катарзис. Следващата книга щеше да бъде истински роман. Тя не се съмняваше, че ще бъде още по-добра от предишната. Истината беше, че Ейдриън притежаваше талант на писател.

— Като стана дума за информация, Ейдриън... — Сара се изненада от уверения си тон и млъкна.

Той изчака и я попита предпазливо:

— Да?

— Ами, и аз искам да се сдобия с такава. Просто се чудех. Имам предвид, че вече мина месец и реших, че може би си взел вече някакво... решение.

— За какво?

Сара за малко да избухне.

— За нас, разбира се!

— О, все така ли настояваш за срок, в рамките, на който отношенията ни ще се уредят?

— Ейдриън... — Сара се опита да звучи разумно. — Това не води наникъде. Опитах се да бъда търпелива...

— Не си от особено търпеливите, скъпа.

— Не се дръж снизходително! Само защото хората като теб разчитат главно на търпение, не означава, че останалите...

— Какво искаш да кажеш с това „хората като мен“? — от тона му повя хлад.

На Сара ѝ идеше да изкрещи, задето бе използвала неподходящи думи.

— Просто исках да кажа, че ти си свикнал да бъдеш доста търпелив в живота си. А аз не съм имала подобен късмет, Ейдриън, и се опитвам да ти дам времето, от което се нуждаеш, но...

— Не аз съм този, който се нуждае от време — прекъсна я той с тих глас.

— Е, аз определено не се нуждая от него! Знам какво искам. Влюбена съм в теб и измивалият месец беше ужасен за мен. Чувствам се като изгнаница. Ти не ме докосваш, толкова си любезен, че ми се повдига, и изобщо не искаш да ми кажеш колко дълго още ще продължи това. Има моменти, когато наистина се чудя дали ти наистина... — тя спря рязко потока от думи.

Ейдриън не пожела да остави изречението недовършено.

— Чудиш се за какво?

— Нищо — измърмори тя.

— Сара, довърши онова, което щеше да кажеш.

Тя въздъхна.

— Чудя се дали някога ще можеш да се довери изцяло както на мен, така и на теб самия, че да дадеш воля на любовта си — ето. Каза го. Досега не си бе позволявала нещо толкова силно и не бе сигурна как би реагирал той. Прекалено дълго бе мислила и се бе колебала.

Изказването ѝ беше посрещнато с мълчание от другата страна на линията. Най-последно Ейдриън проговори:

— Обичам те, Сара.

Тя затаи дъх и стисна слушалката.

— Наистина ли?

— Месеци наред ти беше част от мен. Не мога да си представя живота без теб.

Тя бе смаяна от простотата на думите му.

— Никога преди не си ми казвал нещо толкова категорично.

— Вероятно досега не съм мислил за нещо толкова категорично — призна той. — Ти си беше там, като част от мен...

Тя затвори облекчено очи. Най-накрая всичко беше свършило. Поне се надяваше.

— О, Ейдриън, Ейдриън, благодаря ти. Толкова много те обичам, че ще полудея тук, докато те чакам да придобиеш увереност.

— Но аз бях уверен през цялото време. Ти беше тази, която имаше нужда от време.

Сара присви очи и прие първия намек, че чакането ѝ може би все още не е завършило.

— Нямам нужда от повече време, Ейдриън. Моля те! Бях толкова търпелива. Мога да чакам вечно, ако се наложи, но в случая няма причина да стоим разделени.

Гласът му стана още по-твърд.

— Искам да ти дам време.

Тя усети решителността в тона му и към отчаянието ѝ се прибави гняв.

— Мислиш, че си играя с теб, така ли?

— Не, Сара, не е това. Аз просто...

Тя не го остави да довърши.

— Ейдриън Савил, ти наистина не знаеш какво е да те разиграват! — тя рязко затвори телефона. После отиде до дрешника в коридора и си взе чантата. Малко по-надолу по улицата зад ъгъла имаше малък весел бар. Щом Ейдриън можеше да пие бира вечер, то и тя можеше. Тази вечер дори тя имаше по-голяма нужда от бира от него.

Телефонът звънеше упорито зад нея, но Сара не му обърна никакво внимание. Отиде до вратата, отвори я и решително излезе навън. Беше прекрасна южнокалифорнийска вечер. Из въздуха се носеше мирис на море. Редиците палмови дървета покрай улицата се поклащаха лениво на нощния бриз. Сара тръгна бързо по тротоара. Зачуди се как ли изглеждат дърветата в Югоизточна Азия.

Кръчмата беше вълна само наполовина с двойки между двадесет и пет и тридесет и пет години. Жените бяха с уж небрежни прически, копринени ризи и джинси и разговаряха с мъже със също толкова скъпи подстрижки и маркови дрехи. Няколко познати ѝ кимнаха, но Сара седна сама в задната част на бара, която тънеше в сянка. Поръча си бира и отпи замислено от нея, когато и я сервираха.

Дърветата в Югоизточна Азия... В съзнанието ѝ изникна картина на джунгла, в която отвсякъде те дебнат опасности и коварни тресавища. Не, не беше точно нейният тип място. Ейдриън се бе научил на предпазливост, след като бе посещавал многократно такива места из целия свят — Предпазливост и търпение.

Но дори и предпазливостта и търпението си имаха граници. Със сигурност те не биваше да бъдат пречка пред една любовна връзка. Любовта беше толкова рядко и ценно чувство, че беше грях да го възпират. Сара отпи още веднъж от скъпата бира и се замисли за нежеланието на Ейдриън да се отпусне и да забрави проклетия си самоконтрол.

Няколко пъти си бе позволявал да го забрави, напомни си тя. Първия път, когато се любиха, например. Както и втория. Разбира се, той бе предполагал, че ще успее да запази миналото си в тайна от нея. Нямаше причина да се бои от реакцията ѝ, когато научи истинската му самоличност, защото това нямаше как да стане.

Но дори и онази последна вечер в къщата му, той не искаше да я отпрати, макар вече да бе решил, че ѝ е необходимо време. Онази нощ бе имал нужда от нея, не сексуално, а така, както един мъж желае утехата на една жена. Той ѝ бе позволил да го утеши, припомни си тя и изпита надежда. Онази нощ я бе прегръщал силно, дори и в съня си. Беше усетила как напрежението бавно го напуска. Тя сериозно се съмняваше, че някога Ейдриън си е позволявал риска да получи утеха от някого.

Сара отново обмисли проблема. Той я обичаше и тя го обичаше. И както му бе казала, животът наистина беше кратък, пенлив. Любовта беше прекалено важна, за да рискува да я погуби заради предпазливост и търпение. Трябваше да намери начин да го накара да проумее това. Трябваше да намери начин да го накара да излезе от своя строго контролирай свят.

Един час по-късно тя се прибра вкъщи, отвори вратата и съзря блещукането на кристалната ябълка. Сферата отразяваше светлината на настолната лампа на бюрото ѝ тя дълго се визира в нея, спомнила си плановете на Вон да докопа златото. Бавно затвори вратата, унесена в мислите си.

Телефонът извънтя точно когато се канеше да си ляга един час по-късно.

- Здравей, Ейдриън.
- Успокоили се?
- Успокоих се.
- Обичам те — каза той тихо.
- Знам. И аз те обичам.

— Нека изчакаме още малко, скъпа — настоя той. — И на мен не ми е лесно.

— Мисля, че на теб ти е по-лесно, отколкото на мен — отвърна тя.

— Не — рече той с дрезгав глас. — Не е. Лека нощ, Сара. Приятни сънища.

— Лека нощ.

Тя затвори телефона и бавно излезе от всекидневната. Погледът ѝ още веднъж попадна на кристалната ябълка. Трябваше да има начин да излезе от това безизходно положение. Щом като съдържаше ключа към златото, ябълката може би съдържаше и ключа към чувствата на Ейдриън.

Тя отново се замисли как ли изглеждат дърветата в Югоизточна Азия.

Ейдриън вдигна припряно телефона в петък сутринта.

Много малко хора на този свят знаеха номера му, крило не фигурираше в телефонния указател. Сара беше един от тях.

— Ало?

— Тя е откачила, Ейдриън. Предупредих те, че това ще се случи. Не казвай, че не съм те предупредил! — Лоуел Кинкейд бе един от малцината, които също имаха номера му.

— За нищо не си ме предупредил — каза Ейдриън търпеливо и потисна разочарованието си, че обаждането не беше от Сара. Все пак, щеше да я види тази вечер. Можеше да почака. — Успокой се и ми разкажи за какво става дума, Лоуел.

— Ще си помислиш, че е шега, но мога да те уверя, че не е.

— Добре де, не е шега. Сега ще ми кажеш ли кое не е шега.

— Подала е молба за паспорт — съобщи мрачно Кинкейд.

Ейдриън застина, обмисляйки чутото.

— Паспорт ли?

— Обади ми се да ме попита дали знам как се влиза и излиза от Камбоджа.

— Това е шега, нали? Вие и двамата имате много странно чувство за хумор, Кинкейд. Казвал съм ти го няколко пъти вече! — Ейдриън беше стиснал като в менгеме слушалката на телефона.

— Повярвай ми, изобщо не се шегувам. Но молбата за паспорт не е всичко.

Ейдриън си пое дълбоко въздух.

— Добре, да чуем.

— Помоли ме за копие от твоята половина от картата. Пуснала е обява в лосанджелиския „Таймс“. Искаш ли да я чуеш?

— Не. Но по-добре ще е да я чуя.

— Слушай тогава — от другата страна на линията се чу шумолене, след което Лоуел прочете:

„Опасности, приключения, парична награда. Търси се подходящият човек. Кандидатът трябва да е готов да пътува извън страната, да е способен да се грижи за себе си и да е съгласен да се подчинява на заповедите на работодателя си. Само лични интервюта, без телефонни разговори. Три часа, петък.“

— Това е днес, Ейдриън.

— Знам, че е днес.

— Дава и името на хотела в Сан Диего, където ще разговаря с кандидатите, отзовали се на обявата. Знаеш не по-зле от мен, че всеки хахо в Калифорния, който обича да си фантазира, ще се яви. Ейдриън, грешката е твоя. Лично ще те държа отговорен.

— Моя грешка ли? Кой ѝ даде половината карта и ѝ разказа легендата за Бога!

— Но, по дяволите, другата половина е в теб! Мислех, че знаеш как да се грижиш и за двама ви! — Лоуел затвори телефона с трясък, от който ушите на Ейдриън запищяха.

Той остана загледан в слушалката една дълга минута. Дамата отново бе започнала с игричките. В своя обичаен, импулсивен, нехарактерен стил тя му отправяше истинско предизвикателство.

Явно въобще не се боеше от него. Сигурно знаеше, че ще побеснее, когато разбере какво е замислила. Разбира се, бе го направила нарочно. Просто бе казала на чичо си, за да се увери, че Ейдриън ще разбере веднага какво става.

Ще ме предизвиква, помисли си гневно Ейдриън и взе сака си от полицата в килера. Ама че нрав! Спомни си как се бе прибрал онази първа вечер и я бе намерил да се рови в кабинета му. Още тогава не се бе побояла от него, не и след като бе намерила ябълката. Явно и сега не се боеше.

Но тя бе потреперила и бе застинала, когато бе споменала за мъжа с прозвището Вълк. А сега знаеше, че той е бил този човек.

Искаше да ѝ даде време, за да го приеме изцяло веднъж щом бе научила истината. Искаше да е сигурен, че ще приеме онова, което е бил някога. Искаше го, защото я обичаше. Разкъсваше се вътрешно от мисълта, че дълбоко в себе си тя не би могла да се примири с миналото му. Само още няколко седмици, месец, и той щеше да е по-уверен, че тя знае какво прави.

Но Сара нямаше подобно търпение. Наистина бе подала молба за паспорт и бе пуснала обява във вестниците. Беше измислила план как да го принуди да действа по-бързо.

Ейдриън затвори ципа на сака си, провери ключовете и нагласи алармената инсталация на къщата. Щяха да му трябват няколко часа, за да стигне до Сан Диего. Не биваше да губи нито минута повече. Имаше полет преди обяд, който можеше да хване, ако побързаше.

Той се изненада — изведнъж бе започнал да проявява нетърпение.

Още в два часа пред хотелската стая започна да се оформя опашка. Сара наблюдаваше движението с нарастващо притеснение от фойето на хотела, като се мъчеше да остане незабелязана. Ако някой от изключително екзотичните типове на опашката разбереше, че потенциалният работодател е жената с джинси, която се мотаеше около рецепцията, то тя щеше да бъде обградена моментално.

Никога не си бе представяла, че толкова много хора биха се отзовали на подобна обява. Онова, което повече я притесни обаче, бе, че Ейдриън не бе сред тридесетимата мъжаги на опашката. Сара нервно изтри ръцете си в джинсите. Само след броени минути тя трябваше да заеме с пъстрата сбирщина. Някои от тях изглеждаха доста яки и страховити. Един или двама приличаха на бивши колоездаци. Неколцина вероятно бяха бивши военни, а имаше и такива,

които направо изглеждаха любопитно. Никой от тях не приличаше на бивш агент, камо ли на Вълка.

Сара взе химикалка и рекламни листчета на хотела и се опита да нахвърля въпросите за интервюто. Какво можеше да бъде попитан един наемник? Особено, когато човек нямаше никакво намерение да го наема? Имаше нужда от един-два въпроса, които веднага щяха да изключат всички мъже на опашката. Тя отчаяно се опита да измисли нещо, което да направи всеки един от мъжете, които чакаха, неподходящ.

В три часа без пет минути Сара вече бе готова за предстоящото интервю. Ейдриън никакъв не се виждаше. Трябваше или да започне интервюто, или да рискува да изчака, но това би означавало още по-голяма опашка от недоволни кандидати. Управлението на хотела определено нямаше да ѝ благодари, задето е предизвикала безредици.

Тя вирна брадичка, стегна се и профуча покрай редицата авантюристи. Без да погледне, когото и да било, отвори вратата на хотелската стая и каза през рамо:

— Да влезе първият. Веднага.

След пет секунди, тя се намери сама в стаята с наперен млад мъж, който носеше избеляла военна риза. Той я огледа и се усмихна арогантно.

— Вие ли сте дамата, която иска да ме наеме?

— Аз съм дамата, която търси подходящия човек — рече Сара хладно. — А сега, ако не възразявате, ще ви задам няколко въпроса, свързани със задачата.

— Давайте, госпожо — отвърна той любезно, но не скри иронията си. — На вашите услуги — усмивката на нахакания млад мъж беше изчезнала, когато изхвърча от стаята пет минути по-късно. Той не спираше да ругае под нос. Сара повика следващия кандидат.

Беше интервюирала и отхвърлила петнадесет мъже, когато в коридора пред стаята настъпи суматоха. Чуха се ядосани гласове, които протестираха и секунда по-късно вратата се отвори с трясък. Сара отклони поглед от кандидат номер шестнадесет и видя Ейдриън да стои на прага. В очите му горяха гняв, нарастващо нетърпение и искреше изумление, когато срещна погледа ѝ.

Но стаята не изстина внезапно.

Той задържа погледа си върху Сара за миг, след което го отклони към кандидат номер шестнадесет — бивш военен на средна възраст, започнал да надебелява.

— Вън!

Бившият военен огледа новодошлия напрегнато за секунда, после сви рамене и се изправи.

— И без това си тръгвах. Явно, не съвпадам с профила на подходящия кандидат — провлече той. Той употреби думите, които Сара му бе казала малко преди вратата да се отвори. Когато мина покрай Ейдриън, в погледа му се забелязваше развеселеност. — Много интересна дама. Късмет, приятелче. Мисля, че ще трябва доста да се потрудиш.

Ейдриън не му обърна внимание и се обърна към останалите кандидати.

— Можете да се разотивате. Интервюто приключи. Дамата вече нае един кандидат. Мен.

— Я, почакай малко...

Ейдриън погледна към Сара през рамо.

— Кажи им!

Тя се изправи и усети как коленете и леко се разтрепериха. Беше виждала Ейдриън в различни настроения, включително и в такова, от което стаята мигновено изстиваше от присъствието му. Но никога не го беше виждала излязъл от кожата си. Тя се усмихна любезно и кимна на мъжете в коридора.

— Боя се, че господин Савил е прав. Той е идеалният кандидат. Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ми за интервю.

Някои от кандидатите изръмжаха в знак на протест, но навалицата от мъже взе да се разотива. Миг по-късно коридорът беше празен и Сара остана сама лице в лице с Ейдриън.

Той се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Каква игра, по дяволите, играеш, Сара Фрейзър?

Тя въздъхна и седна на стола си. Беше и по-лесно в седнало, отколкото в изправено положение.

— Не предполагам, че толкова много хора ще се отзоват на подобна обява.

— Това е Калифорния, ако случайно си забравила? Една такава обява е способна да събере на едно място доста откачайки — той се отдели от рамката на вратата и се приближи към бюрото, опря ръце на него и се наведе напред, вторачил поглед в нея. — Да не мислиш, че щях да те пусна да отпътуваш с някакъв си тип?

Тя се засмя развълнувано.

— Не.

Ейдриън присви очи.

— Щях да дойда по-рано, но полетът бе отменен. През последните няколко часа се развличах, като си мислех какво ще ти направя, когато най-накрая пристигна в Сан Диего.

— Мога да си го представя.

— Заслужаваш да нашаря с колана си сладкото ти дупе.

— Звучи малко необичайно...

— По дяволите, Сара! Какво си мислеше, че правиш? — той се изправи и отиде до прозореца. — Направо съм бесен.

— Да. Съжалявам, но аз...

— Съжаляваш! — той се извъртя и впери поглед в нея. — Съжалявала била.]

— Не можах да измисля никакъв друг начин да те накарам да осъзнаеш, че това глупаво ухажване трябва да престане. Подлудява ме, Ейдриън! — тя скочи на свой ред и застана срещу него. — Губим и времето, и любовта си, а всеки срещнат би ти казал колко ценни неща са това.

— Какво те кара да мислиш, че си успяла да постигнеш нещо повече от това да ме озадачиш?

Тя го погледна решително.

— Има само един начин, по който можеш да ме спреш да не замина за Югоизточна Азия.

— Така ли? — промърмори той нежно, но заплашително. — И какъв е той?

— Ще трябва да се ожениш незабавно за мен. Ако не го направиш, потеглям веднага щом паспортът ми бъде готов.

Той изглеждаше слисан.

— Да се ожения незабавно...

— На това му викат изнудване, Ейдриън. Чисто и просто изнудване. Давам ти ултиматум. Ожени се за мен или заминавам да

търся златото сама.

Ейдриън продължи да се взира в нея, сякаш си бе загубила ума.

— Не говориш сериозно, нали?

— Не, напълно сериозно. Това не е игра. Не си играй с наистина важните неща в живота.

— И аз съм едно от тези неща?

— Ейдриън, ти си най-важното нещо в живота ми — искрено изрече тя.

Възцари се напрегната тишина. Погледът му не трепна, докато я наблюдаваше. Сара остана с впечатлението, че търси подходящите думи, с които да изрази чувствата си. Тя чакаше в агония неизвестността да се разсее.

— Сара — предпазливо изрече накрая той, — много съм ядосан. Не си спомням някога да съм бил толкова бесен.

— Знам — прошепна тя. — Съжалявам, но...

— Но ти не се боиш от мен, нали?

— Шегуваш ли се? Стисках палци и на ръцете, и на краката — устните й се разтегнаха в крива усмивка.

— Не си и ужасена, нали? — настоя той.

— Не и по причината, която имаш предвид, Ейдриън. Стаята този път изобщо не изстина при твоето влизане. Единственият път беше, когато ме спаси от Вон. И тогава разбрах, че този хлад е моята единствена защита, а не нещо, от което трябва да се страхувам. Обичам те и ти ме обичаш. Как бих могла да се ужасявам от теб?

Той прокара ръка през косата си и отново се обърна към прозореца.

— Умирах от страх — призна неочаквано Ейдриън.

— Да ме обичаш ли?

Той поклати глава.

— Защото се тревожех, че няма да ме обикнеш истински, когато разбереш кой съм в действителност.

Сара излезе иззад бюрото и бавно се приближи.

— Обичам те, Ейдриън! Толкова много те обичам, че съм готова на всичко, за да остана с теб. Знам какво ти трябва. Нали прочетох „Фантом“? Не помниш ли, казах ти тогава, че бих се влюбила в героя.

— А аз ти отговорих, че бих предпочел да се влюбиш в мен.

— И мислеше, че би било приятно.

— Ами... — продума дрезгаво Ейдриън и се обърна към нея — мисля, че би било повече от приятно. Мисля, че това е жизненоважно.

— О, Ейдриън — въздъхна тя и се хвърли в обятията му. — Толкова много те обичам! Не ме отпращай отново. Няма да го понеса — тя зарови лице в ризата му и го прегърна силно.

— Обичаш да драматизираш, нали? Никога не съм те отпращал. Нали се разбрахме да те поухажвам? Поне един месец.

— Това беше тест, а аз мразя тестовете. Вярвам ти, Ейдриън. Искам само и ти да ми повярваш.

— Иначе ще ме изнудиш да се ожения за теб ли?

Ноктите ѝ се забиха в якия му гръб през ризата.

— Казах ти, ще направя всичко по силите си, за да те задържа при себе си!

Той я погали по косата и зарови собственически пръсти в златисто кафявите къдрици.

— Вярвам ти, скъпа. След целия театър днес, как бих могъл да не ти вярвам? Трябва да призная, че не се опитвах да се измъкнеш. Все пак бях решил да ти предоставя възможност да избягаш, ако пожелаеш.

— За да се увериш в лоялността ми? Е, аз не търся начин да избягам, Ейдриън Савил.

— Обичам те, Сара.

Тя вдигна глава. Очите ѝ блестяха.

— И аз те обичам.

Той се усмихна и я прегърна силно.

— Можем ли вече да си вървим у дома? — попита Ейдриън.

— Да.

— Можем ли да спрем във Вегас на път за Вашингтон — додаде той замислено.

— Наистина ли ще се ожениш за мен?

— Мисля, че нямам избор.

— Нямаш — увери го тя.

Ейдриън не можеше да забрави думите ѝ, че би направила всичко, за да го задържи. Добра идея за роман. А и му допадаше. Вече беше сигурен, че тя не си играе с него.

Телефонът в апартамента на Сара звънеше на пожар, когато няколко минути по-късно отвориха вратата. Ейдриън го вдигна.

— Това трябва да е чичо ти — обясни той, когато Сара го погледна изненадано, и каза в слушалката. — Здравей, Лоуел. Можеш да спреш да се тревожиш.

— Знаех си, че ще оправиш нещата щом пристигнеш — заяви Лоуел, дълбоко удовлетворен от развоя на събитията. — Какво става?

— Ще се оженим във Вегас на път за Вашингтон.

— Как ли пък не! Чия е тази идея?

— Сара ме изнуди да приема този вариант — обясни Ейдриън, без да откъсва очи от нея.

— Изнудване значи. Винаги съм знаел, че вие двамата имате много общи неща. И двамата знаете кое е най-важното в живота и двамата бихте направили всичко, за да го получите. Просто го постигате по доста различен начин, това е всичко.

— Хмм.

— Но това не означава, че ще ви разреша да се измъкнете, като се ожените в Лас Вегас. От години чакам Сара да попадне на подходящия мъж. Искам истинска сватба, на която да присъствам и аз — Лоуел спря и продължи с искрено задоволство: — Няма да се занимавам с пазаруване, нали така? Вече получихте подаръка си от мен. Това ми напомня, че очаквам благодарствена картичка — Лоуел Кинкейд затвори телефона.

Ейдриън стоеше и наблюдаваше Сара.

— Чичо ти иска благодарствена картичка.

— Не се безпокой, ще му напиша една.

— Също така иска онова, което той нарича истинска сватба. Не одобрява идеята за Вегас.

Сара се усмихна.

— Просто си търси извинение, за да облече една от онези глупави хавайски ризи.

— Лоуел винаги си е падал по партитата.

— Е, колкото и да ми е неприятно да го призная, ще трябва да се съобразим с него — усмихна се тя. — Изключително съм му благодарна. Но не за картата.

— Знам какво искаш да кажеш. И аз изпитвам същото — Ейдриън се приближи и отново я грабна в прегръдките си. — Ти си истинското съкровище за мен. О, винаги ще бдя над теб, сладка моя Сара.

Тя се сгуши в него.

— Знам. Аз също ще се грижа много, много добре за теб.

Доста по-късно, Ейдриън се размърда изпод смачканите чаршафи на леглото и си спомни въпроса, който по-рано бе искал да ѝ зададе. Прокара игриво ръка по гърба ѝ и рече:

— Сара...

— Хмм? — много бързо бе усвоила този така характерен за него отговор.

— Какво казваше на всичките онези кандидати, преди да пристигна в хотела? Как се отърваваше от тях?

— Казвах им, че има едно много важно качество, което подходящият кандидат трябва да притежава.

— И какво бе то?

— Подходящият кандидат трябваше да е вегетарианец.

Последваха няколко минути на безмълвно удивление.

Сара се обърна по гръб и видя смеха в очите на Ейдриън. Миг по-късно той му даде воля и тя се наслади на първия му истински смях.

Накрая реши, че смеещият се Вълк е доста забавна гледка. През годините заедно, които ги очакваха, щеше да се погрижи Ейдриън да се смее по-често.

Сватбеното тържество се състоя на откритата тераса с изглед към океана в дома на родителите на Сара. То предизвика небивал интерес. Господин и госпожа Фрейзър останаха доволни от избраника на дъщеря им. Що се отнасяше до тях, прикритието му беше безупречно. Те бяха убедени, че е оказал неимоверно благотворно влияние върху тяхната обична, но доста непредсказуема дъщеря. У тях обаче се породиха някои опасения, когато разбраха, че кум ще им бъде Лоуел Кинкейд.

— Знаех си, че ще облече нещо абсурдно — въздъхна госпожа Фрейзър примирено край купата с пунш. — Виж го само как изглежда, Сара, в тази смешна риза! Всички други гости са облечени официално! Още от самото начало трябваше да тропна с крак и да заявя, че няма да го допусна на сватбата, ако не придобие приличен вид!

— Все пак нямаш думата в случая, мамо — Сара се усмихна на трогателно притеснената си майка. — Кумът се избира от младоженеца, не от теб.

— Не че не обичам брат си, но просто той е... той е толкова... — госпожа Фрейзър махна безпомощно с ръка.

— Пийни още малко пунш, мамо — Сара се наведе и й наля чаша с пенестото червеникаво питие.

— А това е още едно нещо, за което исках да поговорим — продължи унило майка й. — Не е ли странен вкусът на този пуши, ти как мислиш?

— Боя се, че е с доста висок процент алкохол — призна Сара развеселено. Тя наблюдаваше съпруга си, който разговаряше с баща й. Двамата мъже явно водеха доста оживен спор.

— Знаех си! — възкликна госпожа Фрейзър. — Стори ми се, че видях Лоуел да се навърта покрай купата с пунш преди около час! Сигурно шампанското му се е сторило малко!

— Извинявай, мамо, май е по-добре да отида и да спася Ейдриън, преди татко да е успял да го убеди да превърне всичките си хонорари в дългосрочни депозитни книжа.

— Ейдриън е много сериозен й интелигентен мъж, скъпа. Сигурна съм, че с радост би изслушал съветите от бащата ти. Прилича ми на човек, който би искал да планира бъдещето си.

— Ейдриън има мен, значи има кой да му помага да планира бъдещето си — Сара взе чаша пунш за себе си и се присъедини към съпруга си.

Изразът в очите на Ейдриън, когато застана до него, стопли сърцето й. Той я обичаше. Наистина я обичаше повече от всичко друго. За него тяхната връзка означаваше пълно обвързване. Точно както и за нея.

— Баща ти тъкмо ми разказваше за предимствата на дългосрочните инвестиции — каза Ейдриън и прегърна през кръста съпругата си.

— Бях готова да се обзаложа — Сара се усмихна на баща си.

— Ще поговорим пак по-късно, Ейдриън. Толкова се радвам, че Сара най-сетне откри мъж, стъпил здраво на земята — произнесе Фрейзър спокойно. Кимна му приятелски, наведе се да целуне дъщеря си и отиде да си сипе още малко от силния пунш.

— Стъпил здраво на земята значи? — Сара се надигна на пръсти, така че Ейдриън да може да я целуне по устните.

— Няма да съм там обаче след няколко часа — предупреди я той.

— Така ли?

— Не. Смятам да прекарам нощта в хоризонтално положение, освен ако не се спрем на нещо наистина необичайно като за първа брачна нощ.

— Ейдриън, трябва да призная, че напоследък си започнал да развиваш доста странно чувство за хумор.

— Всяко чувство за хумор е по-добро от липсата на такова — заяви весело Лоуел Кинкейд и се присъедини към тях с танцова стъпка. В едната си ръка държеше чаша шампанско, а в другата — чаша пунш. — Хубаво парти, Сара! Майка ти може да спретне много прилично тържество, щом реши — той отпи поред от чашите.

— Радвам се, че се забавляваш, чичо Лоуел.

— Винаги съм обичал партитата. Радвам се, че най-накрая ви намерих сами. Цял ден се каня да говоря с вас.

Ейдриън го погледна внимателно.

— Така ли?

— Да, мислех си за нещо.

— Изгарям от нетърпение да разбера за какво.

Лоуел поклати глава.

— Не, не, говоря сериозно. Обмислях плана на Вон да изнесе златото от Камбоджа. След като Сара пусна онази обява във вестника...

— Не ми напомняй за това — предупредя го Ейдриън.

— Наистина, Ейдриън, нещо ми просветна тогава. Може пък и да има начин — Лоуел се наведе тайнствено към тях. — Ако съставим подходящия екип от хора, а ти знаеш, че имаме доста добри връзки, можем да влезем и да излезем от страната, без никой да разбере, че дори сме били там.

— Чичо Лоуел! — Сара ококори очи. — Мислиш ли, че е възможно?

— Разбира се, ще е рисковано. Но това е единствената възможност.

Ейдриън присви очи.

— Единствената причина, поради която ти изглежда възможно, Кинкейд, е, че се наливаш прекалено с този проклет пунш. Забрави за тази работа!

— Но, Ейдриън, само си помисли — нетърпеливо се обърна Сара към него. — Какво приключение би било само!

— Казах да забравите! Говоря сериозно — Ейдриън вдигна чашата си с шампанско и отпи голяма глътка.

— Но, Ейдриън, скъпи...

— Не започвай пак с това „Ейдриън, скъпи“. Казах не. И точка — Лоуел се засмя.

— Какво ще кажеш, а? Първият ви спор като семейство.

— Ти си причината — сръза го Ейдриън.

— Знаете ли какво мисля? — попита Сара и погледна съпруга си. — Мисля, че Ейдриън приема новите си съпружески задължения прекалено сериозно. Започва да въвежда правила, а дори още не сме си тръгнали от тържеството.

— Нямах предвид „започва“, а продължава — поправи я Ейдриън любезно. — И като говорим за това, мисля, че е време да кажем довиждане на всички тези мили хора. Чака ни първа брачна нощ. Готова ли сте да потегляме, госпожо Савил?

— Да, скъпи.

— Никога не съм я виждал толкова сговорчива — удиви се Лоуел.

Ейдриън се усмихна.

— Няма да продължи дълго. Затова възнамерявам да се възползвам от сговорчивостта и, докато мога. Хайде, скъпа.

Сара погледна чичо си и послушно тръгна под ръка със съпруга си. Кинкейд й намигна. Сара се усмихна. Златото можеше да почака. Все пак, легендите притежават свойството да траят вечно.

— Е, Лоуел, въпреки идиотската риза, с която си се докарал, трябва да призная, че този път наистина се справи — усмихната майчински, проговори сестра му, която неусетно бе застанала до него. — Вече бях започнала да се чудя дали дъщеря ми ще се влюби някога. Но ти явно си намерил подходящия мъж.

Кинкейд вдигна чаша и се усмихна широко.

— Най-подходящият. Легендата на своето време.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.